

1

“เจ้าคิดอย่างไร?”

“คล้ายมากเจ้าคะ ถ้าได้แต่งหน้าแต่งตาเพิ่มอีกนิด เกรงว่าต่อให้เป็นนายท่านก็จะจับพิรุณได้ยากเหมือนกัน”

“ตั้งนั้นตกลงตามนี้ วันพรุ่งนี้ข้าจะส่งเขาเข้าวัง จะรอข้าอีกไม่ได้แล้ว”

“เจ้าคะ ข้าน้อยรับทราบ เพียงแต่...เกรงว่าเขาจะไม่ยอมร่วมมือด้วยนะสิเจ้าคะ”

“ไม่เป็นไร ข้าจะไปคุยกับเขาเอง”

ซูเหมยเจียจ้องมองชายชราและสตรีวัยกลางคนที่กำลังกระซิบกระซาบกันอยู่ไกลๆ ด้วยความหวาดหวั่น พลันเกิดสงสัยในใจ แม้ดูจากท่าทางแล้วอีกฝ่ายไม่เหมือนว่าจะฆ่าเขา แต่จิตใต้สำนึกกลับบอก ว่า ถ้าหากหนีไม่รอด ก็คงยอมตายไปเลยจะดีกว่า

ดังนั้นเขาจึงเริ่มทบทวนชีวิตที่เรียกได้ว่าแสนสั้นของตัวเอง

ก่อนอายุสิบสอง เขาเป็นคุณชายผู้มีอันจะกิน อยู่ดีกินดี หลังจากนั้น

ทางบ้านเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ชีวิตพลิกผันให้ต้องร้อนรุ่มไม่ต่างจากเด็กจรจัดอยู่ข้างถนน

ประสบการณ์ตกต่ำหนักหน่วงถึงเพียงนี้ แต่อดีตคุณชายชูเหมยเจียก็หาได้ยอมพ่ายแพ้ต่อโชคชะตาไม่ ทว่าเพราะต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอด นิสัยเกกมะเหรกเกรี้ยวอันธพาลข้างถนนจึงก่อตัวขึ้นโดยไม่ตั้งใจ และค่อยๆ แ่่งชิงพื้นที่นิสัยคุณชาย สำแดงเดชในการควบคุมร่างกาย ไม่นาน จากคุณชายก็กลบกลายเป็นหนึ่งในก๊วนนักเลงหัวไม้ได้อย่างแนบเนียน

ถึงการคบหากับคนพาลจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ถูกต้องนัก แต่นี่ก็เป็นแค่ความพยายามในการมีชีวิตอยู่ด้วยลำแข้งของตนมิใช่หรือ!

ชูเหมยเจียนึกแตกต่างให้ตัวเองอยู่ในใจ

เขาไม่ได้ฆ่าคน ไม่ได้ลอบวางเพลิง ไม่ได้รังแกคนอ่อนแอ แค่ทำตัวให้กลมกลืนเพื่อเข้ากลุ่มก๊วนอันธพาลด้วยหวังอึดท้อง ความผิดพลาดเล็กน้อยเพียงเท่านั้นไม่อาจจะถือเป็นเรื่องเลวร้ายขนาดเทพยดาบนสวรรค์ต้องก๊วโกรธ แล้วพิโรธถึงขั้นลงโทษเขาเลยนี่นา

เมื่อใคร่ครวญดูโดยละเอียดแล้วจึงนึกได้ว่า ชั่วชีวิตที่ผ่านมาเรื่องเลวร้ายที่สุดที่เขาเคยทำก็คือ

ขโมยหมั้นโถวสองลูก!

นึกแล้วก็น่าขายหน้านัก ทั้งที่เทียวยึดดอกบอใครต่อใครว่าตนเป็นอันธพาล เป็นนักเลงหัวไม้ แต่กลับยังไม่เคยได้สร้างวีรกรรมให้เป็นที่โจษจันและจดจำกันไปทั่วบ้านทั่วเมืองเลยสักครั้ง ก็จะต้องมาตายตาไม่หลับเสียแล้วหรือนี่!

‘น่าเสียดาย! ช่างน่าเสียดายจริงๆ’

ดวงตาของชูเหมยเจียเบิกขึ้นให้กับโชคชะตาที่แสนอาภัพของตน

‘โอ้ สวรรค์! เจ็กเขียนฮ้องได้ โปรดเมตตา ข้าน้อยยังไม่อยากตาย ยังไม่อยากตายจริงๆ ได้โปรดไว้ชีวิตข้าน้อยด้วยเถิด ข้าน้อยสัญญา ถ้ารอดชีวิตไปได้ในครั้งนี้ จะเอาเงินค่าหมั้นไถ่สองลูกไปจ่ายคืนเจ้าของร้าน ไม่ให้ผิดพลาดคลาดเคลื่อนแม้แต่หนึ่งเดียว โปรดให้อภัยกับการกระทำขาดสติที่เป็นเพราะเสียงเรียกร้องจากกระเพาะที่หิวโหยของข้าน้อยด้วยเถิด’

แม้จะพร่ำภาวนาสัญญสัญญาสัญญาเพียงใด แต่มือที่ยังไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเพราะถูกพันธนาการด้วยเชือกเอ็นไว้อย่างแน่นหนา นั้น ก็ยังคงมีไหวเคลื่อนไหว เหมือนจะย่ำเตือนให้ชูเหมยเจียดตระหนักรว่า หยุตหวังลมๆ แล้งๆ ได้แล้ว!

ยังไม่ทันจะวิงวอนต่อ ร่างของชายชราที่มีใบหน้าสุดแสนจะเป็นมิตร ผู้นั้นก็เดินตรงเข้ามาใกล้ ชูเหมยเจียดถึงตาชู้ ความกลัวตายแล่นปราดเข้าจับที่ชั่วหัวใจ ส่งผลให้เขาดิ้นรนสุดชีวิต ปากก็เปล่งเสียงตะโกนดั่งลั่น

“ต้าเซี่ยบัญญัติกฎหมายไว้ การขโมยมันหวานมิใช่โทษประหาร!”

“รู้กฎหมายต้าเซี่ยเสียด้วย ไม่เลว ไม่เลวเลยจริงๆ” ชายชราลูบเคราที่ปลายคางด้วยความพึงพอใจ ใบหน้าเปี่ยมเมตตานั้นปรากฏรอยยิ้ม ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตรงหน้าอย่างเชื่องช้า

“วางใจเถิดสหายน้อย ข้าหวังให้เจ้ามีชีวิตอยู่ แล้วจะลงโทษตายได้อย่างไรกัน เรามาทำความรู้จักกันก่อนดีมั๊ย ข้ามีนามว่าเจียงฉางซิง ตอนนี้เป็นรองผู้ว่าการศาล มีตำแหน่งเป็นขุนนางชั้นสี่ ส่วนเจ้าคือ...”

“ข้า...ข้าแซ่ซุ ซะ...ชื่อ...ชื่อชูเหมยเจียด” ชายหนุ่มที่กำลังหวาดกลัวอย่างสุดขีดรีบลະล้าละลักรบอ “ได้เท่า ข้าน้อยเป็นแค่คนกล่่งข้างถนนตัวเล็กๆ หะ...หากินเลี้ยงปากท้องไปวันๆ ไม่เคยคิดรังแกใคร มะ...ไม่เคย...ไม่เคยทำผิดร้ายแรง ข้าตุงะ...โง่งงเฮ้งก็รู้แล้วว่าได้เท่าเป็นผู้เปี่ยมด้วยเมตตา ตะ...ได้

โปรตปล่อยเข้าไปเถอะ สะ...ส่วน...ส่วนค่ามันหวานข้าจะชดใช้ให้แน่ๆ เชื้อข้าเถอะนะ”

ใบหน้าที่ยับย่นด้วยริ้วรอยแห่งกาลเวลาของเจียงฉางซิงปรากฏรอยยิ้ม ชนิดที่ทำให้ซูเหมยเจียต้องเสียวสันหลังวาบ

“สหายน้อย การที่เราได้มาพบกันครั้งนี้ เป็นลิขิตสวรรค์โดยแท้” น้ำเสียงนั้นนับได้ว่าทั้งนุ่มนวล ทั้งอ่อนโยน แต่กลับฟังบาดหูอีกฝ่ายอย่างเหลือแสน “วันนี้ข้าเจียงฉางซิง มีเรื่องต้องรบกวนให้สหายน้อยช่วยเหลือ”

คนเราทำอะไรย่อมมีจุดประสงค์ ซูเหมยเจียยัดหลังตั้งตรง เตรียมพร้อมป้องกันตัว แล้วเอ่ยกลับไปอย่างระมัดระวัง

“ได้เท่า ท่านอย่าลืมหาเล่นอีกเลย คนต่ำต้อยเช่นข้ามิกล้าอาวเอื้อม เป็นสหายน้อยของท่าน หากได้ทำมีอะไรให้ข้ารับใช้ก็เชิญมาเถิด หากข้าทำได้ มีหรือจะไม่รีบลงมือ แต่ถ้าหาก...ข้า...ทำไม่ได้...”

“ข้ามีธิดาอยู่คนหนึ่ง” เจียงฉางซิงพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื้อย “หลายวันก่อนนางได้รับพระบัญชาจากไทเฮาและราชโองการจากฮ่องเต้ให้เข้าวังเพื่อเป็นสนมชั้นตรีฉางไ้...”

“ประเสริฐแท้! ช่างเป็นเรื่องน่ายินดีนัก ได้เท่า โบราณว่าไว้ มีลูกดี นำพานุภกรรฐ์รุ่งเรือง ได้เท่าช่างมีบุญวาสนานัก ข้าน้อยขอแสดงความยินดีด้วยขอรับ มิน่าเล่าใบหน้าของท่านจึงดูผ่อง...”

ซูเหมยเจียรีบประจบ แต่ยังไม่ทันจะสรรเสริญเยินยอให้หน้าใจ เสียงของชายชรากรักกล่าวแทรกขึ้นขัดจังหวะ

“แต่ลูกสาวข้า นางหนีไปแล้ว เมื่อสามวันก่อน...”

¹ ฉางไ้หรือฉางฉ่าย เป็นตำแหน่งสนมระดับล่างของฮ่องเต้ ซึ่งสามารถมีได้ไม่จำกัดจำนวน ฉางไ้จะมีชั้นที่และนางกำนัลรับใช้ได้อย่างละ 3 คน

ริมฝีปากที่ตั้งท่าจะกล่าวยกย่องชื่นชมต่อพลันอัศวิน สมอของ
อัครพาลหนุ่มวิ่งวนอย่างรวดเร็วเพื่อหาทางออก

‘คิดสิ คิด สถานการณ์เยี่ยงนี้ควรจะพูดอะไรต่อดี! จะบอกว่าเสียใจ
ด้วย...ไม่ดีๆ คิดสิ คิดเร็วๆ’

“ข้าส่งคนออกติดตามหานางทั่วทุกแห่งหน...” เสียงนิบนาบ
หม่นหมองแทรกเข้ามาในหัวสมอที่กำลังวิ่งเร็วจรวดกับหนูถีบจักร

“เอ่อ...ตะ...ได้เท่า ท่านเป็นถึงรองผู้ว่าการศาล อำนาจบารมีกว้าง
ใหญ่ไปทั่วผืนแผ่นดิน การตามหาตัวคุณหนูจะต้องง่ายตายดุษฎีพลิกฝ่ามือ”
อัครพาลหนุ่มรีบให้กำลังใจ “ข้าเหนื่อยเชื่อว่าจะต้องเจอตัวคุณหนูในเร็ววันนี้
แน่นอนขอรับ”

ดวงตาฝ้าฟางทว่ายังคงแจ่มใสของชายชราจ้องมองมาที่เขา แล้วส่ง
ยิ้มเปี่ยมด้วยเมตตามาให้ ชูเหมยเจี๋ยรีบฉีกยิ้มตอบ

‘ฟ้าดินโปรดเมตตา ขอให้ตาเฒ่าผู้ติดตามหาลูกสาวพบแล้วด้วยเถิด!’

“...น่าเสียดายที่ความเชื่อของเจ้าไม่เป็นจริง ข้ายังหาลูกสาวไม่พบ”

รอยยิ้มของชูเหมยเจี๋ยแข็งค้างราวกับหยดน้ำในยามเหมันตฤดู
ขณะที่ดวงตาวารีเบิกกว้างจ้องไปยังใบหน้าของชายชราที่ยังคงพูดต่อไป
เรื่อยๆ ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“แล้ววันพรุ่งนี้ ก็ถึงกำหนดที่เหมยเอ๋อร์จะต้องเข้าวัง...”

สุดท้ายจะทานทนอีกต่อไป นิสย์อัครพาลข้างถนนของชูเหมยเจี๋ย
ระเบิดปั้งออกมาอย่างเหลืออด

“ปัดโอ้เอ๊ย! ได้เท่า อย่ามัวพิรีพรีไม่เข้าเรื่องได้มัยเล่า! ท่านพูดมา
ตรงๆ ดีกว่าอย่ามัวแต่พาล่ม บอกมาเลยว่าต้องการให้ข้าทำอะไร ถ้าเดา
ไม่ผิด ท่านคงต้องการให้ข้าช่วยตามหาธิดา...”

ใบหน้าเหี่ยวย่นดวงนั้นส่ายไปมา มาถึงตอนนี้รอยยิ้มอ่อนโยนเยี่ยงชายชราใจดีเลือนหายไปหมดแล้ว สีหน้านั้นพลันเรียบเฉยจนยากจะคาดเดาความรู้สึก ดวงตาฝ้าฟางแปรเปลี่ยนเป็นฉายประกายวาววับเยี่ยงเฒ่าเจ้าเล่ห์ และประโยคที่อีกฝ่ายเอื้อนเอ่ยออกมานั้น ก็ทำเอาชูเหมยเจี้ยแทบอยากเอาหัวโขกข้างฝาให้สลบ

“สหายน้อย ข้าขอพูดตรงๆ หน้าตาเจ้าคล้ายเหมยเอ๋อร์ ธิดาของข้ามาก ดังนั้นข้าจึงอยากขอให้เจ้าช่วยปลอมตัวเป็นนางเพื่อเข้าวังในวันพรุ่งนี้ เรื่องง่ายๆ เช่นนี้เจ้าย่อมทำได้อยู่แล้วมิใช่หรือ?”

‘ไม่น่าเลย เจ้าโง่เอ๊ย ไม่น่าเลย!’

ชูเหมยเจี้ยก่นด่าความปากพล่อยของตัวเองอยู่ในใจ เขาไม่ควรเลยจริงๆ ไม่ควรไปห้ามตาเฒ่าเจ้าเล่ห์คนนี้ให้หยุดพาล้มเลย บางทีถ้าเขาอดทนอีกนิด ตาเฒ่านี้อาจจะยังละเมอเพื่อพอกถึงลูกสาวที่หายไปจนถึงวันพรุ่งนี้ และตัวเขาอาจจะมึนเวลาที่จะคิดหาทางหนีทีไล่ได้บ้าง

‘เอาเถอะ! ไม่มีประโยชน์ที่จะมานั่งโทษอดีต เรื่องที่อยากรู้ก็รู้แล้วตอนนี้แม้ไม่อยากตายแต่ก็ดูเหมือนความตายจะมารายล้อมอยู่รอบทิศ ต้องหาทางรอดก่อน!’

“ได้ทำขอรับ” ชูเหมยเจี้ยกลืนใจเรียกด้วยน้ำเสียงอ้อนวอน “ท่านอย่าล้อข้าน้อยเล่นเลย เอละชีวิตของข้าน้อยนั้นด้อยค่าไร้ราคา ไม่น่าคิดถึงแต่ขอได้โปรดคิดถึงตัวท่านเองบ้าง ท่านลองดูให้ดีสิ ข้าเป็นผู้ชาย ผู้ชายทั้งแท่ง ทั้งข้างนอก ทั้งข้างใน มีหน้าข้าข้ายังเป็นนักเลงหัวไม้ เป็นอันธพาลข้างถนนถ่อยเถื่อน หากท่านส่งข้าเข้าไปในวัง มีหวังต้องถูกจับได้ตั้งแต่มรุ่งไม่ทันได้ถวายตัว...ได้ทำ ถึงตอนนั้นชีวิตไร้ค่าของข้าน้อยนะช่างเถอะ แต่ชีวิตของท่านและคนในตระกูลล่ะ เกรงว่าต่อให้มีสักสิบ สักร้อยชีวิต ก็

รักษาไว้ไม่ได้นะขอรับ” อันธพาลหนุ่มพยายามทำเสียงให้ฟังดูน่าพรั่นพรึงอย่างสุดความสามารถ

นัยน์ตาของชายชราจับจ้องมองมาที่เขาราวกับจะซึมซับรับฟังทุกถ้อยคำ ก่อนจะค่อยๆ เบือนหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างอย่างไร้จุดหมาย

“ธิดาของข้า...พระสนมชั้นตรีขึ้นหกล นางใจที่องค์ไทเฮาและฝ่าบาททรงเลือกสรรด้วยพระองค์เอง...นางหนีไปแล้ว หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไปทั้งสี่ระชะของข้าเองและผู้คนในวงศ์ตระกูล...ก็คงไม่จำเป็นต้องถูกบั่นด้วยคมดาบ”

“ตะ...แต่...แต่ท่านจะเอาความชวามาเผื่อแผ่ให้ข้าด้วยไม่ได้!” ชูเหมยเจียร้องลั่น “ได้เท่า ท่านเป็นผู้มีบุญบารมี ช่วยชีวิตคนได้บุญกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น ข้าน้อยเป็นเพียงนักเลงหัวไม้กระจอกงอกงอย ข้าเคยล่วงเกินทำร้ายใครรึ? เปล่าเลย ข้าแค่ขโมยมันหวานหนึ่งหัวด้วยความหิว แล้วบังเอิญถูกบ่าวของท่านจับได้...โทษเพียงเท่านี้...โทษเพียงเท่านี้...”

เสียงของชูเหมยเจียสั่นเครืออย่างน่าสงสาร ขณะที่น้ำตาเริ่มเอ่อคลอ

“ท่านถึงกับต้องลงทัณฑ์ ส่งข้าให้ไปตกอยู่ในหลุมเพลิงอย่างดำหนักในเชียวหรือ?”

“ข้าก่อนสหายน้อย” เจียงฉางชิงปرامด้วยเสียงนุ่มนวล “ทั้งหมดที่ข้าทำนี้หาใช่เพื่อลงทัณฑ์เจ้าไม่ แฮ้อ! เรื่องทั้งหมดซับซ้อนยิ่งนัก ความจริงก็คือฮ่องเต้ไม่ทรงโปรดปรานข้า แผ่นดินก่อนข้าเคยเป็นเสนาบดีกรมข้าราชการพลเรือนชั้นหนึ่ง ซึ่งสนับสนุนให้องค์ชายใหญ่ได้ขึ้นครองราชย์ ทว่าเหตุการณ์กลับพลิกผัน หลังจากอดีตฮ่องเต้สวรรคต กลับเป็นฮ่องเต้องค์ปัจจุบันที่ได้ขึ้นครองราชย์แทน ในเมื่อเป็นเช่นนั้น มีหรือพระองค์จะทรงเก็บเสี้ยนหนามไว้

ตำใจ จึงทรงหาทางกำจัดขุนนางเก่าที่อยู่คนละฝั่งอย่างเข้ามาโดยตลอด ทำในที่แจ้งไม่ถนัด ก็หาเรื่องมาลดตำแหน่งเข้าอย่างลับๆ จนเข้าต้องกลายมาเป็นรองผู้ว่าการศาลชั้นสี่ในตอนนี้อ้อ...” ชายชราทอดถอนใจยาว “ลามกยศเป็นสิ่งไม่เที่ยงแท้ก็จริง แต่ชีวิตเสนาบดีของข้าต้องตกต่ำถึงขั้นนี้ จะมีหน้าไปพบบรรพบุรุษได้อย่างไร มีชีวิตอยู่ไม่สูญตายเลยจริงๆ” นัยน์ตาฝ้าฟางคู่ นั้นหันกลับมาจ้องหน้าอันธพาลหนุ่ม “แล้วอย่างนี้เจ้ายังคิดว่าฮ่องเต้จะพระทัยดี ยอมให้บุตรสาวข้าถวายตัวอีกชั้นหรือ”

ชูเหมยเจียกระซิบทำอย่างเหลืออด

“ก็ในเมื่อท่านบอกว่ามีชีวิตอยู่ไม่สูญตาย แล้วยังจะกลัวตายทำไมอีกล่ะ! รีบๆ ไปสราภภาพิตชะลี”

เจียงฉางซิงสายศิระะไปมาอย่างเชื่องช้า ก่อนจะพูดขึ้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“นั่นก็เป็นเพราะ...ข้าเพิ่งนึกขึ้นมาได้ในภายหลังว่า ต่อให้ตายดีแค่ไหน ก็ไม่สูญทรมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไรล่ะ”

“จะ...เจ้า คนอย่างเจ้านี่มัน...มัน อี้ย!”

แม้แต่ผู้ที่ฝีมือต่ำเตี้ยแต่ฝีปากคมกล้า และคร่ำหวอดอยู่ในแวดวงถ้อยคำด่าทอหยาบคายมาหลายปีย่างชูเหมยเจีย ยังจนปัญญาจะหาถ้อยคำใดมาบรรยายความหนักหนาหน้าด้านของจิ้งจอกเผ่าผู้นี้ จึงทำได้เพียงอ้าปากพะงาบๆ ถลึงตาจ้องใบหน้าเหยี่ยวคนคล้ายผลส้มแห้งนั้นอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี

“สหายน้อย ในเมื่อเจ้ารับปากจะช่วย ข้าก็ขอขอบใจ ครั้งนี้ต้องลำบากเจ้าแล้ว ส่วนเรื่องปลอมตัวนั้นไม่ต้องเป็นห่วง อาหลันจะช่วยเจ้าเอง”

ชายชราปรายตาไปทางสตรีวัยกลางคน แล้วหันกลับมายิ้มเยือกเย็น

“นางมีฝีมือเป็นเลิศทางด้านนี้ รับรองว่าหากเจ้าไม่ถอดเสื้อ จะไม่มีใครล่วงรู้เลยว่าแท้จริงแล้วเจ้าเป็นบุรุษ...” มือเหยียนย่นยกขึ้นลูบเคราสีขาววาววามอย่างครุ่นคิด “หรือไม่แน่ว่าต่อให้เจ้าถอดเสื้อ ขอเพียงไม่ถอดกางเกงข้าก็เชื่อว่า เจ้ายังสามารถแก้ไขสถานการณ์ต่อไปได้เรื่อยๆ อย่างแน่นอน”

ร่างของชายชราค่อยๆ หยัดตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ แล้วก้าวเท้าเข้ามากระชับข้างหูหูเหมยเจี๋ย ด้วยน้ำเสียงหยอกเย้าราวกับตาเฒ่าลามก

“เจ้าก็รู้ใช่ไหม สหายน้อย ในหมู่สตรีก็มีพวกที่หน้าอกแบนราบเหมือนแผ่นแป้งอยู่ไม่น้อย”

หูเหมยเจี๋ยที่ตอนนั้นลั่นคางแข็ง พุดไม่ออกบอกไม่ถูก ทำได้แค่เพียงถลึงตาใส่อีกฝ่ายสุดชีวิต เพื่อแสดงให้รับรู้ ว่า ตัวเขาไม่พอใจและไม่เต็มใจจะร่วมแผนการพิสดารนี้เลยสักนิด

มือเหยียนย่นลูบป่าของเขาราวกับปลอบประโลม

“อย่าห่วงไปเลย สหายน้อย ขอแค่เจ้ายอมปลอมตัวเข้าวัง ชีวิตนับแต่นี้ก็จะมีแต่ความสุขสบาย วันๆ ก็แค่กินๆ นอนๆ ไม่ต้องทำอะไร ย่อแต่มีสนมดงงามมากมาย ขอเพียงพระองค์ไม่ชายตาแลเจ้า สนมชายาทั้งหลายก็จะไม่ใส่ใจคนไร้ค่าอย่างเจ้าสักนิด ดังนั้นเจ้าก็จะได้อยู่อย่างปลอดภัย แม้จะได้อยู่แคในตำหนักเล็กๆ ที่ห่างไกล แต่ก็มีข้าวกินสามมื้อจากฝีมือห้องเครื่องของวังหลวง เสื้อผ้าสีฤดูมีให้ไม่ขาด อีกทั้งยังมีข้าทาสรับใช้ตามสมควร คิดดูให้ดีนะ สหายน้อย ชีวิตที่สุขสบายเช่นนี้มีดีกว่าชีวิตนักเลงข้างถนนมากมายหรือไม่?” มือที่ลูบป่าเปลี่ยนเป็นตบเบาๆ พร้อมรอยยิ้มจริงใจ

“ยินดีด้วยนะ ต่อไปนี้ เจ้าไม่ต้องขโมยมันหวนอีกแล้ว”

คิวเรียวของหูเหมยเจี๋ยขมวดมุ่นเข้าหากัน นัยน์ตาวารีเหลือบมองหน้าคนข้างกายด้วยความลังเล

‘จริงหรือ? จะสุขสบายอย่างที่จิ้งจอกเฒ่าผู้นี้กล่าวจริงหรือ?’

แต่แล้วจู่ๆ ความคิดบางอย่างก็ราวผ่านเข้ามาในมโนสำนึก ทำให้เขาต้องสะดุ้งตัวให้พื้นมือเหียวย่นแล้วตะโกนเสียงดังลั่น

“หนอย! จิ้งจอกเฒ่า นี่กว่าข้าจะโง่หลงลงไปกับคำพูดเพื่อฝันของเจ้าฉันหรือ ไซ้! ข้าขโมยมันหวาน ขโมยของโทษอย่างมากก็แค่ถูกโบย แต่ถ้าหากปลอมตัวเป็นสนมแล้วถูกจับได้ขึ้นมา โทษถึงขั้นหัวหลุดจากบ่าเลยนะ!”

เสียงฉางซิงสายหน้าไปมาพลางจุปากอย่างอ่อนใจ

“สหายน้อย เจ้านี่ช่างไม่รู้จักมองโลกในแง่ดีเสียบ้างเลย ข้าอุตส่าห์ชี้ทางสว่างให้แล้วแท้ๆ เอาเถอะในเมื่อเจ้าเป็นเช่นนี้...”

ทันใดนั้นสีหน้าสงบของชายชราก็แปรเปลี่ยน มือเหียวย่นตบโต๊ะดังโครม! นัยน์ตาฝ้าฟางวาวโรจน์ขณะจับจ้องหน้าของชูเหมยเจี๋ย น้ำเสียงนุ่มนวลก็แข็งกร้าวขึ้นอย่างเกรี้ยวกราด

“นี่คือคำขาด! พงศ์นี้ที่ประตู่วัง หากเจ้ายินยอมก็จงเข้าวังไป แต่หากเจ้าไม่ยินยอม...ก็ต้องเข้าไปอยู่ดี!”

“แล้วเจ้าจะเสียใจ!”

ชูเหมยเจี๋ยตะโกนใส่หน้าอีกฝ่ายอย่างไม่ยอมแพ้ ทั้งคู่จ้องตากันราวกับไภษณศัตรูที่พร้อมจะจิกตักกันได้ตลอดเวลา แต่แล้วจู่ๆ ก็เป็นอันธพาลหนุ่มที่ไหลตกแล้วร้องไห้โฮออกมา

“ลูกสาวเจ้าเป็นลูกชู้หรือไง! ทำไมถึงเนรคุณพ่อแม่ขนาดนี้ ละทิ้งภาระหน้าที่โดยไม่สนใจความเป็นความตายของพ่อแม่หรือวงศ์ตระกูล แล้วยังทำความเดือดร้อนให้คนอื่นอีก เจ้าเลี้ยงลูกมาประสาอะไรกัน!”

ดูเหมือนว่าคำพูดประโยคนั้นของชูเหมยเจี๋ยจะทิ่มแทงใจดำของ

เจียงฉางซิงเข้าอย่างพอดิบพอดี

“เจ้า...เจ้า...หยุด...หยุด...หยุด...”

เจียงฉางซิงตะโกน แต่ยังไม่ทันพูดจบประโยค เสียงร้องไห้โหยอย่าง
สุดกลัณก็ดังลั่นขึ้นมาแทน

หนึ่งขุนนางชรา หนึ่งอันธพาลหนุ่ม จึงแข่งกันส่งเสียงร้องไห้ระงม
ดังลั่นห้อง

ผ่านไปครู่ใหญ่ ดวงตาจ๋ำน้าสองคู่จึงหันมาสบตากัน แล้วสะอึก
สะอื้นรวากับเพื่อนร่วมชะตากรรมที่เข้าใจหัวอกของอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง

“พระสนมพะยะค่ะ ที่นี่คือตำหนักแล้วเสว่ แม้จะอยู่ห่างไกลไป
สักหน่อย แต่ก็ดีตรงที่สงบเงียบ อีกทั้งการตั้งอยู่ในมุมวิเวกเช่นนี้ ทำให้
ไม่ต้องคอยระแวงระวังสีหน้าของพระสนมอื่นๆ ไม่เหมือนกับพวกพระสนม
ที่อยู่ในตำหนักใหญ่พวกนั้น”

ขณะที่ยืนอยู่ข้างๆ ทอดเสียงนุ่มนวล ขณะแนะนำตำหนักซึ่งจะเป็น
ที่พักพิงพักอาศัยในวังของซูเหมยเจี๋ย

ดวงตาวารวรีกวาดมองไปรอบด้าน ก็พบกับความสงบเงียบจริงดัง
คำกล่าว

ลานกว้างที่ปูด้วยหินอ่อนสีขาวรวากับหยก มีต้นไม้อสองสามต้น
ประดับไว้หยอๆ นั้น เงียบสนิท...แม้แต่นกกระจอกสักตัวก็ยังไม่มีบินผ่าน
มาให้เห็น สภาพแวดล้อมโดยทั่วไปสงบชัดเจนว่า นี่คือนักที่ที่ตั้งอยู่ใน
มุมทฤตโถมของวังหลวง แต่สำหรับอดีตอันธพาลข้างถนนอย่างซูเหมยเจี๋ย
แล้ว สิ่งทีเห็นอยู่ตอนนี้ นับได้ว่าไม่เลวเลย

พอพูดจบชั้นที่ผู้นั้นก็ก้าวถอยออกไป พิศวาระห์จากถ้อยคำบรรยาย

ข้อดีของตำหนักแล้ว ชูเหมยเจ็ยสรุปได้ทันทีว่า ชันที่ผู้นี้เป็นคนช่างเจรจา
อย่างไม่ต้องสงสัย คนที่มีวาทศิลป์ถึงขั้นที่สามารถบรรยายให้เนื้อของหมูที่
ป่วยตายกลายเป็นหมูย่างฟูหลังเหล้าฮวาเดียว² ได้เช่นนี้ ทำไม่ถึงตกต่ำ จน
ต้องมาปรนนิบัติรับใช้สนมนางใจ ที่แค่ก้าวขาเข้าวังก็ถูกลิขิตให้ไม่ได้รับ
พระเมตตาแล้วกันนะ?

เฒ่าเจ้าเล่ห์ผู้นี้กล่าวไว้ไม่ผิดจริงๆ แม้เขาจะปลอมตัวเข้าวังมา แต่
เท่าที่ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไรก็ยังไม่อันตรายเท่าใดนัก ชันที่
และนางกำนัลไม่กี่คนที่คอยปรนนิบัติรับใช้ ดูปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นพวกปลาย
แถว มิเช่นนั้นคงไม่ถูกส่งมาอยู่ที่นี่

ฝีมือแปลงโฉมของอาหัลันยอดเยี่ยมสมราคาคุย นางละเอียดลออ
รอบคอบถึงขนาดติดแผ่นหนังบางๆ สองสามแผ่นไว้ที่ลำคอของเขา เมื่อทำ
เช่นนี้แล้ว แม้แต่ลูกกระเดือกก็มองไม่เห็น ดังนั้นขอเพียงระวังตัวให้มาก
หน่อย ตัวตนที่แท้จริงของเขาก็ไม่น่าจะถูกเปิดโปง

ชูเหมยเจ็ยนั่งคิดทบทวน

ตอนนี้สิ่งที่ต้องทำเป็นอันดับแรกคือเรียนรู้กฎระเบียบของตำหนัก
ใน เพื่อว่าในอนาคตจำเป็นต้อง ‘ออกงาน’ จะได้ไม่ผิดแผกแตกต่างจนคนอื่น
จับได้

บรรดาขันทีและนางกำนัลสองสามคนล้อมมองชูเหมยเจ็ยด้วยความ
เห็นใจ แม้พวกเขาจะไม่เฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง แต่ก็รู้ว่าสถานการณ์ของ
ผู้เป็นนายไม่สู้ดีนัก

‘น่าสงสารจริงๆ ทั้งที่หน้าตาไม่เลวแต่ๆ แต่เพราะบิดาเลือกข้างผิด
ทำให้ฝ่าบาทเหม็นช้ำหน้าซะได้ เฮ้อ! คนเป็นลูกกลับต้องมารับผิดแทนพ่อแม่’

² เนื้อหมูย่างฟูหลังเหล้าฮวาเดียว เป็นชื่อของอาหารบำรุงสุขภาพ

เช่นนี้ ช่างน่าเห็นใจนัก เพิ่งจะเข้าวังมาแท้ๆ แต่ต้องถูกส่งมาอยู่ตำหนักแห่งนี้ น่าเห็นใจ น่าเห็นใจ'

ขณะเดียวกัน ดวงตาวาวเรียวของซูเหมยเจียก็กวาดมองเหล่าขันทีและนางกำนัลด้วยความเห็นใจเช่นกัน

'กว่าจะเข้าวังมาได้ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่กลับต้องถูกส่งมารับใช้นายที่อนาคตมืดมนทั้งที่ยังหนุ่มยังสาวเช่นนี้ เห็นทีว่าคงไม่มีโอกาสก้าวหน้าอีกต่อไป เฮ้อ! น่าเห็นใจ น่าเห็นใจ'

นายบ่าวต่างส่งสายตาแห่งความเห็นใจลอบมองกันอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งไปไม่ถึงสี่เหลียงปลิดปลิวร่วงหล่นมาหนึ่งใบ ซูเหมยเจียจึงคืนสติ เขากะแอมไอให้คอโล่ง แล้วเอ่ยถามเรื่องที่กังวลมากที่สุดในตอนนั้น

"เอ่อ...ข้ามีเรื่องสำคัญอยากจะถาม..." เหล่านางกำนัลและขันทีต่างรีบขยับตัวเงี่ยหูฟังคำถามนั้นอย่างกระตือรือร้น "...คือว่า...ห้องครัวจะส่งข้าวมาให้ไหม้ย หรือว่า...พวกเราต้องไปยกมาเอง"

ข้าว! ห้องครัว! นี่หรือคือเรื่องสำคัญ...เรื่องสำคัญของพระสนมหน้าใหม่ผู้นี้ มันค่อนข้างจะ...แปลกประหลาดอยู่สักหน่อยมิใช่หรือ!

"ทูลพระสนม" นางกำนัลหน้าตาสะสวย อายุน่าจะประมาณสามสิบ ปีย่อตัวลงตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน "ปกติแล้วทางห้องเครื่องจะจัดแบ่งสำหรับอาหารไว้ให้เราเพาะ แต่บางทีพวกเขาก็ยุ่งๆ ทำให้ดูแลไม่ทั่วถึง ดังนั้นบางครั้งพวกเราจึงต้องไปยกอาหารมาเองเพาะ"

ซูเหมยเจียพริ้มพริ้มหายใจวาวอย่างโล่งอก ใบหน้างดงามเบ่งบานด้วยรอยยิ้มสว่างไสว

"ดี ขอแค่มีข้าวกิน จะต้องออกแรงหน่อยก็ไม่เป็นปัญหา พวกเจ้าว่าจริงมั๊ยล่ะ"

พูดจบก็หัวเราะอย่างสบายอารมณ์ ท่ามกลางสายตางังนังของ
เหล่านางกำนัลและขันที

“ฝ่าบาท...”

เสียงเรียกของใครบางคนทำให้ใจเหวี่ยงขึ้นจากภวังค์ ฮ้องเต้หนุ่มจะ
สายตาคงกอดอกไว้ตรึงหน้า พอเห็นว่าผู้ที่ส่งเสียงเรียกคือ หวังชั้น ขันทีคน
สนิทซึ่งรับหน้าที่เป็นหัวหน้าผู้ดูแลวังหลวงจึงรีบกวักมือเรียก

“เจ้ามาพอดี มาใกล้ๆ นี่สิ เรามีเรื่องจะถาม”

คนสนิทอย่างหวังชั้นมีหรือจะไม่ว่าที่ฮ้องเต้จะถามคือเรื่องอะไร
เพียงแต่ตอนนี้ตัวเขาเองก็ยังไม่รู้คำตอบว่าเรื่องแปลกประหลาดเช่นนี้เกิดขึ้น
ได้อย่างไร

“ทูลฝ่าบาท พอเห็นนาง กระทบอกก็รีบส่งคนไปถามเสี้ยวตั้งจื่อ
ทันทีพะยะคะ ทางนั้นก็ได้นิ่งนอนใจ จึงรีบส่งคนไปตรวจดูให้แน่ใจ” ถึง
ตอนนี้คิ้วของหวังชั้นก็ขมวดเข้าหากันด้วยความมึนงงสงสัย “แต่พระสนม...
ว่าที่พระสนมพระองค์นั้น ยังคงถูกขังอยู่จริงๆ กระทบอกไม่เข้าใจเหมือนกัน
ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่พะยะคะ”

“เจ้าหมายความว่า เจียงเสว่เหมยที่พวกเจ้าไปจับมายังถูกคุมขัง
อยู่?” ใจเหวี่ยงเล็กคิ้วตกหนาขึ้นเล็กน้อย จากนั้นจึงยื่นมือไปปิดที่อกอกฏิกา
คล้ายกำลังใช้ความคิด “ถ้าเช่นนั้น เจ้าบอกเราสิว่า เจียงเสว่เหมยที่ตำหนัก
ลั่วเสว่คือใคร? หรือเจ้าจะบอกเราว่าสตรีผู้นั้นแยกกว้างได้?”

“จะ...จะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไรละพะยะคะ”

หวังชั้นปาดเหงื่อที่หน้าผาก ใบหน้าเริ่มยับย่นด้วยความกังวล

“กระทบอกได้เห็นนางแล้ว คนที่ตำหนักลั่วเสว่ดูคล้ายแม่นางเจียง

ราวกับแทะจริง ๆ แม้จะยังไม่แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น แต่กระหม่อมมั่นใจว่า คนที่พวกเสี่ยวตั้งโจ่งขังไว้ คือธิดาคนเดียวของไต้เท้าเจียง ไม่ผิดแน่พะยะค่ะ”

“น่าสนุก” ใจเห่าลูปคาง นัยน์ตามกริบหรือลงขณะเปล่งเสียง หัวเราะเยิ่นเย้อ “แต่เจ้าเล่ห์เจียงฉางซิง ยกย่องตัวเองว่าไม่เคยต่างพร้อยในเรื่องใด หรือว่า...เขาจะมีธิดานอกสมรส”

“ถึงจะมีธิดานอกสมรส แต่ก็มีอาจใช้เรื่องนี้เป็นเหตุผลในการตัดสินใจโทษประหารนะพะยะค่ะ” หวังชั้นรีบท้วง เขารับใช้ใจเห่ามานานพอที่จะล่วงรู้ความคิดของผู้เป็นนาย ฮ่องเต๋พระองค์นี้แม้จะมีพระชันษาไม่มากนัก ทว่าจิตใจแข็งแกร่ง เด็ดเดี่ยว จนอาจเรียกได้ว่าเหี้ยมโหด

เมื่อครั้งที่องค์ชายใหญ่ยังมีชีวิตอยู่ เจียงฉางซิงสนับสนุนให้องค์ชายใหญ่ขึ้นเป็นองค์รัชทายาทอย่างออกนอกหน้า โชคร้ายที่ต่อมาองค์ชายใหญ่อัลม้วยและสิ้นพระชนม์ลง ตำแหน่งรัชทายาทจึงตกมายังใจเห่า ซึ่งเป็นองค์ชายลำดับสี่ แต่ก่อนที่จะองค์ก่อนจะลาโลกไป ได้มีราชโองการแต่งตั้งให้เจียงฉางซิงเป็นหัวหน้าเหล่าขุนนาง ซึ่งมีตำแหน่งเทียบเท่าผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

เรื่องนี้เป็นหนามยอกอกของฮ่องเต๋องค์ปัจจุบันมานาน

ดังนั้นหลังจากที่ราชบัลลังก์ในรัชสมัยของพระองค์มั่นคงแล้ว จึงทรงสรรหาสารพัดเหตุผล ไม่ว่าจะพลิกพลิ้นแค่ไหนก็ไม่สนพระทัยเพื่อโยกย้ายเจียงฉางซิงไปเป็นผู้ว่าการศาล

แม้จะลิดรอนอำนาจได้ไม่น้อย แต่ก็ดูเหมือนจะยังไม่สาแก่ใจ ดังนั้นในพิธีคัดเลือกพระสนมครั้งนี้ ทางหนึ่งจึงจงใจเลือกแม่นางสกุลเจียงเข้าวัง ส่วนอีกทางก็สั่งการให้มหาดเล็กส่วนพระองค์ไปลักพาตัวหญิงสาวขณะไปไหว้พระขอพรที่วัด ที่ทำเช่นนี้ก็เพื่อให้เจียงฉางซิงไม่มีลูกสาวมา

ถวายเป็นตัว ถึงเวลานั้นก็สามารถโยนโทษหมิ่นเบื้องสูง และสำเร็จโทษชายชราได้อย่างสมเหตุสมผลและสมใจ

ใครจะไปคิดว่าสิ่งที่ดาบยักษคมกริบของฮ่องเต้ถูกเงื้อมขึ้นสูงจนสุดแขน เตรียมพร้อมที่จะฟันขับลงมายังคอของเจียงฉางชิงแล้วแท้ๆ แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตร วันนี้ไม่เพียงมีเจียงเสว่เหมยคนเดียวที่ถูกขังอยู่ในห้องลับ แต่ยังมีเจียงเสว่เหมยอีกคนเฝ้ามาอยู่ที่ตึกหนักลั่วเสว่ด้วย

ทุกอย่างล้วนสนวนวนวายถึงเพียงนี้ จะไม่ให้หวังชั้นงูงงได้อย่างไร

“ดูท่าว่าเรื่องนี้จะน่าสนุกไม่น้อย”

เสียงหัวเราะเยียบเย็นของโจวเฮ่าดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ เขาวางฎีกาในมือลง นิ้วเรียวยาวเคาะโต๊ะเล่นเบาๆ คิ้วเข้มขมวดเล็กน้อยอย่างใช้ความคิด

แล้วรอยยิ้มที่ยากจะคาดเดาความรู้สึกก็ปรากฏขึ้นตรงมุมปาก

“ไป! พวกเราไปดูที่ตึกหนักลั่วเสว่กันหน่อย”

“ตอนนี้เลยหรือพะยะค่ะ” หวังชั้นรีบถาม “นี้จะได้เวลาเสวยพระกระยาหารค่ำแล้วนะพะยะค่ะ ถ้าอย่างไร...”

“เดี๋ยวค่อยกลับมาก็ได้”

พูดจบก็ลุกขึ้นยืนเป็นการตัดบท แม้จะมีความฉุนเฉียวที่แผนการถูกทำลายลงอย่างไม่เป็นท่าอยู่บ้าง แต่ความสงสัยใคร่รู้ที่นั่นมีมากกว่า เขานึกอยากรู้ขึ้นมาทันทีว่า ใครกันนะที่ไม่รักตัวกลัวตายถึงขนาดกล้าสมคบกับเฒ่าเจ้าเล่ห์เจียงฉางชิง ปลอมตัวเป็นสนมเข้ามาในวัง

แม้การได้เป็นกษัตริย์ครอบครองบัลลังก์ ปกครองแผ่นดิน และเป็นใหญ่เหนือผู้ใดในใต้หล้าจะเป็นสิ่งที่หลายคนไขว่คว้า ตัวเขาเองก็เช่นกัน ทว่าเมื่อก้าวขึ้นมาเป็นยังจุดนี้จริงๆ ทุกวันกลับมีแต่งานบริหารราชการแผ่นดิน

ช่างน่าเบื่อและจำเจยิ่งนัก

ในเมื่อจู่ๆ ก็มีเรื่องสนุกแบบนี้ขึ้นมา แม้ใจเหว้าจะชังน้ำหน้าและ
อยากจะทำเจียนเจียนจนขึงไปให้พันหู้พันตามากแค่ไหน แต่ก็อดที่จะอยาก
เห็นโฉมหน้าของสนมฉางไฉ่ตัวปลอมขึ้นมาไม่ได้

ในเวลาเดียวกันนั้น เสี่ยวอวี่จื่อและเสี่ยวซีจื่อชนที่แห่งตำหนัก
ลั่วเสว่ก็กำลังวางเถาตะกร้าปันโตสองสามเถาลงบนโต๊ะ นี่คือน้ำดื่มที่
ห้องเครื่องจัดไว้สำหรับตำหนักลั่วเสว่ พวกเขารู้อยู่แล้วว่า ไม่มีทางมีอาหาร
เลิศรสหายาก ขอแค่มีกินให้อิ่มท้องก็พอแล้ว

“เอาข้าวมาแล้วหรือ มีอะไรกินบ้าง?”

ซูเหมยเจียซึ่งนั่งสุดตมกลืนหอมของอาหารอยู่ที่ห้องด้านในถามขึ้น
ความตะกละตะกลามที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าและสอแตกมากับน้ำเสียง
กระตือรือร้นนั้น ทำเอาเหล่าชนที่และนางกำนัลสองสามคนที่ปกติมีสีหน้า
เฉยชาอดจะหิรตาด้วยความสงสัยไม่ได้

“นี่มันอะไรกัน หรือว่าตอนอยู่บ้านพระสนมจะอดๆ อยากๆ มิน่าเล่า
ถึงได้ผอมเพรียวสะอิดสะเอ้งบางร่างน้อยยอรรธอันอันเช่นนี้”

“มีแต่อาหารพื้นๆ เพคะ อาหารเลิศรสขึ้นชื่อลือชาของวังหลวง ไม่
มาถึงตำหนักของพวกเราหรอกเพคะ”

ฟางหนิง นางกำนัลอายุสามสิบปีซึ่งทำหน้าที่เป็นธุระดูแลเรื่องต่างๆ
ให้เป็นผู้ตอบ

แม้จะรู้สึกที่พระสนมที่นางมีหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้พระองค์นี้มี
บางอย่างแปลกประหลาด ซึ่งนางเองก็ยังตอบไม่ได้ว่าแปลกตรงไหน แต่
ฟางหนิงก็ยังคงรักษาความสงบในสีหน้าไว้ได้อย่างดีเยี่ยม

“นี่เรียกว่าอาหารพื้นๆ อย่างนั้นหรือ” ชูเหมยเจียถามด้วยดวงตาแปลงปรักาย “นั่นคือชาหมูน้ำแดงใช่ไหม? อ้อหือ ฝีมือห้องเครื่องวังหลวงยอดเยี่ยมจริงๆ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าต้องเลิศรส ทำเอาข้าน้ำลายสอจนอยากจะเข้ามาเข้าท้องไปทั้งชิ้น”

อดีตอันธพาลไล่สายตาวาววามตามสาวใช้นามเซียงหฺยุ่ย ซึ่งเพิ่งยกชามชาหมูน้ำแดงออกมาจากตะกร้าปันโตขนาดใหญ่

“เออ พระสนมเพคะ นี่...นี่เป็นอาหารของพวกบ่าวไพร่ ส่วนลํารับของพระองค์อยู่ในนี้เพคะ”

เซียงหฺยุ่ยชี้แจงแล้วรีบเปิดตะกร้าปันโตอีกเถา ในนั้นมีข้าวหนึ่งร้อนๆ หนึ่งถ้วย อาหารจานร้อนสี่อย่าง อาหารเรียกน้ำย่อยสองอย่าง และสุดท้ายเป็นน้ำแกงเปิดเหตุฎเขาอีกหนึ่งชาม

“อะไรกัน!” ดวงตาแปลงปรักายของชูเหมยเจียพล้นวาวโรจน์ขึ้นทันที ก่อนจะร้องออกมาเสียงดังอย่างไม่เชื่อหู “หมายความว่ากับข้าวของข้าไม่มีชาหมูน้ำแดงนั่นหรือ เข้าใจอะไรผิดรีเปล่า?” สายตาของเขาจับจ้องมองตามชามชาหมูน้ำแดงที่เซียงหฺยุ่ยถืออยู่ในมือ “แล้วนั่น! นั่น เจ้าจะยกมันไปไหน?”

“ห้องนี้คือสถานที่เสวยพระกระยาหารของพระสนม บ่าวไพร่อย่างพวกหม่อมฉันต้องออกไปกินกันข้างนอกเพคะ ดังนั้น...”

เซียงหฺยุ่ยยังพูดได้ไม่จบความ เพราะกำลังนึกสงสัยว่าเหตุใดพระสนมผู้นี้จึงทำราวกับกำลังจะหลั่งน้ำตา หรือว่า...ชาหมูน้ำแดงชามนี้ทำมาจากหมูที่บ้านของนาง

เดี๋ยวก่อนนะ! ต่อให้ได้เท่าเจียงเลียงหฺมุจจริง ก็ไม่น่าจะมาขายให้กับวังหลวงนี่นา

ทว่าจู่ๆ สีหน้าของพระสนมที่ดูคล้ายจะร้องไห้อยู่รอมร่อก็พลันเปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่งมอບคุ่น น้ำเสียงก็กระจ่างใสขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อถือ ฟังคล้าย ‘มีเจตนาชั่วร้ายแอบแฝง’

“พวกเราไม่กี่คน ห้องนี้ก็มีพื้นที่กว้างขวาง ข้าเองก็ไม่ใช่คนถือยศถือศักดิ์อะไร ทำไมพวกเราไม่มากินข้าวด้วยกันล่ะ”

ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าจะไรควรไม่ควร แต่ครั้งนี้บอกตามตรงเลยว่า... เขาไม่อาจตัดใจจากชาหนูน้าแดงชามนั้นได้!

“พระสนม นี่เป็นกฎนะเพคะ”

ฟางหนิงเอ่ยเตือนอย่างอดรนทนไม่ได้ ที่สุดนางก็รู้แล้วว่าพระสนมผู้นี้แปลกประหลาดที่ตรงไหน...

นางไม่เหมือนคุณหนูเลยสักนิด!

กิริยาท่าทางนั้นถ้าจะพูดให้น่าฟังหน่อยก็พอจะเรียกได้ว่าปราดเปรียว ร่าเริง ดูแก่นแก้วและซุกซน แต่ถ้าจะให้พูดตามความเป็นจริงก็คือกระโดดกระเดก ปราศจากคุณสมบัติของกุลสตรีโดยสิ้นเชิง มีคุณหนูบ้านไหนบ้างที่ถูกเลี้ยงดูจนมีกิริยาท่าทางเหมือนถูกหมุดจิ้มอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้!

“อ้อ! กฎจริงสินะ จริงด้วย บ้านต้องมีกฎบ้าน วังต้องมีกฎวัง ก็ได้... ก็ได้ มีกฎก็ได้”

ซูเหมยเจียพร่ำพูดซ้ำไปซ้ำมาขณะที่นัยน์ต่ายังคงมองตามชาหนูน้าแดงชามนั้นอย่างอาลัยอาวรณ์ ขอบตาพลันร้อนผ่าว เอ๋อคลอลด้วยหยาดน้ำปรึมนจนเจียนจะหยด อัมธพาลหนุ่มต้องเฝ้าริมฝีปากขมก้นอารมณ์อย่างเต็มกำลัง

‘ชาหนูน้าแดงเอ๋ย ข้าไรรำสนา มีชีวิตมาหลายปีโดยไม่เคยได้ลิ้มรสเจ้า อนิจจา! ทำไมสาวใช้บ่าวไพร่ในวังหลวงถึงได้กินดีกว่าข้าซึ่งเป็นนาย

กันเล่า’

“พระสนมเพคะ ลิ่นไก่อึ่งน้ำใสเป็นอาหารพิเศษของพ่อครัวจาง ที่ประจำอยู่ห้องเครื่องนะเพคะ” ฟางหิ้งยิ้มบางขณะกล่าวแนะนำอาหารในสำหรับ หมายถึงเบี่ยงเบนความสนใจของซูเหมยเจียที่มีต่อชาหมูน้ำแดง

“อย่ำนั่นหรือ?” ใบหน้าเศร้าสร้อยพลันสว่างไสวขึ้นมาอีกครั้ง “แต่ข้าไม่กินไก่อ่ำนอย่างนี้ด้วย ลิ่นไก่อ่เลศรสนหานี้พวกเจ้าเอาไปกิน แล้วเอาชาหมูน้ำแดงมาแลกกับข้า เจ้าว่าดีมั๊ย?”

‘ลิ่นไก่อึ่งน้ำใสเป็นอาหารพิเศษของพ่อครัวจางนั่นหรือ’

ซูเหมยเจียแทบอยากจะเบะปากแล้วลลอกตา

‘ต่อให้มีลิ่นไก่อ่มากกว่านี้เป็นร้อยลิ่น จะเทียบกับชาหมูน้ำแดงที่ทั้งนุ่มนวล เด้งตืดเต่งเต่งห้าชิ้นนั้นได้อย่างไรเล่า!’

ถ้อยคำนั้นของพระสนมคนใหม่ทำให้ฟางหิ้งรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่าจนกรอบนอกนุ่มใน รู้ทั้งรู้อย่างนั้นเป็นถ้อยคำมากเกินไปที่จะช่วงชิงเอาชาหมูน้ำแดงของพวกนางไป แต่นางยังมีรู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี จึงจะเอาชนะความตะกละตะกลามของพระสนมผู้นี้ได้

เหลือบมองดูเซียงหฺยุ่ยซึ่งยังคงถือชามอาหารเจ้าปัญหาน้ำตาลเล็กน้อยแล้วก็ให้รู้สึกเห็นใจ นางจึงกัดฟันต่อสู้อย่างสุดท้าย

“พระสนม ทำเช่นนั้นจะผิดกฎวังหลวงนะเพคะ หากบ่าวไพร่บังอาจแลกอาหารชั้นต่ำกับสำหรับอาหารของพระสนม แล้วถ้าหากว่าฝ่าบาทเกิดเสด็จมา...”

“คนเปิดเผยไม่พูดลับหลัง เจ้าไม่พูด ข้าไม่พูด ใครจะรู้เรื่องในตำหนักของเราได้ ส่วนเรื่องฝ่าบาทเรต่างก็รู้ว่าฝ่าบาทไม่มีทางเสด็จมาที่นี่... ใช่อรือไม?”

นัยน์ตาของซูเหมยเจียที่จับจ้องมองฟางหนิงเป็นประกายแวววับ

“เช่นนี้แล้วเจ้ายังจะให้ข้าละทิ้งชาหมูนํ้าแดงเพื่อฮ้องเต้ที่ไม่มีตัวตน อยู่จริงอีกนั้นหรือ เอ่อ ข้าหมายถึง...พวกเจ้ายังจะต้องให้ข้าฝืนกินลั่นไกหนึ่ง น้ำใสของพ่อครัวจาง ทั้งที่ข้าไม่กินไกอีกนั้นหรือ หากทำเช่นนั้น มิเท่ากับว่า ข้าเลอะเลือนไปแล้วหรืออย่างไร?”

“มิกล้าเพคะ”

แม้จะมีบุคลิกแปลกประหลาด แต่เมื่ออีกฝ่ายจ้องมองอย่างเอาจริง เช่นนี้ ก็ทำให้ฟางหนิงหวาดกลัวจนหน้าถอดสี นางจึงโบกมือให้เซียงหฺยุ่ย อย่างยอมจำนน

“มัวรออะไรอีก! รีบนำชาหมูนํ้าแดงไปถวายพระสนมสิ”

“ฉะ...ฝ่าบาท”

ในตอนที่ศึกแย่งชิงชาหมูนํ้าแดงกำลังดำเนินไปอย่างดุเดือดอยู่ ด้านในตำหนัก ภายในสวนอันสงบเงียบของตำหนักล้วนแล้ว ชนที่ผู้ใหญ่นาม หวังซันก็กำลังตัวสั่นตระครันตะครอ ไม่กล้าแม้แต่จะมองใบหน้าที่มีดดาไป ครึ่งซีกของผู้เป็นนายตรงๆ

“สนม...เจียงฉางไ้ช่างไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงเสียจริง” โจวเฮ่ากัดฟันแน่น “กล้าพูดว่าเราไม่มีตัวตนอยู่จริงอย่างนั้นหรือ!”

เพราะตั้งใจจะมาตรวจสอบว่า ‘เจียงเสว่เหมย’ ที่อยู่ในวังตอนนี้เป็นตัวจริงหรือตัวปลอม โจวเฮ่าจึงมาที่ตำหนักแห่งนี้โดยมีหวังซันเป็นผู้ติดตามเพียงคนเดียว นึกไม่ถึงว่าเมื่อย่องเข้ามาภายในอาณาเขตของตำหนักล้วนแล้ว อย่างเงียบๆ จะได้ยินสตรีผู้มีฐานะเป็นถึงสนมฉางไ้ผู้นี้ กำลังใช้เล่ห์เพทุบาย เพื่อแย่งชาหมูนํ้าแดงกับพวกบ่าวไพร่ราวกับเด็กๆ

“จะ...จะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไรพะยะค่ะ” หวังชั้นพยายามรวบรวมความกล้าเอ่ยขึ้น “ฝ่าบาททรงเป็นโอรสสวรรค์ลงมาจุติเพื่อปกครองอาณาประชาราษฎร์ พระองค์มีตัวตนอยู่จริงเสียยิ่งกว่าจริงพะยะค่ะ” เหงื่อเย็นๆ ผุดพรั่งบนหน้าผาก ไหลหยดย้อยลงมาราวกับน้ำตก

“พระ...พระสนมเจียงผู้นี้ต้องสมองและเลื่อนไปแล้วแน่ๆ พะยะค่ะ จึงกล่าววาจาไร้สติเช่นนั้นออกมา”

“เจ้าพุดตู่!” โฉวเฮ่าแค้นเสียง หึ! ออกมาหนึ่งครั้ง ก่อนจะสะบัดแขนเสื้ออย่างรุนแรง “ไป! นางบอกว่าเราไม่มีทางมาที่นี่ ไม่มีตัวตน เราจะไปปรากฏตัวให้นางเห็นเต็มสองตา!”

‘พะ...ฝ่าบาท ทรงประชดงั้นหรือ?’

ดวงตาของหวังชั้นเกือบจะถลนออกมา ปากอ้าค้างอย่างตกตะลึง จนต้องรีบยกมือประคองคางเพื่อดันริมฝีปากให้หุบกลับเข้ามาอย่างรวดเร็ว

‘กะ...เกือบไปแล้ว คางเกือบจะหลุดไปแล้ว’

จะไม่ให้แปลกใจอย่างไรไหว เขาติดตามรับใช้โฉวเฮ่ามาหลายปี ดีดัก เห็นอีกฝ่ายค่อยๆ เติบโตมาตั้งแต่เล็ก จวบจนได้ขึ้นครองบัลลังก์ทั้งที่ยังอายุน้อย แต่ก็พยายามใช้ความรู้ความสามารถเพื่อบริหารบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรือง

กระทั่งทุกวันนี้ ทั้งกาลเวลาและภาระหน้าที่ได้ขัดเกลาให้เด็กชายคนหนึ่งเติบโตขึ้นเป็นฮ่องเต้ผู้เย็นชา จนบางครั้งตัวเขาเองยังแทบลืมไปด้วยซ้ำว่า วัยเยาว์ของเจ้านายผู้นี้เป็นอย่างไร

แต่ในตอนนี้เจ้านายผู้แข็งแกร่งของเขา กำลังจะทำพฤติกรรมประชดประชัน เอาชนะแบบเด็กๆ มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน?

ทว่าเมื่อลองคิดทบทวนดู หวังชั้นก็พลันกระจ่างใจ ว่าที่แท้แล้ว

โอรสสวรรค์ที่ทั้งปราดเปรื่อง โหดเหี้ยม และเปี่ยมไปด้วยความเย็นชาผู้นี้ ก็เพิ่งจะมีอายุได้ยี่สิบชันษาเท่านั้น

โดยปกติแล้ว ระหว่างที่พระสนมเสวยพระกระยาหาร ก็น่าจะเหลือ เพียงขันทีและสาวใช้คนสนิทที่อยู่คอยปรนนิบัติรับใช้เท่านั้น ส่วนบ่าวไพร่ คนอื่นจะใช้ช่วงเวลานี้แยกย้ายกันไปกินข้าว

แต่เพราะคุณลักษณะพิเศษของพระสนมผู้นี้เป็นสิ่งที่หาดูได้ยากยิ่ง ในวังหลวง 'ไม่สิ ไม่สิ คุณสมบัติเช่นนั้นนั้นอย่าว่าแต่จะหาดูได้ยากยิ่งใน วังหลวงเลย แม้แต่นอกวังก็ยากจะหาสตรีที่มีคุณสมบัติเยี่ยงนี้เจอ บ่าวไพร่ ในตำหนักล้วนแล้วจึงใช้ข้ออ้างว่ามาปรนนิบัติรับใช้ ยืนเรียงกันหน้าสลอน

ก็พระสนมที่หลังน้ำตาเพื่อหาหนูน้าแดงนะ ถือเป็นเรื่องที่หาดูได้ยาก ยิ่งกว่าคางคกสามขาเสียอีกมิใช่หรือ!

อันธพาลหนุ่มในคราบพระสนมทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ ขณะเอื้อมมือ ไปหยิบตะเกียบขึ้นเพื่อจะลงมือกินนั้น เขาต้องพยายามเต็มที่ในการบังคับ มือไม่ให้สั่นด้วยความตื่นเต้น แต่แล้วจู่ๆ ก็พลันรู้สึกตัวว่าสายตาดูหลายคู่กำลัง จับจ้องมองมาที่ตนอย่างสนใจ

“พะ...พวกเจ้า ยืนอยู่ตรงนี้กันทำไม?” ชูเหมยเจี๋ยขยับตัวไปมาบน เก้าอี้อย่างอึดอัด

“พวกบ่าวอยู่คอยรับใช้พระสนมพะคะ”

เสียงหวานใสที่เอื้อนเอ่ยออกมาโดยพร้อมเพรียงกันนั้น ทำให้ ชูเหมยเจี๋ยผวาจนเกือบตกเก้าอี้ พอได้ยินว่าบ่าวไพร่พวกนี้จะล้อมวงดูตน กินข้าว ก็รู้สึกร้อนรนขึ้นมาทันที เขาไม่ได้กินอิ่มเต็มคราบมานานมากแล้ว แถมมือนี้ยังเป็นอาหารชั้นเลิศอย่างหาหนูน้าแดงจากห้องเครื่องในวังหลวง

ที่เขาไม่กล้าแม้แต่จะฝันถึงอีกต่างหาก

แต่...ถ้าเขาเผลอตัว ตะกุ่มตะกมสวปามเข้าไปตอนนี บ่าวไพร่ที่รายล้อมจะมีตระหนกตกใจจนเป็นลมเป็นแล้งกันไปเป็นแถวหรือหืออะไรไม่สำคัญเท่า ถ้ามีใครเกิดสงสัยขึ้นมา อาจจะหลุดจากบ่าเองง่ายๆ

ไม่ได้การ...

“เออละ เออละ ข้าขอบใจในน้ำใจของพวกเจ้า แต่ข้าโตขนาดนี้แล้ว ไม่ต้องให้ใครมาคอยป้อนข้าวป้อนน้ำ พวกเจ้าก็แยกย้ายกันไปกินข้าวเถอะ เดี๋ยวอาหารจะเย็นชืดเสียหมด ไปซะ รีบไป”

พูดแล้วก็รีบโบกมือไปมาคล้ายไล่ยุงปิดแมลง

แม้ทั้งฟางหิงและเชียงห่วยอยากจะตั้งต้นรบเร้าที่จะอยู่ต่อ แต่ดูจากถ้อยคำของผู้เป็นนายแล้ว ฟางหิงก็รู้ดีว่า หากพวกนางยังดื้อดึง ความเงินอายุในเวลานี้ของพระสนม อาจจะแปรเปลี่ยนเป็นความฉุนเฉียวได้โดยง่าย ดังนั้นนางจึงหันไปออกคำสั่ง

“พวกเจ้าไปกินข้าวเถอะ ทางนี้ข้าจะอยู่ดูแลเอง”

บ่าวไพร่ที่รายล้อมจึงทำได้เพียงแค่ถวายนับ แล้วล่าถอยออกไปอย่างสุดแสนเสียดาย โดยที่ไม่รู้เลยว่า เพียงชั่วขณะที่พวกนางกำลังหมุ่นตัวหันหลังเพื่อเดินออกไปนั้น ตะเกียบของชูเหมยเจียก็พลันพุ่งเข้าแทงขึ้นเนื้อนุ่มนิ่มที่หมายตาไว้อย่างรุนแรงและแม่นยำราวกับจับวาง

“อะ...ฝ่าบาท...ถวายบังคมพะคะ”

เสียงสั้นพลັวด้วยความตกใจที่ดังลอยมาจากหน้าประตู ทำให้มือที่กำลังเคลื่อนไหวของชูเหมยเจียพลันหยุดชะงักในพริบตา อิดใจหนึ่งใบหน้าดวงนั้นจึงค่อยๆ เงยขึ้น ภาพที่ปรากฏตรงหน้าคือชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาบนศีรษะสวมเกี้ยวครอบผมสีทองบริสุทธิ์ ร่างสูงโปร่งนั้นอยู่ในชุดคลุมยาว

ลายมังกรเก๋าดัว บ่งบอกชัดเจนว่าชายผู้นี้คือโอรสสวรรค์ ผู้ปกครองแผ่นดิน
และโอรสสวรรค์ผู้นี้ก็กำลังก้าวเข้ามาหาเขา

‘ละ...หล่อ...หล่อหลายยิ่งนัก...ระ...รัศมี...เจิด...เจิดจรัสยิ่งนัก’

ซูเหมยเจียร้องลั่นอยู่ในใจ พลังอำนาจที่แผ่ซ่านออกมาจากอีกฝ่าย
เหมือนจะครอบงำไปทั่วร่าง ทำให้เขาไม่อาจขยับร่างกายได้ตามใจคิด คล้าย
กับที่ถูกงูจ้อง

เหตุการณ์ไม่คาดฝันที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันทำให้ทั้งสมونغชาว
โพลน ตะเกียบยั้งคั่งจึ้มค้างอยู่ในชั้นเนื้อ ตัวเขายังคงนั่งค้างอยู่ในท่าที่กำลัง
กระดกกันขึ้นจากเก้าอี้ และโน้มตัวไปข้างหน้า มองดูคล้ายสุนัขหิวโหยที่กำลัง
ช่วงชิงอาหาร

ทุกสรรพสิ่งเงียบงัน ภายในห้องกว้างขวางที่มีหลายชีวิตอยู่ในนั้น
กลับไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหายใจ บรรยากาศแปลกประหลาดน่าอึดอัด
ครอบคลุมไปทั่ว

ซูเหมยเจียเริ่มได้สติและคิดว่าตัวเองควรจะพูดอะไรสักนิดเพื่อ
ทำลายความอึดครึ้ม อันธพาลหนุ่มเผลอแลบปลายลิ้นเลียริมฝีปากด้วยความ
ตื่นเต้น ก่อนจะค่อยๆ ผินหน้าไปทางที่โจวเฮ่าเยียนอยู่ แล้วกัดฟันเอ่ยเชื้อเชิญ
ขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ทะ...ท่าน ในเมื่อ...มาถึงแล้ว จะ...จะ...เข้ามากินข้าวด้วยกัน
สักหน่อยมัย...เพ...เพคะ”

“อึก! แค่ว่าๆๆ...”

เป็นเสียงของหวังซันที่จู่ๆ ก็น้ำลายติดคอขึ้นมาอย่างกะทันหัน

‘นี่มันอะไรกัน อยู่ในวังหลวงมาสี่สิบกว่าปี นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นการ
เข้าเฝ้าเช่นนี้ พระสนมเอ่ยว่าอะไรนะ เข้ามากินข้าวด้วยกันสักหน่อยมัยเพคะ

ใช่หรือไม่? นางคิดว่านี่คือคนเร่ร่อนที่เจอกันตามท้องถนน พอเห็นหน้าก็ชักชวนกันมากินอาหารไปตามเรื่องตามราวอย่างนั้นหรือ?’

การที่ใครสักคนจะก้าวขึ้นสู่การเป็นฮ่องเต้ได้นั้น ย่อมต้องมีคุณลักษณะสำคัญอันหนึ่งคือ มุ่งมั่นจริงใจ ดังนั้นแม้จะได้ยินคำทักทายสุดแสนจะแปลกประหลาดของสนมคนใหม่ แต่สีหน้าของโจวเฮ่าก็ยังคงสงบนิ่ง ไม่เปลี่ยนแปลง เขาเดินเข้าไปในห้องข้าฯ อย่างเยือกเย็น แล้วตอบรับด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ

“เฮาสี”

หวังชันคุกเข่า หรือถ้าจะเรียกให้ถูกต้องคือเข่าทรุดลงดังตู้บ! เสียมากกว่า

และไม่ใช่แค่หัวหน้าผู้ดูแลวังหลวงเท่านั้น แม้แต่ตัวคนเฝ้าปากชวนอย่างซู่เหมยเจีย ที่ตอนนี้ได้สติกลับคืนมาอย่างสมบูรณ์ก็ร่างอ่อนยวบพุบลงกับโต๊ะ ทับเอาถ้วยชาที่วางอยู่ตรงหน้าเข้าพอดิบพอดี

สีน้ำตาลของน้ำชาแทรกซึมเข้าไปในเสื้อผ้าบริเวณหน้าอก เขาฉกฉวยรีบเช็ด ก่อนจะผุดลุกขึ้นยืนแล้วทรุดลงคุกเข่าตรงหน้าโจวเฮ่าอย่างว่องไว

แม้จะรู้สึกคล้ายลิ้นพันกัน แต่ก็รีบกลืนใจพูดออกไปด้วยความตระหนกตกตื่น

“อะ...มะ...ไม่ใช่ ะ...ผู้...ผู้น้อย...มะไม่ ไม่ถูก...มะ...หม่อม...หม่อมฉันทวายบังคมฝ่าบาทพะคะ”

โจวเฮ่ามองกิริยาร้อนรนนั้นด้วยสีหน้านิ่งเรียบ

‘เจียงฉางซิง ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์เอ๊ย! เจ้าไปเสาะหาตัวตลกนี้มาจากไหน แม้แต่คำเรียกขานก็ยังผิดไม่คล่อง แล้วยังกล้าส่งเข้าวังมาอีกงั้นหรือ’

ดวงตาคมกริบกวาดมองทั่วร่างที่คุกรุ่นในตัวลั่นงันงกอยู่ตรงหน้า

‘เสียงฟังคล้ายมาก ลูกกระเดือกก็...หาวิธีปกปิดได้ไม่แล้ว แต่ก็ริยา
มารยาทนี่สิ อย่างว่าแต่คุณหนูตระกูลสูงเลย เจ้านี้เป็นได้อย่างมากแค่ขยະ
ข้างถนนเท่านั้น ขนาดนี้แล้วตาแก่นัน้ยังกล้าส่งเข้าวังมาได้! ช่างน่าโมโหนัก’
“ลุกขึ้นเถอะ”

โจวเฮ่าพูดเสียงเรียบ ในใจกำลังคิดอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า ครั้นนี้
คงสามารถจัดการเสี้ยนหนามที่ทิ่มตาทิ่มใจมาเป็นเวลานานได้หมดสิ้น ที่แท้
แผนที่เขาวางไว้ก็นับว่าไม่สูญเปล่า เพราะมันสามารถกดดันให้เฒ่าเจ้าเล่ห์
อย่างเจียงฉางซิงร้อนรนที่จะรักษาชีวิต จนเปิดช่องโหว่ให้เขาจับพิรุณได้

และนั่นคือการพบกันครั้งแรกระหว่างซูเหมยเจี๋ย อดีตอันธพาลข้าง
ถนนกับฮ่องเต้โจวเฮ่า

เรื่องราวที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายและไม่น่าเป็นไปได้นี้ กำลัง
จะถูกสลักลึกฝังไว้ในใจของใครต่อใครที่อยู่ร่วมในเหตุการณ์ไปจนชั่วชีวิต

จะเสียดายอยู่บ้างก็เพียง ท่านราชเลขาฯ มิได้อยู่ในที่นี้ด้วย
มิเช่นนั้นเรื่องราวในวันนี้อาจได้บันทึกไว้ในจดหมายเหตุก็เป็นได้

“ฝ่าบาท พระองค์เสด็จมาได้ยังไงล่ะ?”

ซูเหมยเจี๋ยที่ขยับตัวลุกขึ้นช้าๆ เหลือบมองโจวเฮ่าที่กำลังเดินมานั่ง
อย่างหวาดหวั่น พระสนมกำมะลอหลบเซ็ดเหงื่อเย็นๆ ที่ผุดพรั่งอยู่ทั่วไปหน้า
ขณะชุดบรรพบุรุษสืบทอดโคตรของเจียงฉางซิงขึ้นมาด่าอยู่ในใจ อีกทั้งยัง
รู้สึกสับสน เมื่อครุ่นตัวเขาแสดงพิรุณออกไปไม่น้อย ทว่าท่าทางของฮ่องเต้
กลับดูเป็นปกติ ไม่ได้มีอาการโกรธกริ้วหรือผิดแปลกอะไรเลย ตาแก่ร้อยเล่ห์
บอกว่าฮ่องเต้ผู้นี้โหดเหี้ยมยิ่งกว่าหมาป่า ฉลาดเฉลียวยิ่งกว่าจิ้งจอก
แล้วทำไม...?

หรือจะทรงอยู่ในวังหลวงนานเกินไป แม้จะมีพระปรีชาสามารถ แต่ก็คงเป็นแค่เรื่องการบริหารเมือง แต่เรื่องเกี่ยวกับการดูแลลักษณะของผู้คน อาจจะยังไม่เชี่ยวชาญนัก

พอคิดหาเหตุผลให้ตัวเองได้อย่างนั้น ชูเหมยเจ็ยก็รู้สึกหายใจได้คล่องขึ้น สมองเริ่มปลดปล่อยจนมองหาเหตุผลสนับสนุนความคิดของตัวเองได้มากขึ้นเรื่อยๆ

‘ใครจะกล้าคิดว่าพระสนมที่ถูกคัดเลือกให้เข้าวังจะเป็นผู้ขายปลอมตัวมากันล่ะ ต่อให้เป็นนักร้องที่ขับขานบทเพลงเล่าเรื่องราวต่างๆ อยู่ตรงสะพาน ก็ยังไม่กล้าที่จะคิดแต่งเรื่องราวเหนือจินตนาการเยี่ยงนี้ขึ้นมาเลย’

“ก็เจ้าบอกว่า เราไม่มีทางมาที่นี่มิใช่หรือ ดังนั้น...เราก็คงเลยมา”

โจวเฮ่าบอกเสียงเรียบ เห็นชัดว่าเป็นคำตอบที่เอ่ยออกมาเพื่อทวงอารมณ์อีกฝ่าย

‘ทำไมคำตอบนี้ฟังดูแปลกๆ พิกลนะ’

ชูเหมยเจ็ยลอบมองอย่างหวาดๆ สมองพยายามขบคิดอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็พลันเข้าอ้อนทูลลงคุกเข่าลงกับพื้นอีกครั้ง แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั้นพลีว

“หรือ...หรือว่า ฝ่าบาท...พระองค์ทรงได้ยิน...หรือเพคะ?”

“อืม ที่ควรได้ยินก็ได้ยินหมดแล้ว”

โจวเฮ่าพยักหน้า พอเห็นร่างอรรชรที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าโง่งน เหมือนตุ๊กตาล้มลุก ที่จะล้มแหล่มีล้มแหล่ ย่อมเด่หนุ่มก็นึกจนขึ้นมานในใจ

‘เมื่อไรบุรุษที่กล้าปลอมตัวเข้ามาเป็นพระสนมผู้นี้ จะเป็นลมล้มพับไปสักที!’

ไม่คิดเลยว่าหลังจากโง่งนงให้ลุ่นอยู่พักหนึ่ง เจ้าอันธพาลผู้นี้จะกลับมาทรงตัวคุกเข้าได้อย่างมั่นคง มีหน้าซำยังค่อยๆ ลูกขึ้นยืน ใช้มือรื้อวามมัดหัวเข่าเล็กน้อย ดึงเสื้อผ้าให้เรียบก่อนจะทรุดตัวลงนั่งตรงข้ามเขาได้อย่างสงบนิ่ง ริมฝีปากได้รูปคลี่ยิ้มน้อยๆ รวากับไม่มีเหตุการณ์น่าตระหนกตกตื่นเกิดขึ้นแม้แต่นิดเดียว

“ฝ่าบาท พระองค์คงยังมีได้เสวยพระกระยาหารค่าสินะเพคะ หากไม่ทรงรังเกียจอาหารพื้นๆ ของหม่อมฉัน ก็เสวยด้วยกันที่นี้สิเพคะ”

‘เอ! ทำไมไม่มัดติดกะโหลกกลับมาทำท่าที่อย่างคุณหนูได้?’

โจวเฮ่ามองกิริยาทำท่างั้นด้วยความประหลาดใจ การที่บุรุษจะสามารถปลอมตัวได้แนบเนียนขนาดนี้มีใช้เรื่องง่าย ดูแค่รูปร่างก็รู้แล้วว่า... เจ้านี้น่าจะไม่ได้กินอิมท้องมาหลายเดือน

ยิ่งดูก็ยิ่งน่าสอญ ส่องเต้หนุ่มจึงพยักหน้ารับคำชวนนั้นอย่างง่ายดาย
“เฮาสี”

“เอ่อ...คือ พระองค์ จะ...จะเสวยที่นี้...จริงๆ หรือเพคะ”

พูดออกไปแล้วก็แทบจะเป็นลมล้มฟุบลงกับโต๊ะ ดวงตาเรียววามจ้องมองผู้ที่นั่งตรงข้ามอย่างคาดคั้นจนแทบจะกลืนออกมาจนอกเบ้า ดูแล้วโจวเฮ่าอดนึกถึงปลาทองที่เคยเลี้ยงไว้ไม่ได้

แม้จะนึกขำอยู่ในใจ แต่ทั้งสายตาที่มองตอบกลับไปและคิ้วที่เล็กน้อยขึ้นสูงอย่างสงสัยนั้น กลับเฉียบคมเฉกเช่นผู้เป็นฮ่องเต้

“ทำไม เหมยเอ๋อร์ไม่ได้ตั้งใจชวนเรากินข้าวจริงๆ หรือหรือ?”

“เอ่อ จะ...จะเป็นไปได้อย่างไรละเพคะ หม่อมฉัน...เอ่อ หม่อมฉันเพียงแต่ยินดีในพระเมตตาที่ไม่คาดฝันนี้ะเพคะ”

ซูเหมยเจียฝืนยิ้ม ภายได้รอยยิ้มที่หวานหยดหยาดยิ้มนั้น ในใจของ

อดีตอันธพาลหนุ่มมีความคาดหวังบางอย่างอยู่ลึกลับ

‘ในเมื่อฮ่องเต้จะเสวยที่นี่ ห้องเครื่องก็ควรจะนำอาหารในส่วนของ พระองค์มาส่งด้วยสินะ เคยได้ยินมาว่ามือหนึ่งของฮ่องเต้มีกับข้าวถึง ร้อยแปดอย่าง ถ้าเป็นเช่นนั้น...บางที...ข้าอาจจะมีลาภปาก...’

แต่รอแล้วรอเล่า ชายหนุ่มหล่อเหลาที่นั่งอยู่ตรงหน้าก็ยังไม่ได้รับ คำสั่งให้บ่าวไพร่ไปขนสำรับมาจากห้องเครื่อง ลองเงยหูตะแคงฟังจนตัวแทบ จะตกเก้าอี้ ก็ยังไม่ได้ยินเสียงคนมาส่งอาหาร

ซูเหมยเจียเริ่มสังหรณ์ใจ หรือความคาดหวังครั้งนี้จะเป็นเพียงฝัน ลมๆ แล้งๆ คิดได้ดังนั้นก็พลันเหลือบสายตาไปยังชามชาหมูนํ้าแดงอย่าง ปวดใจคล้ายจะกล่าวคำอาลา

‘ฮือๆ ชาหมูนํ้าแดงของข้า นี่ข้าต้องแบ่งปันเจ้าให้ผู้อื่นเช่นนั้นหรือ ช่างน่าปวดใจยิ่งนัก’

นี่นับเป็นมื้ออาหารที่ ‘บ้านๆ ฟั่นๆ’ ที่สุดเท่าที่ลิ้นของโจวเฮ่าเคยได้ สัมผัสมา ทว่าไม่รู้เพราะเหตุผลกลใด พอเห็นซูเหมยเจียที่นั่งฝั่งตรงข้าม สวาปามเข้าปากกินอย่างเอร็ดอร่อย อีกทั้งยังหวงแหนอาหารโดยพยายาม รักษาอาการนั่งสงบไว้ ฮ่องเต้ที่ปกติเป็นคนเลือกกินยิ่งกว่าอะไร ก็แหกกฎ ตัวเอง พยายามสวดยไปกว่าครึ่งชามอย่างรวดเร็ว

พอเขยิบมือขึ้นไปที่ชั้นเนื้อในชามชาหมูนํ้าแดง หวังชั้นที่รีบคว้าส่งให้ ทันที ทว่าชาหมวยังมาไม่ถึงถึงชาม เสียงอ่อนหวานก็ทักขึ้นอย่างนุ่มนวล

“กงกง ฝ่าบาททรงตรากตรำกับราชกิจมาไม่น้อย ไม่เหมาะที่จะเสวย อาหารประเภทเนื้อมากเกินไป เพราะจะทำให้พระวรกายยิ่งร้อนรุ่ม ผัด เม็ดบัวชามนี้ช่วยขับร้อนได้ดีที่สุด เหมาะกับฝ่าบาทยิ่งนัก”

โจวเฮ่าอยากจะหลุดเสียงหัวเราะให้กึกก้อง กับถ้อยคำไพเราะแสดง

ความเป็นห่วงเป็นใยของเจ้าคนหน้าเนื้อใจเสือ

‘หี! ทำเป็นพูดเสียน่าฟัง คิดว่าเราไม่เห็นสีหน้าปวดใจของเจ้าตอนที่เรากินเนื้อนั้นรึ! แค่ว่าหมู่น้ำแดงที่ไม่มีทางได้ขึ้นโต๊ะเสวยของเราด้วยซ้ำ ต้องหวงกันขนาดนี้เชียว เราไม่ได้กินเนื้อเจ้าสักหน่อย!’

เป็นดังที่โจวเห่าคิดทุกประการ ทว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนนี้นำให้ชู่เหมยเจียปวดใจยิ่งกว่าฮ่องเต้กินเนื้อของเขาเสียอีก

‘ชาหมู่น้ำแดงของข้า มีอยู่เพียงสามเดียวแท้ๆ ยังต้องแบ่งให้เจ้าคนตรงข้ามกินไปตั้งครึ่ง ทั้งที่มันควรจะเป็นของข้าคนเดียวทั้งหมดแท้ๆ โชสิ เจ้าคงไม่เข้าใจความเจ็บปวดเช่นนี้ นั่นเพราะเจ้าไม่เคยถูกขโมยกระเป๋าเงิน ของที่เป็นของตัวเองแท้ๆ ถูกแย่งชิงเอาไปหน้าตาเฉย ความเจ็บปวดแบบนี้มีแต่คนที่เคยหัวใจแตกสลายเท่านั้นถึงจะเข้าใจ!’

หัวใจของชู่เหมยเจียกำลังหลังเลือด แม้ใบหน้าจะยังคงระบวยด้วยรอยยิ้ม

ไม่ง่ายเลยกว่าเมื่ออาหารจะจบสิ้น อันธพาลหนุ่มรู้สึกคล้ายว่าหนังหน้าตัวเองคงแข็งทื่อไปหมดแล้ว ทว่าพอเห็นฮ่องเต้บ้วนปากแล้วลุกขึ้นยืน ในใจก็ค่อยรู้สึกโล่งอก

‘ขอบคุณฟ้าดิน ในที่สุดโอรสสวรรค์ที่ทำให้ราษฎรตัวกระจุ๋มหวิวอย่างข้าเดือดร้อนก็กำลังจะจากไปเสียที’

ร่างอชวรรีบลุกขึ้นแล้วคุกเข่าลง

“หม่อมฉันน้อมส่งผ้าบาทเพคะ”

“น้อมส่ง? ใครบอกว่าเราจะกลับ”

โจวเห่าปรายตามองชู่เหมยเจียที่ตอนนี้ก็กลายเป็นคนคลั่งเป็นทุนไม่ แทะสลักไปในชั่วพริบตา มุมปากของเขาพลันยกยิ้มขึ้นเล็กน้อย ขณะที่

ดวงตาปริบพรออย่างไม้อาจเก็บกลิ่นความรู้สึก

ร่างสูงสง่าของฮ้องแต่ค่อยๆ เดินไปนั่งที่เก้าอี้ แล้วพุดขึ้นด้วยน้ำเสียง
ที่พยายามสะกดกลิ่นให้ราบเรียบที่สุด

“เหมยเออร์ เจ้ามีชาติๆ บ้างหรือไม่ เอามาซงให้ดื่มหน่อยสิ”

‘นะ...นี่ นี่คือฮ้องแต่จริงหรือ! สวรรค์ เขาคงไม่ใช่คนร่ำรวยที่ไหน
ปลอมตัวมาใช้มัย คนที่เป็นฮ้องแต่ต้องสวมใส่อาภรณ์ชั้นดี กินอาหารเลิศรส
รังเกียจอาหารพื้นๆ และชอบหาเรื่องมิใช่หรือ? แล้วนี่คืออะไร ฮ้องแต่ที่มา
แย่งชาหมูน้าแดงคนอื่นกินยังไม่พอ ตอนนี้อะไรจะมาขอดื่มชา บุรุษผู้นี้สมอง
เลอะเลือนไปแล้วหรืออย่างไร?’

“เหมยเออร์ เจ้ายังคุกเข่าอยู่อีกทำไมกันล่ะ จริงสิ เราได้ยินมาว่า
เจ้ารู้แจ้งในวิชาศิลปะโบราณทั้งสี่³ อีกทั้งยังแตกฉานในคำสอนขงจื้อ
ประวัติศาสตร์ ปรัชญา และวรรณกรรม ในเมื่อเจ้าเป็นสตรีที่มากความสามารถขนาดนี้ ช่วยเล่าเรื่องสนุกๆ ให้เราฟังบ้างจะได้ไหม?”

‘หึ! รู้แจ้งในวิชาศิลปะโบราณทั้งสี่ อีกทั้งคำสอนขงจื้อ ประวัติศาสตร์
ปรัชญา วรรณกรรม เฒ่าเจ้าเล่ห์เจียงฉางซิงเอี้ย ลูกสาวทรพีของเจ้าเป็นดาว
บ้นทิตหรืออย่างไร!’

ภาพต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าของชูเหมยเจียวเวลานี้ดูเหมือนจะ
ค่อยๆ มืดหม่นลง เขาจำต้องหยุดตัวลุกขึ้น แล้วผืนกาวเดินไปยืนเคียงข้าง
ฮ้องแต่ ขาทั้งสองหนักอึ้งเหมือนมีตะกั่วถ่วงไว้

‘ถ้าหากนี่ไปตอนนี้จะทันหรือไม่ ชีวิตข้าจะต้องสิ้นสุดลงตรงนี้หรือไร’

อดีตอันธพาลหนุ่มคร่ำครวญอยู่ในใจ

³ วิชาศิลปะโบราณทั้งสี่ ได้แก่ การดนตรี การเดินหมาก การเขียนอักษรจีน และการวาดภาพ
พู่กันจีน

“เหมยเออร์ ร้องให้ทำอะไร?”

เสียงทุ้มนุ่มนวลลอยมากระทบโสตประสาท ชูเหมยเจียยกมือขึ้น สัมผัสใบหน้าของตน จึงได้รู้ว่าตอนนี้ตัวเขาน้ำตาไหลออกมาจริงๆ บัดจบ! คิดแล้วก็อยากจะลงไปนั่งยองกุ่มหัวร้องไห้ให้สาแก่ใจนัก

ยังดีที่พอมีสติยังคิดอยู่บ้างจึงฝืนกล่าวตอบออกไปด้วยรอยยิ้ม ผิดเฟื่อน

“ร้องให้? เปล่านี่เพคะ หม่อมฉันหัวเราะ...ใช่...หัวเราะต่างหาก ฝ่าบาททรงเข้าพระทัยผิดแล้ว...”

“อ้อ! ที่แท้ก็เป็นน้ำตาแห่งความปิติจันทน์หรือ?”

โจวเฮ่าสนุกจนติดใจอย่างเห็นได้ชัด เขาไม่คิดเลยว่าจะจับพิรุณ ชูเหมยเจียได้เร็วถึงเพียงนี้ เพราะยังอยากสนุกต่อจึงไม่เพียงไม่ขัดคอ แต่ยังสนับสนุนทุกคำพูดของชูเหมยเจียอีกด้วย

“ฝ่าบาทเห็นว่าเป็นเช่นไรก็เป็นเช่นนั้นเพคะ”

ชูเหมยเจียพูดด้วยน้ำเสียงเหียวแห้ง เขาลิ้นหวังแล้ว ได้แต่ปล่อยชีวิตให้เป็นลิขิตสวรรค์ มาถึงขั้นนี้แล้วเขารู้สึกว่าหากตัวเองยังสามารถไปปิด จนวนรอดชีวิตได้ แสดงว่าสวรรค์คงเมตตา หรือไม่ฮ้องแต่ที่อยู่ตรงหน้าก็คง ตามอดไปแล้ว

“เราเห็นว่าเป็นเช่นไรจันทน์หรือ? อืม เราเห็นว่าเป็นเพราะเจ้าไม่ คาดฝันว่าเราจะมา พอเรามา เจ้าก็เลยปลื้มปิติจนถึงกับหลั่งน้ำตา เป็น เช่นนี้ใช่หรือไม่?”

โจวเฮ่าหาทางออกอันงดงามให้อีกฝ่ายแล้วยกถ้วยชาขึ้นจิบ คลี่ยิ้ม ขณะมองไปที่สนมกำมะลอ

หวังชั้นได้แต่ลอบมองเจ้านายของตัวเองด้วยความรู้สึกงงงาย

เต็มพิกัด

‘ฝ่าบาท พระองค์อย่าทรงสร้างทำเป็นไร่เดียวสาไปหน่อยเลย
พะยะค่ะ นั่นคือน้ำตาแห่งความปิตินั้นหรือ แม้แต่หม่อมฉันยังดูออกว่า เป็น
น้ำตาแห่งความกลัวตายละไม่ว่า ฝ่าบาท ทรงสนุกที่ได้กลั่นแกล้งนางอยู่
ใช้หรือไม่พะยะค่ะ’

“ไม่... ไม่คาดคิดเลยสักนิดเพคะ”

ชูเหมยเจี๋ยรีบคว้าฟางช่วยชีวิตเส้นน้อยที่โจวเฮ่าหนีบยื่นให้ในทันที
ขณะเดียวกันก็นึกกด่าโชคชะตาของตน เขาไม่เคยคิดอยากเข้ามาใช้ชีวิต
ในวังหลวงเช่นนี้เลยแม้แต่บ่อย ทว่าจู่ๆ ก็เหมือนมีฟ้าผ่าลงมาในวันที่อากาศ
สดใส

ทั้งที่ทำไมใจยอมรับโชคชะตาที่นำพาให้เขามาอยู่ในตำแหน่งนี้แล้ว ทั้ง
ที่ตั้งใจจะอยู่อย่างสงบเงียบ แต่เพราะอะไร? ซาติที่แล้วเขาไปล่องเินใครเข้า
อย่างนั้นหรือ? เขาไปเฝ้าประตูล้อมรอบหรืออย่างไร? เจ็กเซียนฮ่องเต้จึงไม่ยอม
ให้เขาได้ใช้ชีวิตอย่างเงียบสงบและสุขสบาย

“เหมยเอ๋อร์ไม่ต้องเป็นห่วง แม้เรากับบิดาเจ้าจะไม่กินเส้นกันนัก แต่
เจ้าวางใจได้ บิดาก็คือบิดา เจ้าก็คือเจ้า เราแยกแยะในจุดนี้ได้ เราเป็นคน
แบ่งแยกความรักความซิงซัดเจเนมาโดยตลอด”

โจวเฮ่าปลอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล พลายยิ้มออกมาช่วยเช็ดน้ำตา
ที่รินไหลออกมาไม่ขาดสายของชูเหมยเจี๋ย

‘อู๊ป! เจ้าคนเร่ร่อนผู้นี้ ผิวพรรณช่างนวลเนียนนุ่มมือยิ่งนัก อีกทั้งยัง
ไม่ได้แต่งหน้าหนาเตอะเหมือนสนมอื่นๆ อืม เมื่อมองดูดีๆ แล้วก็งดงาม
ไม่น้อย...’

“ฮะ!” ทันทีที่ปลายนิ้วแกร่งสัมผัสผิวหน้า ชูเหมยเจี๋ยก็กระโดดเต็งตัว

ลอยคล้ายกระต่ายตัวน้อยที่ตื่นตระหนก แล้วเอ่ยถ้อยวาจาออกมาตาม
สัญชาตญาณ “กล้าดียังไง ถึงมาแตะต้องข้า”

ทว่าพอเห็นสีหน้าตกตะลึงของโจวเห่าจึงได้สติ นึกขึ้นได้ว่าตอนนี้
ตัวเองมิได้ใช้ชีวิตอยู่ข้างถนน และชายหนุ่มตรงหน้าที่แผ่วคมีนาเกรงขามอยู่
ในเวลานี้นั้น นอกจากจะเป็นผู้กุมชีวิตอาณานิคมประชาชาติของผืนแผ่นดินนี้
แล้ว ยังได้ชื่อว่าเป็น ‘สามี’ อีกด้วย

ในโลกนี้มีวิธีใดที่จะตายอย่างไม่เจ็บปวดหรือไม่หนอ?

ถ้าหากมี เขาก็อยากจะใช้วิธีนั้นปลิดชีพตนเองเสียให้รู้แล้วรู้รอด
ซู่เหมยเจียอยากจะทำตัวร้องไห้โหยออกมา แต่ตอนนี้อย่าว่าแต่จะกลั่นน้ำตา
เลย ขนาดจะเปล่งวาจายังแทบไม่มีเสียง

“เหมยเออร์ เป็นอะไรไป?”

“ปะ...เปล่า เปล่าเพคะ ตอนนี้ดีมากแล้ว ฝ่าบาททรงเหน็ดเหนื่อย
มาทั้งวัน น่าจะเสด็จกลับไปพักผ่อนได้แล้วนะเพคะ ถนอมพระวรกายด้วย”

แม้ถ้อยคำที่เอื้อนเอ่ยจะอ่อนหวานนุ่มนวล แต่ในใจของซู่เหมยเจีย
นั้นอ่อนล้าจนแทบอยากจะโถมตัวลงนอนราบลงกับพื้น

โจวเห่าเหลือบตามองออกไปด้านนอก

“ฝ่ามิดขนาดนี้แล้วจะให้เราไปไหนอีก คืบนี้เราจะค้างที่นี้ เหมยเออร์
เพิ่งเข้าวังครั้งแรกก็ควรจะ...ถวายเป็นตัว มิใช่หรือ?” โจวเห่าพูดด้วยน้ำเสียง
เรียบเรื้อย พลังบิดขี้เกียจ

หวังชั้นที่อยู่ข้างๆ หมั่นไส้จนต้องลอบกลอกตา

‘ฝ่าบาท ทรงเล่นสนุกจนติดใจแล้วละสิ จู่ๆ เจียงเสว่เหมยตัวปละม
ข้างวาทสนาดีเหลือเกิน อย่างน้อยในช่วงที่ฝ่าบาทยังทรงสนุกอยู่นางก็ไม่ต้อง
กังวลอะไรแล้ว เฮ้อ! แต่ไม่อยากจะนึกเลยว่าเมื่อฝ่าบาททรงหมดสนุกแล้ว

ถึงตอนนั้นชีวิตนางจะเป็นเยี่ยงไร’

“ฝ่าบาทเพคะ คือ...คือว่าหม่อมฉัน...วันนี้ หม่อมฉันไม่อาจถวายตัวได้เพคะ”

ซูเหมยเจ็ยกัดฟันปฏิเสธ

สวรค์เป็นพยาน! เขาเห็นกับตาตัวเองว่าทรงเล็บของอีกฝ่ายกระตุกอย่างน่าพร่นพรึง ฮ้องเต้คงไม่ได้ดูออกแล้วแกล้งหยอกเขาเล่นอยู่ใช่ไหม! เขาเคยเห็นแมวแกในตลาดหยอกหนูตัวเล็กด้วยการยื่นมือไปตะปบเล่น ซูเหมยเจ็ยรู้สึกว่ามันน่าตลกตัวเองเข้าใจหัวอกของหนูตัวนั้นได้อย่างลึกซึ้ง

“ทำไมล่ะ?”

โจวเฮ่าเลิกคิ้วถามขณะยกถ้วยชาขึ้นจิบ ขาที่ยกขึ้นนั่งไขว่ห้างสบายๆ คลายออก

‘ตำหนักในที่เงียบสนิทราพร้อมกับสายน้ำที่หยุดไหล จู่ๆ ก็มีก้อนหินปรากฏขึ้นมา เจ้าอันธพาลผู้นี้จะหาข้ออ้างว่าอย่างไรนะ ข้างน่าสนุกเสียจริง’

ฮ้องเต้หนุ่มจ้องมองอีกฝ่ายอย่างคาดหวัง ว่าเจียงเสว่เหมยตัวปลอมผู้นี้จะสร้างคลื่นน้ำแบบไหนขึ้นในตำหนักแห่งนี้

‘ทำไมงั้นหรือ? ข้าก็อยากรู้เหมือนกันว่าทำไม ฝ่าบาท พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยเมตตา ช่วยบอกข้าหน่อยได้มั๊ยว่าทำไมข้าถึงถวายตัวไม่ได้ทำมา้ยยย?’

ซูเหมยเจ็ยร้องคำรามลั่นอยู่ในใจ พลังเงยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่าย

แค่เห็นรอยยิ้มน่าเกลียดน่ากลัวของสนมกำมะลอ โจวเฮ่าก็แทบจะแปลงเสียงหัวเราะลั่นออกมา

ดูก็รู้แล้วว่าเจ้าตัวปลอมผู้นี้กำลังเข้าตาจน เพราะไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาปลิ้นปล้อนต่อ ใบหน้างดงามนั้นปรากฏรอยดำคล้ายบ่นบนเนียน

หน้าผากอย่างน่าขัน โจวเฮ่าเสยกน้ำชาขึ้นจิบอีกอึก กระแอมเล็กน้อยก่อน
จะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ปรับให้เฉยชา

“เหมยเอ๋อร์คงไม่ได้มีรอบเดือนหรือก ใช่มั้ย?”

ช่างโง่เง่าเหลือเกิน ต้องให้เขาคอยหาทางออกให้ถึงสองครั้งสองครา
‘เจ้านี่คงไม่ได้เห็นเราเป็นที่ปรึกษาหรือก ใช่มั้ย?’ โจวเฮ่าคิดอย่าง
หงุดหงิดใจเล็กน้อย

“รอบเดือน? ใช่ว่าแล้วพะคะ หม่อมฉันมีรอบเดือนพะคะ”

แม้จะเป็นอันธพาลข้างถนนที่ไม่เคยแผ้วผ่านสตรีใดมาก่อน แต่
ซูเหมยเจียก็มิได้ไร้เดียงสาขนาดไม่รู้อาการของสตรีในช่วงเวลานั้น พอได้ยิน
อีกฝ่ายชี้นำเช่นนี้ แวดตาทมนมของเขาก็จึงกลับมาทอประกายและ
เอ่อกลอสด้วยน้ำตา คล้ายว่าปิติในความเข้าอกเข้าใจของผู้เป็น ‘สามี’ จนน้ำตา
หลังไหลออกมา

“จั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นก็ช่างเถอะ คินนี้เราจะปล่อยเหมยเอ๋อร์ไปสักครั้ง
ก็แล้วกัน”

พูดแล้วก็ลุกขึ้นเดินไปทางประตู ก่อนจะหันกลับมามอง ‘ของเล่น’
ชิ้นใหม่อีกครั้ง

‘ของเล่นชิ้นนี้ดูท่าแล้วไม่ใช่ผู้ที่มีความคิดแยบคายหลักแหลมนัก
แต่ก็ใช่ว่า...จะเล่นไม่ได้’

คิดแล้วก็หันหลังเดินออกไปอย่างเงิบๆ วันหน้ายังอีกยาวไกล อย่า
เพิ่งทำให้สนมกำมะลอผู้นี้หวาดผวากันขวัญหนีดีฝ่อจะดีกว่า...จะได้เก็บไว้
เล่นสนุกให้นานอีกหน่อย

“น้อมส่งเสด็จฝ่าบาทพะคะ”

น้ำเสียงที่คล้ายเจือเสียงสะอื้นดังแว่วมาจากด้านหลัง ทำเอาโจวเฮ่า

อดจะยิ้มออกมาไม่ได้ เขาบอกกับตัวเองว่า คราวนี้สนมคนใหม่คงแทบร้องให้ด้วยความตื้นตันจริงๆ

ทว่าขณะที่กำลังจะก้าวเท้าออกจากประตูก็เหมือนนึกบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหันกลับไปมอง เหล่าขันทีและสาวใช้ก้มหน้าคุกเข่าอยู่ที่พื้น มีเพียงสาวใช้หน้าตาหมดจดคนหนึ่งที่กำลังค่อยๆ เงยหน้าขึ้น ขณะเลื่อนสายตาที่เจอแววสงสัยเหลือบมองไปยังฐูเหมยเจี๋ย

“เจ้าชื่ออะไร?”

โจวเฮ่าซี้ไปที่ฟางหนิง น้ำเสียงและรัศมีดุคันของฮ่องเต้ทำให้หญิงสาวใจเต้นแรง ทั้งหวาดหวั่นและหวาดกลัว แต่ก็ยังกลั้นใจตอบไปด้วยน้ำเสียงมั่นคง

“ทูลฝ่าบาท หม่อมฉันชื่อฟางหนิงพะคะ”

“มานี่”

โจวเฮ่าบอเสียงเรียบ หันหลังแล้วเดินออกไปด้านนอกของประตู แต่ยังไปได้ไม่ถึงไหนก็ได้ยินเสียงตื่นตกใจของพระสนมคนใหม่ดังมาจากด้านหลัง

“ฝ่าบาท พระองค์...พระองค์จะให้นางออกไปทำไมพะคะ? หรือว่า... หม่อมฉัน เป็นหม่อมฉันเองที่มีนิสัยค่อนข้างกระด้างหยาบคายมาตั้งแต่เล็ก หากทำสิ่งใดให้ฝ่าบาทขัดเคืองพระทัย ก็เป็นความผิดของหม่อมฉันเอง มะ... ไม่เกี่ยว... ไม่เกี่ยวอะไรกับฟางหนิงเลยนะพะคะ”

ใช้ว่าซูเหมยเจี้ยจะอยากสวมบทบาทผู้ผดุงความยุติธรรม แต่อย่างน้อยตัวเขาก็เป็นบุรุษอกสามศอก กล้าทำยอมกล้ารับ หากเขาทำสิ่งใดล่วงเกินฮ่องเต้ ก็ควรรับโทษนั้นด้วยตนเอง จะให้สตรีที่ไม่รู้อิโนอิเหน่ต้องมาตกเป็นแพะรับบาปแทนได้อย่างไรกัน

ผีเท้าที่กำลังจะก้าวเดินของโจวเฮ่าพลันชะงักลงทันทีด้วยความแปลกใจ

“เหมยเออร์ เจ้ากังวลมากไปแล้ว เราแค่อยากกำชับอะไรกับนางนิดหน่อยเท่านั้น”

“อะ...อ้อ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีปัญหาเพคะ ฝ่าบาทมีอะไรก็ทรงกำชับกับนางได้เลย หรือจะกำชับหม่อมฉันก็ได้เพคะ”

ซูเหมยเจี้ยถอนหายใจอย่างโล่งอก ถึงตอนนี้จึงเพิ่งรู้สึกว่เสื้อผ้าบนร่างของตัวเองเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อเย็นๆ

โจวเฮ่าเดินลงบันไดไปเงียบๆ ไม่อยากยอมรับกับตัวเองว่าเมื่อครูนี้นหัวใจของเขาไหวสะท้านอย่างรุนแรง

ในฐานะฮ่องเต้ เขาเห็นการวางแผนลอบทำร้ายผู้อื่นมาสารพัดภายในวังหลวงที่งดงามสวยหรูนี้ แท้จริงคละคลุ้งไปด้วยความเล็ดของการแก่งแย่งชิงดี ที่นี่ไม่มีผืนดินสำหรับปลูกสร้างความดีให้งอกงาม คนที่ไร้หัวใจต่างหากจึงจะมีชีวิตอย่างสุขสบายและอยู่รอดปลอดภัย

นับแต่รู้ความ ชีวิตของเขาก็ว่ายวนอยู่กับสิ่งเหล่านี้จนซาชิน ถึงขนาดเผลอคิดไปว่าชั่วชีวิตคงจะได้พบแต่สตรีที่มีรูปโฉมงดงามน่ารัก ทว่าแท้จริงแล้วหลังรอยยิ้มซ่อนมีดคม พร้อมปลิดชีพใครต่อใครได้ตลอดเวลา

นึกไม่ถึง...นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าแมงเมาที่บินเข้ากองไฟมาตัวนี้ จะทำให้เขาได้สัมผัสถึงความดีงามที่ไม่น่าจะมีหลงเหลืออยู่ในตำหนักใน มินาข้า

คนที่นางส่งมอบความห่วงใยอย่างจริงใจ จนถึงกับออกมารับแทนนี้ ยังเป็นเพียงนางกำนัลตัวเล็กๆ ที่ไม่มีความสำคัญเลยแม้แต่น้อย

แม้เขาจะเป็นจักรพรรดิที่โหดเหี้ยมไร้จิตใจ แต่ก็ยังมองเห็นคุณค่าของคุณธรรมความดีเช่นนี้ แม้เขาจะไม่เคยมอบมันให้ใคร แต่ก็มิได้หมายความว่าเขาจะไม่ชื่นชอบ

ไม่ว่าใครก็ล้วนคาดหวังให้คนรอบข้างมีความจริงใจมอบให้ตนฮ่อแต่ก็เช่นกัน

การได้อยู่บนบัลลังก์ที่สามารถมอบความเป็นความตาย และกุมอำนาจสูงส่งในแผ่นดินนั้น ย่อมเป็นความรู้สึกที่ยอดเยียม แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่ายิ่งสูงส่ง ก็ยิ่งอ้างว้าง

ความเปลี่ยวเหงานี้มีเพียงผู้ที่ปกครองไพร่ฟ้าเท่านั้นที่จะเข้าใจ

“เจ้ารู้สึกใช่ไหม ว่าเหมยฉางไ้มีบางอย่างแปลกๆ” โจวเห่าหันมาถามฟางหนึ่ง

คำถามนั้นคล้ายการเอาคมมีดมาจ่ออยู่ที่คอหอย ฟางหนึ่งตัวสั่น แม้ปกติแล้วนางจะมีสติปัญญาเฉียบแหลม คิดอ่านว่องไว แต่ตอนนี้สมองของนางกลับตีบตัน ไม่รู้ว่าควรตอบโอรสสวรรค์ผู้นี้ว่าอย่างไรดี

ดำเนินไปในเต็มไปด้วยการแก่งแย่งแข่งขัน นางสู้อุตสาหะขบคิดหาวิธีอยู่นาน กว่าที่จะได้รับมอบหน้าที่ให้มาปรนนิบัติพระสนมปลายแถว ที่ถูกกำหนดให้เข้าวังมาเพื่อจะไม่ได้รับความโปรดปรานที่ตำหนักลั่วเสว่แห่งนี้ ก็ด้วยหวังจะหลีกเลี่ยงนี้ให้ไกลจากวงจรการชิงดีชิงเด่น แม้ความเป็นอยู่จะไม่หรูหราเทียมหน้าผู้อื่นก็ไม่ใช่ไรเลย ขอเพียงได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขนางก็พอใจแล้ว

คิดไม่ถึงว่ามนุษย์กำหนดมิจากผู้ชะตาฟ้าลิขิต เพียงวันแรกที่

ย้ายมา ก็เหมือนฟ้าผ่าลงตอนกลางวันครึ่งแล้วครึ่งเล่า และในตอนนี้ฟ้าก็ดูเหมือนจะผ่าลงตรงกลางร่างของนางอย่างพอดี

“ไม่ต้องกลัว” โจวเฮ่าพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบไม่บ่งบอกอารมณ์
“เราไม่ได้จะทำอะไรเจ้า”

เขามองเห็นชู่เหมยเจียเกาะประตูยึดคอมองมาทางนี้อาจเป็นห่วงเป็นใย พอสบตากัน อีกฝ่ายก็รีบหดคอหลบไปทันที กิริยาเช่นนั้นช่างน่ารัก น่าเอ็นดูจนต้องเด๋นงุ่มมอดจะหัวเราะเบาๆ ออกมาไม่ได้

“เจ้านายเจ้าช่างเป็นห่วงเป็นใยเสียจริง นางชะเจ้อคอมองมาทางนี้ใหญ่แล้ว ดูเธอเถอะ ยึดคอจนจะกลายเป็นห่านอยู่แล้ว”

ฟางหนิงหันไปมองตามคำบอกเล่านั้น แม้จะเป็นภาพที่น่าขัน แต่นางก็หัวเราะจนยิ้มไม่ออก

“จำไว้ ไม่ว่าเจ้าจะพบเห็นอะไร ก็ให้แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น หน้าที่ของเจ้าคือช่วยเหมยฉางไ้ปกปิดตัวตนที่แท้จริง เจ้า...เข้าใจที่เราพูดหรือไม่”

น้ำเสียงของโจวเฮ่านุ่มนวลและเรียบเย็น ทว่าฟางหนิงกลับรู้สึกขนลุกเกรียวขึ้นมาทันที

“เพคะ หม่อมฉันเข้าใจดีแล้วเพคะ”

นางกำนัลผู้ชาญฉลาดรีบกำหัวค้ำับพร้อมกับตอบรับอย่างนอบน้อม คำสั่งของฮ่องเต้นั้นนางเข้าใจแจ่มแจ้ง ความหมายของฝ่าบาทคือทรงมีพระประสงค์ให้นางช่วยปกป้องพระสนมเหมย ยิ่งคิดก็ยิ่งแปลกใจนัก ฟางหนิงอยู่ในวังมายี่สิบปี แต่เป็นครั้งแรกที่นางได้พบเจอพระสนมที่ห่วงใย บ่าวไพร่

น่าเสียดายที่ตัวตนของพระสนมผู้นี้ดูชอบกล ทว่าแม้จะมีกิริยาท่าทางหยาบคาย คล้ายไม่ได้รับการอบรม แต่แท้ที่จริงแล้วนางชื่อไส

ไว้เพียงสาอย่างไม่น่าเชื่อ หากต้องใช้ชีวิตอยู่ ณ ตำแหน่งที่ขอบอลไปด้วย กลืนความเลียดและการลอบทำร้ายเช่นนี้ นางคงมีจุดจบที่ไม่สวยงามเป็นแน่ การที่ฮ่องเต้ทางปึกปบกปองนาง เป็นเพราะสนใจในพระสนมผู้นี้ หรือเป็นเพราะต้องการใช้นางเป็นเครื่องมือเพื่อแผนการบางอย่าง...ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็เป็นไปได้ว่าพอแผนการสำเร็จ พระสนมหมดคุณค่าและหมดประโยชน์แล้ว ก็คงไม่แคล้วต้องพบกับหายนะเช่นกัน!

ไม่ว่ามองทางไหนเจ้านายของนางก็มีแต่แนวโน้มที่จะต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่ไปเสียทั้งสิ้น!

ฮ่องเต้เสด็จกลับไปแล้ว ฟางหนิงจึงเดินกลับเข้าไปด้านในตำหนัก ด้วยความรู้สึกอันหนักอึ้ง ชันทีและสาวใช้สองสามคนจ้องมองด้วยความอยากรู้อยากเห็นจนกระสับกระส่าย ว่าที่แท้แล้วฝ่าบาทตรัสเรื่องดีหรือเรื่องร้ายกันแน่

“ไม่มีอะไร” ฟางหนิงบอกเสียงเรียบ “ฝ่าบาทแค่สั่งให้ข้าคอยกำชับพวกเจ้า ให้ปรนนิบัติพระสนมหมอยให้ดี อย่าให้ขาดตกบกพร่อง เข้า! ยืนงอะไรกันอยู่ได้ ออกไปกินข้าวกันได้แล้ว!”

ฟางหนิงโบกมือไล่ เหล่าชันทีและนางกำนัลที่เมื่อได้รับคำตอบก็พากันถอนหายใจอย่างโล่งอก ก้มหัวทำความเคารพนางแล้วรีบล่าถอยออกไปจากห้อง

จะไม่ให้โล่งอกได้อย่างไรกันเล่า พวกเขาคือชนชั้นล่างสุดในวังหลวง อันสง่างามแห่งนี้ พวกเขาไม่เคยคิดวางแผนทำร้ายใคร เช่นเดียวกับที่ประจบสอพลอเพื่อไต่เต้าไม่เป็น พวกเขาจึงได้แค่ใช้ชีวิตให้ผ่านพ้นไปวันๆ ด้วยการทำงานหนัก

แต่แล้วจู่ๆ ไม้รุ้นรอกซังหรือสวรรค์เอ็นดู ทำให้พวกเขาต้องถูกส่งตัว

มาอยู่ที่ตำหนักแล้วเสว แม้จะเป็นตำหนักห่างไกล ที่ถูกกำหนดให้ใช้เป็นที่อยู่ของพระสนมที่ฝ่าบาทไม่ทรงโปรดปราน แต่การได้มีเจ้านายของตัวเอง ก็นับว่าเป็นงานสบายกว่าการที่มีเจ้านายอยู่ทั่วทั้งวังหลวงไม่น้อย

คาดไม่ถึงว่าทุกอย่างไม่เป็นดังที่คิด แคว้นแรกที่พระสนมองค์ใหม่เข้าวัง ฝ่าบาทก็เสด็จมาแล้ว มีหน้าข้ายังได้เชื่อมสัมพันธ์กันชนิดที่เรียกว่า ‘เป็นมิตรสนิทสนม’

...อย่างน้อย เท่าที่พวกเขาเห็นก็เป็นเช่นนั้น

แม้ในใจของพวกเขาจะรู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ อยู่บ้าง ทว่าถึงจะมีผู้เปี่ยมล้นความสามารถ แต่พวกเขาก็ได้ยินเรื่องราวดำมืดของวังหลวงมานับร้อย กล่าวกันว่าถ้าหากเกิดเหตุการณ์ที่ไม่เหมือนเคย นั่นคือ ผิดปกติ ส่วนที่ว่าจะผิดปกติในทางดีหรือทางร้าย จำพวกต้นร้ายปลายดีหรือต้นขึ้นฟ้าปลายถลาลงเหว นั่นก็สุดที่จะหยั่งรู้ได้ ดังนั้นเมื่อได้ยินฟางหนึ่งซึ่งเป็นหัวหน้ายืนยันว่าไม่มีอะไร พวกเขาจึงค่อยหายใจได้ทั่วท้อง

“พระสนมพะคะ”

เมื่อเห็นเหล่าบริวารทยอยออกไปหมดแล้ว ฟางหนึ่งจึงเข้าไปเรียกผู้เป็นนาย ซึ่งตอนนี้ปีนขึ้นไปอยู่บนเตียงแล้วมองเหม่อออกไปนอกหน้าต่างด้วยเสียงแผ่วเบา

“อ้าว! ทำไมเจ้ายังไม่ไปกินข้าวอีกล่ะ”

ซูเหมยเจียหันกลับมาเมื่อได้ยินเสียงเรียก แล้วถามออกไปด้วยความประหลาดใจ

เกิดเรื่องมากมายน่าตระหนกตกใจขนาดนี้ พระสนมยังจะถามว่าทำไมนางยังไม่ไปกินข้าว ใครช่วยบอกที่ว่านางควรจะโมโหหรือซาบซึ้งกันแน่!

โซ่วนางไม่เคยรับใช้ใกล้ชิดพระสนมที่ใส่ชื่อและมองเห็นโลกนี้มีแต่ความสวยงาม แต่ทั้งใส่และชื่อจนถึงขั้นที่มึนตึ๋นขนาดนี้...เห็นที่ว่าถ้าไล่เรียงลำดับกันในตำหนักใน พระสนมของนางคงเป็นที่สอง แต่ดูเหมือนตอนนี้จะยังไม่มีใครครองตำแหน่งที่หนึ่งเสียด้วย!

“พระสนม ทรงเหม่อลอยเช่นนี้ มีเรื่องอะไรในใจรีเปเล่าเพคะ ถ้าหากว่ามี ทรงเล่ามาบ้างสิเพคะ เผื่อว่าหม่อมฉันอาจช่วยคิดอ่าน หาทางแบ่งเบาความหนักพระทัยนั้นได้นะเพคะ”

ฟางหนิงพยายามข่มอารมณ์เอ่ยถามออกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทั้งที่ในใจนั้นอยากพูดออกไปตรงๆ เหลือเกิน

‘พระสนม! เจ้าไม่เข้าใจเรื่องอะไรรีบบอกข้ามาเดี๋ยวนี้ ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ข้าช่วยปิดบังฐานะของเจ้า เข้าใจหรือไม่ ตอนนี้ฝ่าบาทยังเมตตาไม่ต้องการให้ความแตกต่าง ดังนั้นเพื่อรักษาชีวิตของข้า...และของเจ้าไว้รีบบอกมาไวๆ ว่าต้องการให้ข้าช่วยอะไรด้วยเถิด’

“ฟางหนิง...” น้ำเสียงที่เรียกชื่อของนางเปี่ยมล้นด้วยความซาบซึ้งจนรู้สึกได้ “ที่แท้ ในวังหลวงที่กว้างใหญ่เช่นนี้ ก็ยังมีเจ้าที่เป็นห่วงข้า”

‘โซ่สิ พระสนม ข้าย่อมเป็นห่วงเจ้าแน่ ตอนนี้ฝ่าบาทผูกชีวิตข้าไว้กับความ เป็นไปของเจ้า ข้าไม่ห่วงเจ้า แล้วข้าควรจะห่วงใครกันล่ะ?’

ถ้อยคำมากมายอัดอยู่ในอกแต่มีอาจเอื่อนเอ่ย ฟางหนิงทำได้เพียงค้อมศีรษะคำนับ แล้วเอ่ยล่ำทาบ

“พระสนม มีความกังวลอันใด บอกแก่หม่อมฉันมาเถิดเพคะ เห็นพระสนมเป็นเช่นนี้ หม่อมฉันไม่สบายใจเลยจริงๆ”

ซูเหมยเจี๋ยที่ไม่รู้ต้นลึกหนาบางหัวเราะเบาๆ ด้วยความซาบซึ้งใจ

“ไม่มีอะไร ข้าก็แค่...” พระสนมกำมะลอหันกลับไปมองที่หน้าต่าง

ทอดสายตาไปไกลคล้ายกำลังคิดคำนึงถึงอะไรบางอย่าง “ข้าก็แค่...อยากรู้ว่า ถ้ามองจากหน้าต่างบานนี้ไป จะมองเห็นที่นั่นหรือไม่”

‘ที่นั่น! ที่นั่นคือที่ไหน หรือว่า...พระสนมจะคิดถึงบ้าน คฤหาสน์สกุลเจียงอย่างนั้นหรือ...’

“พระสนม ที่แท้พระองค์ก็ทรงคิดถึงบ้านหรือเพคะ ‘ที่นั่น’ ในความหมายของพระองค์คือคฤหาสน์สกุลเจียง ใช่หรือไม่เพคะ?”

“อ...ไม่ใช่หรอก ข้ากำลังคิดว่าถ้ามองจากหน้าต่างบานนี้ไป จะเห็นห้องเครื่องหรือไม่ แต่ไม่ใช่ไรหรอก...” ใบหน้างดงามนั้นหันกลับมาส่งยิ้มให้ฟางหนิง “เจ้าไม่ต้องห่วงข้า ไปกินข้าวเถอะ”

ล้มทั้งยืนเป็นเช่นไร ฟางหนิงเพิ่งรับรู้ได้ด้วยตนเองในครั้งนี้!

นางชมอารมณ์ ผืนกลืนเลือดที่พุ่งขึ้นมาจุกอยู่ที่คอหอย แล้วค่อยๆ เอ๋อถาม

“พระสนม เพราะเหตุใดจึงทรงอยากมองเห็นห้องเครื่องหรือเพคะ?”

“ข้าเคยได้ยินมาว่า...” ใบหน้างดงามยื่นเข้ามาใกล้ น้ำเสียงสดใสแปรเปลี่ยนเป็นกระซิบกระซาบ “ตอนกลางคืนสิ่งมือดึกได้มิใช่หรือ ข้าใคร่ครวญแล้ว ถ้าหากว่ามองเห็นห้องเครื่องได้จากตรงนี้ หากกลางคืนต้องไปยกมือดึกมา ก็คงจะไม่ไกลมาก แต่ถ้ามองไม่เห็น...” น้ำเสียงนั้นเจือความเสียดายอยู่เต็มเปี่ยมแต่แล้วก็พูดขึ้นอย่างตัดใจ “ก็ช่างมันเถอะ!” ตามด้วยเสียงทอดถอนลมหายใจยาวเหยียด

ยี่สิบปีที่ฟางหนิงใช้ชีวิตเป็นนางกำนัลในวังหลวง

นางไม่เคยนึกขอบคุณเวลายี่สิบปี ที่ช่วยฝึกฝนให้นางกลายเป็นผู้มีใจสงบนิ่ง ดั่งน้ำในบ่อที่ไม่ก่อคลื่นมาก่อนเลย ทว่าคืนนี้นางนึกขอบคุณจริงๆ ที่กาลเวลาขัดเกลาให้นางมีน้ำอดน้ำทนมาได้จนถึงตอนนี้ ไม่ตะแบกเพราะ

ถ้อยคำของพระสนมผู้นี้ไปเสียก่อน

แต่ถึงอย่างไร...นางก็ทนไม่ไหวแล้วจริงๆ

ฟางหนิงโขกศีรษะกับผนังอยู่หลายครั้ง พุดไม่ออกบอกไม่ถูกอยู่เป็นนาน ประโยคจากใจที่นางอยากเอ่ยถามออกไปในตอนนั้นก็คือ

‘พระสนม อดอยากปากแห้งมากี่ปีแล้วหรือเพคะ?’

‘ชาตินี้ไม่เคยได้กินอิ่มท้องเลยหรือเพคะ?’

หรือว่า...ที่แท้พระสนมเป็นผีปรตกลับชาติมาเกิด จึงมาพร้อมกับความหิวโหยที่ฝังลึกซึ่มลงไปถึงไขกระดูกเช่นนี้!

เหล่าพระสนมที่เข้ามาถวายตัว แม้จะไม่ได้เข้าเฝ้าใกล้ชิดฝ่าบาท แต่พวกนางล้วนอยู่ในฐานะกุลสตรีผู้สูงศักดิ์ แต่นี่...นี่ ฟางหนิงเหลือบตาขึ้นมอง ทั้งที่ฝ่าบาทก็ทรงมีท่าทีว่าจะโปรดปรานพระสนมผู้เป็นเจ้านายของนางอยู่ไม่น้อย เพราะวันนี้ก็มีสนมใหม่ๆ เข้าวังตั้งมากมาย แต่ฝ่าบาทกลับเลือกเสด็จมายังตำหนักแล้วเสว่ หากเป็นผู้อื่นคงดีใจจนเนื้อเต้น ขบคิดหาวิธีผูกมัดรัดใจฝ่าบาทไว้เพื่อลาภยศ

ทว่า...คนผู้นี้ เหตุใดจึงยังปักใจจดจ่ออยู่กับเรื่องอาหารการกินอยู่ได้เล่า!

ซูเหมยเจี้ยนเห็นฟางหนิงมองมาที่ตัวเองด้วยแววตาลิ้นหวัง คล้ายแม่หมาป่าที่หิวจนใกล้ตายจ้องมองกระดูกท่อนหนึ่งซึ่งกัดไม่เข้า พลันนึกถึงช่วงเวลาที่ต้องทนหิวโหย จึงก้าวลงจากเตียง แล้วเดินไปตรงหน้าหญิงสาวเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“เป็นอะไรไป ทำไมทำหน้าแบบนั้น หรือฝ่าบาททรงทำให้เจ้าลำบากใจ”

‘ถูกต้อง’ ฟางหนิงอยากพยักหน้ารับ ทั้งที่ความจริงแล้วทำได้เพียง

ก้มหน้านิ่ง ‘ฝ่าบาททรงมอบงานหินให้ข้า...ให้ข้าช่วยปกปิดฐานะของเจ้า
อย่างไรละ แต่ในเมื่อเจ้าเป็นอย่างนี้ แล้วจะปิดได้มิดหรืออย่างไร’

หญิงสาวคิดพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ในใจ แต่ก็ฝืนข่มอารมณ์ไว้
แล้วส่ายหน้าปฏิเสธ นางสูดลมหายใจลึกๆ อยู่สองสามที ก่อนจะเอ่ยถ้อยคำ
ด้วยท่าทีที่สงบใจแล้ว

“น่าเสียดายยิ่งนักที่วันนี้พระสนมมีรอบเดือน มิเช่นนั้นคงจะได้ถวาย
ตัวแล้ว พระสนมที่พอเข้าวังก็ได้ถวายตัวนั้นถือเป็นเกียรติยศอันยิ่งใหญ่
เพคะ ช่างน่าเสียดายจริงๆ แต่ไม่เป็นไรเพคะ รอบเดือนผ่านมาเดี๋ยวก็ผ่าน
ไป ฝ่าบาทดูโปรดปรานพระสนมไม่น้อย อีกไม่นานคงมีโอกาสดูถวายตัว
อีกเป็นแน่”

คำพูดที่คล้ายเป็นคำเตือนของฟางหนึ่งทำให้ซูเหมยเจียแสบสะดุ้ง
เพราะสำนึกได้ว่าอันตรายของตนไม่ได้สูญสลายคลี่คลาย แค่อเลื่อนเวลาออก
ไปเท่านั้น เขามองฟางหนึ่งด้วยความกังวล

“แล้ว...แล้วมีบ้างมั๊ย ที่สตรีคนใดจะมีรอบเดือนตลอดเวลา แบบว่า
มีทุกวัน ทุกวัน...”

“พระสนมเพคะ” ฟางหนึ่งเอ่ยแทรกด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ขึ้นมาทันที
“ถ้าเป็นแบบนั้นไม่เรียกรอบเดือนแล้วเพคะ เขาเรียกว่าตกเลือด ต้องได้รับ
การรักษา หากว่ารักษาไม่ดีละก็ โดยทั่วไปอาการแบบนั้นก็อยู่ได้อีกไม่ถึงปี
หรือคณะเพคะ”

“อย่างนั้นหรือ” ซูเหมยเจียเพิ่มพำชนะทอดถอนใจอย่างหดหู่
หลังจากครุ่นคิดอย่างหนักอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็พลันผุดลุกพรวดพราดขึ้นอย่าง
ลึกลับ “จริงด้วย ฝ่าบาทพูดว่าไม่ทรงโปรดบิดาข้า ที่เสด็จมาวันนี้เป็นไป
ได้ มั้ยว่าพระองค์มาเพื่อดูตลาดเลา ตอนนี้ได้เห็นแล้วว่าข้าหาประโยชน์

อันใดไม่ ต่อไปพระองค์ก็คงไม่ปรารถนาที่จะมาหาข้าอีก”

‘ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็คงจะเยี่ยมไปเลย!’

เส้นเลือดที่ขอบหน้าผากของฟางหนึ่งปูดโปนออกมาทันทีที่ได้ยิน

‘ทำไมพระสนมผู้นี้จึงมีความคิดเหลวไหลถึงเพียงนี้ หากคิดจะหาทางรอด ก็น่าจะหาวิธีที่มันเข้าท่าหน่อย เช่นฉวยโอกาสตอนที่ฝ่าบาทน่าจะยังพอหลงเสน่ห์นางอยู่บ้าง คิดหาวิธีผูกมัดพระทัย ภายภาคหน้า แม้ฝ่าบาทจะทรงใช้ประโยชน์จากนางจนหมดแล้ว อาจะยังทรงมีความอาลัย แฉ่งใจลงมือกับนางไม่ได้’ จริงอยู่ที่ความคิดนี้ดูสุ่มเสี่ยง แต่ก็ยังพอมีโอกาสเป็นไปได้มากกว่าหวังลมๆ แล้งๆ มิใช่หรือ’

แม้จะมีความละเอียดรอบคอบ จนพอจะดูออกว่าซู่เหมยเจียไม่น่าใช้คุณหนูตระกูลสูง และมีความเป็นไปได้ว่าปลอมตัวเป็นสนมมาเข้าวัง แต่สายตาของฟางหนึ่งก็ยังไม่เฉียบคมเท่าโจวเฮ่า จึงดูไม่ออกว่าคนผู้นี้แท้จริงแล้วเป็นบุรุษ!

เหตุหนึ่งก็เพราะแม้จะใช้ชีวิตเยี่ยงอันธพาลข้างถนน แต่ซู่เหมยเจียก็มีรูปโฉมงดงาม เรือนร่างหรือก็ออร่าอันอ่อนแอ้น แม้จะมีความกระดิกกระเดกอยู่บ้าง แต่ก็เชื่อว่าจะไม่มีสตรีที่แก่นแก้วเช่นนี้อยู่ในโลก สำคัญที่สุดคือ ต่อให้เอานางไปมัดกลางทะเลทรายให้แร้งจิก ฟางหนึ่งก็คิดไม่ถึงว่า จะมีบุรุษคนไหนกล้าปลอมตัวเข้าวังมาเป็นสนม!

ทว่า ณ ตอนนี้อยู่ตระหนักรู้แล้วว่าซู่เหมยเจียคือโคลนตมที่เกาะกำแพงไม่ติด นางจึงตัดสินใจหันหลังออกไปกินข้าว เพราะซาบซึ้งถึงก้นบึ้งของหัวใจว่า มิอาจคาดหวังให้พระสนมผู้นี้คิดแผนการใดๆ ทั้งสิ้น เห็นทีคงต้องเป็นนางเองที่คิดค้นวางแผน เพื่อจะผ่านภารกิจที่ฝ่าบาทมอบหมายไปให้ได้

คำวันนั้นฟางหนึ่งให้เซียงห่วยไปยกบัวลอย ซึ่งเป็นของว่างมื่อเด็กจากห้องเครื่องมาให้ชูเหมยเจีย ที่ถลามากินอย่างบริดีเปรม คล้ายว่าไม่เคยมีความกังวลใจใดๆ มาแล้วพาน ทั้งยังคะยั้นคะยอให้พวกนางร่วมกินด้วย ทำทางเบิกบานใจอีกต่างหาก

เห็นท่าทางเปี่ยมอัธยาศัยเช่นนั้นแล้ว หัวใจอันหนาวเหน็บและสิ้นหวังของฟางหนึ่งก็พลันอ่อนไหว ไม่ว่าอย่างไร คนตะกละเห็นแก่กินเป็นที่สุดผู้นี้ ก็ถือได้ว่าเป็นเจ้านายของนาง ในเมื่อลงเรือลำเดียวกันแล้ว ก็มีแต่จะต้องช่วยกันจ้ำพาย ไม่ว่าจะดีหรือร้าย นางก็จะทำอย่างเต็มที่ในการปกป้องพระสนม อย่างมาก...ก็แค่แลกด้วยชีวิต

ตั้งแต่เข้าวังมาเมื่อยี่สิบปีก่อน ชีวิตของนางก็เหมือนถูกกำหนดแล้ว ว่าเป็นดั่งน้ำนิ่งในบ่อ อยู่กับตายไม่ต่างกัน ยังมีอะไรที่ต้องกลัวอีกเล่า ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ท่าทีของฝ่าบาทก็ดูแฝงนัยอันลึกซึ้ง โอธสวรค์มีสายตากว้างไกล สถิติปัญญาเฉียบแหลม ไม่แน่ว่าพระองค์อาจถูกตาต้องใจหรือเห็นอะไรบางอย่างในตัวม้าติดกะโหลกที่แสนตะกละผู้นี้ก็เป็นได้

หลังจากที่ดื่มกินจนอิ่มหน้าสำราญ ชูเหมยเจียก็คลานขึ้นเตียง แล้วเริ่มทบทวนเรื่องราวต่างๆ

แคว้นแรกที่เข้ามาในวัง สายตาที่เฉียบแหลมของเขาก็พลันมองเห็นสังกรรมชีวิตขึ้นมาทันที ทั้งนี้ก็เพราะอันที่จริงขอเพียงได้กินอิ่มท้อง สมองของชูเหมยเจียก็พอจะว่างเคลื่อนไหวไปคิดเรื่องอื่นได้บ้าง หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ บุรุษผู้นี้มิได้ด้อยปัญญา...ถ้าท้องอิ่ม

ตอนนี้เมื่อใคร่ครวญดูแล้วเขาจึงรับรู้ได้ทันทีว่า สถานการณ์ที่เป็นไปดูเหมือนจะไม่ค่อยดี

ความกังวลก่อตัวขึ้นมาบางเบา แต่เมื่อหวนคิดถึงชาหมูน้าแดงและ

ขนมบัวลอยที่เพิ่งกินไปหมดๆ เขาก็ตัดสินใจโยนความกังวลใจทั้งหมดทิ้งลงหม้อไปอย่างไม่ไยดี

มาถึงขั้นนี้แล้วยังจะต้องกลัวอะไรอีก หมูตายไม่กลัวน้ำร้อนลวกอย่างมากก็แค่ถึงที่ตายเร็วกว่าที่คิดไว้เล็กน้อยเท่านั้น ที่สำคัญหากเขาถึงที่ตายขึ้นมาจริงๆ ก็ยังพออุ่นใจได้ว่าจะไม่เหงา อย่างไม่เสีย ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์เจียงฉางซิงก็อย่าหวังว่าจะมีชีวิตรอด!

คิดได้เช่นนั้น เปลือกตาบางของซูเหมยเจี๋ยก็ค่อยๆ โนมปิดลงตามแรงโน้มถ่วงของหนังต้อ ความคิดสุดท้ายก่อนจะเข้าสู่นิราอันรื่นรมย์ก็คือ ‘เพียงหลังนี้ทั้งใหญ่ทั้งนุ่มนวลนอนสบายนัก พรุ่งนี้เช้าจะต้องนอนขี้เกียจสักพัก ไม่งั้นจะเป็นการผิดต่อฟูกหนานุ่มและผ้าห่มที่ปกคลุมตายดงามผืนนี้’

กล้าคิดย่อมกล้าทำ หากไม่มุ่มมันไม่นับเป็นคนกล้า

แสงเงินแสงทองจับขอบฟ้า นกกาออกหากินไปนานแล้ว อังธพาลคนกล้าอย่างซูเหมยเจี๋ยจึงยังคงนอนซุกตัวอยู่ในผ้าห่มเหมือนนอนใหม่ที่ถูกร่างคุ้ยอยู่ในรังหม่อน

ชั้นที่พร้อมนางกำนัลที่ยืนเตรียมอุปกรณ์สำหรับล้างหน้าล้างตา ยืนรออยู่นอกห้องเป็นนานสองนาน ต่างก็ต้องแปลกใจเมื่อไม่ได้ยินเสียงอะไรจากในห้องเลย

แม้ท่าที่ภายนอกจะดูนิ่งสงบ แต่ทั้งนางกำนัลและขันทีน้อยต่างก็หันหน้าลอบสบตากันเป็นระยะ

‘เมื่อไรพระสนมที่เพิ่งเข้าวังมาก็เป็นที่โปรดปรานของฝ่าบาท พระองค์นี้...จะทรงตื่นนอนสักที!’

“พระสนมล้างหน้าแต่งตัวเสร็จหรือยัง?”

เสียงของฟางหนึ่งดังลอยมาจากหน้าประตู นางออกไปสืบหาข่าวคราวข้างนอกตั้งแต่เช้าตรู่ และเพิ่งจะกลับมาถึงตำหนักแล้วเสว่ สายโด้งปานนี้ นางจึงคาดเดาว่าพระสนมจอมตะกละควรจะตื่นนอนแล้วเป็นแน่

“ยะ...ยังเจ้าคะ ดูเหมือนว่าจะยังทรงบรรทมอยู่ ทำทางจะหลับสบายทีเดียวเจ้าคะ”

เสียงหุ่ยรายงานด้วยเสียงหวานใส แต่สำหรับฟางหนึ่งแล้วถ้อยความนั้นกลับเป็นดังเสียงพสุธากำปนาท ที่ทำเอานางผะหงายจนเกือบเซล้มฟาดพื้น

“นี่มันกี่โมงก็ยามแล้ว! พระสนมเพิ่งเข้าวังไม่รู้กฎระเบียบ พวกเจ้าก็ไม่รู้ด้วยงั้นหรือ!”

ฟางหนึ่งยกมือขึ้นกุมหน้าอกขณะกล่าวตำหนิให้พวกเอื่อยเฉื่อยมาดูแลพระสนมที่เรื้อยเปื่อยแบบนี้ มีแต่พากันสร้างความเดือดร้อนใจให้นางมิรู้จบสิ้น

“ตอนนี้พระสนมทรงเป็นคนโปรดของฝ่าบาท พวกเราเป็นเพียงข้ารับใช้ มิกล้าล่วงเกินหรือเจ้าคะ” เซียงหุ่ยอธิบายเสียงแผ่ว ชันที่น้อยเสี่ยวววินจื่อที่ยืนอยู่ข้างๆ รีบสอดปากขึ้นทันที

“ใช่แล้วขอรับ เมื่อคืนฝ่าบาทเสด็จมา ไม่แน่ว่าพระสนมอาจจะ...ปรนนิบัติจนเหนื่อยล้า ดังนั้นหากวันนี้จะตื่นสายสักหน่อย ก็นับว่ามีเหตุผลนะขอรับ”

“เหนื่อยล้าบ้าบออะไรละ!” ยิ่งฟังยิ่งโมโหจนต้องตะเบ็งเสียงใส่ด้วยความหงุดหงิด “เมื่อคืนพระสนมไม่ได้ถวายตัวสักหน่อย พวกเจ้าอยู่ในวังหลงมานานแค่ไหนถึงไม่รู้กฎ ถ้าอีกสักพักฝ่าบาทเสด็จมา ข้าจะรอดูสิว่า

พวกเจ้าจะต้องเจอกับอะไรบ้าง!”

พระสนมผู้นี้ช่างร้ายกาจนัก! ฟางหนึ่งอยู่วังหลวงตั้งแต่เด็กจนถึงวันนี้ ยังไม่เคยโกรธกริ้วว่ใครจนกล่าววาจาบาปหู ทว่าแค่อยู่กับพระสนมผู้นี้เพียงสองวัน ก็ทำเอานางกำนัลผู้เฒ่าขมขื่นถึงกับตะบะแตก!

“หา? ะ...วันนี้ ฝ่าบาทก็ยังคงทรงเสด็จมาอีกหรือขอรับ”

ชั้นที่น้อยทวนคำด้วยใบหน้าซีดเผือด แต่อย่างไรเสียก็ไม่กล้าผลิผลามเข้าไปในห้องบรรทมอยู่ดี ตอนนี้พระสนมเหมยผู้นี้คือคนโปรดของฝ่าบาท ถ้าหากพลาดพลั้งทำให้งานตื่นมาด้วยความหงุดหงิด อาจถูกสั่งโบยเอาง่ายๆ จะได้ไม่คุ้มเสีย

ทว่าฟางหนึ่งที่ล่วงรู้ความลับเรื่องฐานะของซูเหมยเจียมิได้หวาดกลัวแม้แต่น้อย อีกอย่างเพราะนางมีตำแหน่งหัวหน้าางกำนัลที่ดูแลตำหนักล้วนแล้ว ถ้าจะอธิบายให้เข้าใจง่ายๆ ก็คือ รองจากซูเหมยเจียแล้ว นางก็มีตำแหน่งสูงสุดในตำหนักแห่งนี้ ดังนั้นนางจึงกระตือรือร้นเข้าไปในห้องบรรทม แล้วไปยื่นส่งเสียงเรียกอย่างไม่เกรงใจ

ซูเหมยเจียพลิกร่างไปมาอย่างเกียจคร้าน แต่ไม่มีทีท่าว่าจะฟื้นขึ้นจากนิทรารมย์อันแสนสุข โทสะแล่นริ้วขึ้นในสมองของฟางหนึ่ง จนแทบจะพุ่งเข้าไปกระชากผู้เป็นนายลงมาจากเตียง

โชคดีที่นางยังมีสติดี ควบคุมอารมณ์ได้ เรี่ยวควี่จึงขมวดมุ่นเพื่อขบคิดหาหนทาง นางหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งครั้งก่อนจะเปล่งเสียงตะโกนขึ้น

“พระสนมเพคะ! ตื่นเถิดเพคะ! ถึงเวลาเสวยแล้วเพคะ!”

เสียงผ้าผวดังสวบสาบอยู่ครู่เดียว ร่างของซูเหมยเจียก็เด้งลุกขึ้นมานั่งหลังตรงราวกับผีดิบฟื้นจากหลุม ดวงตาเบิกกว้างที่ไม่เหมือนคนเพิ่งตื่นนั้นยาวเรียวและเปล่งประกาย

ใบหน้าดงามที่ปราศจากเค้าลางของความจ้วเงยหันมองไปรอบ
ด้านอย่างรวดเร็ว พลังร้องถาม

“ได้เวลากินข้าวแล้วหรือ? ข้าวอยู่ไหน? ข้าวอยู่ไหน?”

ต่อเมื่อไม่เห็นข้าวสักจานอาหารสักอย่าง เห็นเพียงใบหน้าอง้งำ
ราวกับจะกลาเข้ามาบีบคอเขาได้ทุกเวลาของนางกำนัลคนสนิท ร่างบอบบาง
ก็พลันร้องดังลั่นแล้วถลันตัวเข้าไปขดอยู่ในผ้าห่ม

“พะ...พี่สาว...จะ...เจ้าคือใคร แล้วคิด...คิดจะทำอะไรข้าล่ะ”

“พระสนมพะคะ” ฟางหนึ่งข่มก้นอารมณ์อย่างเต็มที่ขณะกัดฟัน
กล่าว “ทรงเรียกหม่อมฉันว่าพี่สาวอย่างนั้นหรือพะคะ นั้นมันผิดกฎนะพะคะ
เรียกแค่ชื่อหม่อมฉันก็ได้ หม่อมฉันชื่อฟางหนึ่ง เป็นหัวหน้านางกำนัลผู้ดูแล
ตำหนักกล้วยแหว่งนี่อย่างไรละพะคะ”

“อะ...อ้อ...พะ...ฟาง...ฟางหนึ่ง”

ซูเหมยเจียสะบัดหัวไปมาเบาๆ ให้ตื่นเต็มตา ตอนนี้อยู่ได้สติแล้ว
ว่าตัวเองเป็นใคร อยู่ที่ไหน

ช่วยไม่ได้นี่ จะโทษเขาได้อย่างไรกัน! เมื่อวานขึ้นตึ้นเข้ามาเขายัง
นอนอยู่ใต้แท่นบูชาในวัดร้างอยู่เลย พระอาทิตย์ขึ้นอีกวัน ชีวิตก็ผันแปร
ตื่นขึ้นมาในตำหนักกล้วยแหว่งในฐานะพระสนมคนใหม่ของฮ่องเต้ เป็นใครก็ต้อง
สับสนกันทั้งนั้นแหละ

“แค่ๆ” ซูเหมยเจียแสวงกระแอมไอ “เรื่องนั้น...เอาละ เจ้าออกไป
ก่อน ชะ...ข้า ข้าจะเปลี่ยนเสื้อผ้า”

แม้นางกำนัลผู้นี้จะแต่งกายมิดชิดและมีใบหน้าเคร่งขรึมจริงจัง แต่
อย่างไรเสียตัวเขาก็เป็นบุรุษ มีหน้าข้าตอนนี้ยังใส่แค่เสื้อชั้นกลาง โชคดีที่มี
ผ้าห่มห่อตัวอยู่ แต่การต้องอยู่ในสภาพนี้ต่อหน้าสตรีนั้น เป็นสิ่งที่เขาไม่

คุ้นเคยและทำให้รู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก

“หม่อมฉันจะช่วยเองพะคะ”

ฟางหนิงบอกเสียงเบา ชูเหมยเจียส่ายหน้ารัวเร็วราวกับกลอง
ปึงแป้ง แล้วพูดซ้ำๆ

“ไม่ได้ไม่ได้ไม่ได้ เจ้า...เจ้ารีบออกไป ซ้ำ...ซ้ำจะแต่งตัวเอง”

“พระสนม ให้หม่อมฉันช่วยดีกว่าพะคะ”

ฟางหนิงยังคงยืนกราน ด้วยเกรงว่าชูเหมยเจียจะทำอะไรผิดพลาด
มีพระสนมผู้ใดในตำหนักในบ้างที่ไม่เจนจัดฉลาดเฉลียว

ถ้าจะมี...ก็เห็นจะเป็นพระสนมของนางนี่ละที่ออกจะ...เลอะเลือน
จนน่าอดทนระอาใจ

“ออกไป!”

ชูเหมยเจียไม่มีทางเลือก ทั้งที่ไม่อยากทำแบบนี้แม้แต่น้อย ทว่าก็
จำต้องปลั่งเสียงหนักแน่นพร้อมกับแสดงท่าทางน่ายำเกรงของ ‘ผู้เป็นนาย’
ไล่อีกฝ่ายอย่างจริงจัง

แม้ฟางหนิงจะมีสีหน้าขัดใจ แต่ก็ยอมถอยออกไปโดยดี

“เสื้อผ้าของสตรีนี้ยุ่งยากจริง สู้เสื้อผ้าที่เข้าใส่ตอนอยู่ข้างถนนก็ได้”
“อดีตอันธพาลบ่นมึงว่า “ฤดูหนาวใส่เสื้อบุวมขาดๆ ฤดูร้อนก็ใส่เสื้อกั๊ก
ง่ายๆ ไม่ต้องมากชิ้นแบบนี้”

ก่อนเข้าวังเขาได้รับการถ่ายทอดความรู้เรื่องนี้มาไม่น้อย แม้จะต้อง
ใช้เวลานานพอสมควร แต่สุดท้ายก็แต่งกายสำเร็จเสร็จได้อย่างราบรื่น

“รีบดูแลให้พระสนมล้างหน้าบ้วนปาก เร็วเข้า!” ฟางหนิงที่รอ
จนเกือบจะร้องให้ รีบผลักพวกเสียนหญ่ยให้เข้าไปปฏิบัติหน้าที่ทันทีที่เห็น
ชูเหมยเจียเดินหาวหวอดออกมา “พระสนม รีบล้างหน้าล้างตาเร็วพะคะ

ฝ่าบาทน่าจะทรงว่าราชการเสร็จแล้ว”

“ว่าราชการเสร็จแล้วเกี่ยวอะไรกับพวกเราหรือ?”

ชูเหมยเจียที่ล้างหน้าเสร็จเรียบร้อยแล้วนั่งลงที่เก้าอี้อย่างเอื่อยเฉื่อย ไม่เข้าใจว่าฟางหนึ่งจะต้องเร่งร้อนไปทำไม

“เกี่ยวกับพวกเราตรงที่...หลังจากว่าราชการเสร็จแล้ว ก็เป็นไปได้ว่าจะทรงเสด็จมาที่นี้ยังงั้นแหละ ถ้าหากโชคดี ฝ่าบาทอาจจะทรงมาเสวยพระกระยาหารเข้ากับพระสนมอย่างไรเล่าพะคะ”

ที่ฟางหนึ่งร้อนใจนั้นก็เพราะเมื่อนึกถึงรับสั่งของฮ่องเต้ที่มีกับตนแล้ว เห็นได้ชัดว่าฝ่าบาททรงให้ความสำคัญกับพระสนมผู้นี้มากแค่ไหน แม้จะเป็นการให้ความสำคัญแบบแปลกๆ ไปสักหน่อยก็เถอะ ขอเพียงทรงโปรดปรานอยู่บ้าง นางก็จะทุ่มเทร่างกายแรงใจอย่างสุดความสามารถเพื่อช่วยเหลือผู้เป็นนาย ให้ฉกชิงโอกาสรีบหนีนั้นมาให้จงได้ จะต้องทำทุกวิถีทางให้ฝ่าบาทประทับใจในพระสนมของนางให้ได้

“อะไรวะ!”

ชูเหมยเจียทะเล้งพรวดขึ้นจากเก้าอี้ราวกับนั่งอยู่บนพรมตะปู จนเกือบจะทำเอากลองเครื่องประดับบนโต๊ะเครื่องแป้งหล่นคว่ำ

“เมื่อคืนนี้ก็แย่งขานมู่น้ำแดงเข้าไปทีนึงแล้ว เข้านี้ยังจะมาแย่งข้าวข้ากินอีกงั้นหรือ ฟางหนึ่ง ถ้าต้องถูกแย่งข้าวกินอย่างนี้ จะเรียกว่าโชคดีได้อย่างไร”

เสียงไวววายโหวกเหวกบาดหูนั้นดังลั่นไปถึงในสวน ใจเฮ่าที่เพิ่งจะเดินเข้ามาถึงกับเซเสียหลักไปเล็กน้อย เขาหันไปมองหวังซันที่ยืนอยู่ข้างๆ อย่างไม่สบอารมณ์

“เราดูเหมือนนิญญาณเร่ร้อนที่มาขอส่วนบุญอย่างนั้นหรือ จะกิน

ข้าวสักมือยังมีคนหาว่าเรามาแย่งกิน”

‘สมใจฝ่าบาทแล้วมิใช่หรือพะยะค่ะ’

หวังชั้นคันปากอยากจะทำบอกออกไปอย่างนั้นเต็มแก่ การที่โจวเฮ่ามาที่ตำหนักลั่วเสวโดยไม่ใช้ธงนำเสด็จ ไม่ยอมประกาศว่าเสด็จมา แต่ใช้วิธีมาแบบไม่ให้คนที่ตำหนักนี้รู้เนื้อรู้ตัว ก็เพราะอยากได้ยินเรื่องน่าประหลาดใจแบบนี้มิใช่หรือ!

ในเมื่อเป็นเช่นนี้จะมีอะไรที่ไม่น่าพอใจอีกเล่า

‘พระสนมที่มีอุปนิสัยโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์เช่นนี้ เมื่อวานฝ่าบาทก็ได้สัมผัสมาแล้วมิใช่หรือ’

แน่นอนว่าทั้งหมดนี้ย่อมไม่อาจพูดออกมาได้ หวังชั้นทำได้เพียงเดินตามหลังไปด้วยใบหน้าเบื้อนยิ้ม ขณะที่ก้าวขึ้นบันไดตามหลังโจวเฮ่าไปช้าๆ ก็ได้ยินเสียงพระสนมองค์ใหม่เอ่ยถามกับบ่าวไพร่ดังแว่ว

“ถ้าหากฝ่าบาทจะเสด็จมา ทางห้องเครื่องก็ควรจะส่งอาหารส่วนของพระองค์มาด้วยสิ จะมาคอยกินแต่ส่วนของเราแบบนี้ไม่ได้หรือกะทรงเป็นถึงฮ่องเต้ ต้องมีความรับผิดชอบ ตำหนักลั่วเสวก็เชื่อว่าจะมีอาหารเหลือเพื่อเสียเมื่อไร”

‘เจ้าอันธพาลผู้นี้ ช่างเจรจาซะจริงๆ’ โจวเฮ่าคิดพลางกลอกตา หวังชั้นที่เดินตามก็กลอกตาเช่นกัน

สวรค์รู้ดีว่ารอยยิ้มของเขานั้น จริงๆ แล้วสะกดกลั่นความทุกข์ระทมเอาไว้มากเพียงไหน

ทว่าตอนนี้มีสิ่งหนึ่งที่หวังชั้นไม่เข้าใจ ทั้งที่เสด็จมาถึงแล้ว แต่เจ้านายของเขากลับหยุดยืนนิ่งอยู่ที่หน้าประตู ไม่ยอมเข้าไปในตำหนัก

หัวข้อสนทนาถูกฟางหนึ่งเปียงประเด็นเปลี่ยนไปพูดคุยเรื่องอื่น

สนมนางใจผู้นั้นจึงได้เลิกหมกมุ่นกับเรื่อง ‘ฮ้องเต้จะมาแย่งอาหาร’ แต่เปลี่ยนไปถกกันเรื่องกล่องเครื่องประดับบนโต๊ะเครื่องแป้งแทน

แต่ก็นับเป็นบทสนทนาที่สร้างอารมณ์อยากกลอกตาให้ได้ไม่แพ้กัน พระสนมคนใหม่ถามว่าหากเอาเครื่องประดับพวกนี้ไปจำหน่ายจะได้ราคาสักเท่าไร!

หวังชั้นอยากจะเล่นเข้าไปตอบให้เหลือเกินว่า ในวังหลวงไม่มีโรงรับจำนำหรอกนะ! ฟางหนึ่งเป็นนางกำนัลที่ถวายเป็นตัวเข้ามารับใช้ในวังหลวงตั้งแต่เล็ก นางจะรู้หรือไรว่าโรงรับจำนำคืออะไร!

ในตอนนั้นเองที่หวังชั้นได้ยินเสียงกระแอมไอของผู้เป็นนาย จึงรีบป้อนน้ำชงชงแล้วร้องขึ้นด้วยเสียงอันทัง

“ฮ้องเต้เสด็จ!”

“อะไรนะ มาจริง ๆ ด้วย”

ซูเหมยเจียที่เพิ่งจะหิวผม สวมเครื่องประดับเสร็จเรียบร้อยกระโดดตั้งขึ้นจากเก้าอี้ทันที เขามองเงาร่างที่ค่อยๆ ปรากฏเข้ามาที่โต๊ะอย่างระแວะระวัง ดวงตาทั้งคู่เบิกกว้างจนกลมโต ความหวาดกลัวและรังเกียจสะท้อนชัดอยู่ในดวงตาคู่นั้นอย่างมีอาจห้ามปราม

‘บุรุษผู้หนึ่งดงามจริง ๆ’ ใจเฝ้าลอบชมอีกฝ่ายในใจ

อันที่จริงแม้ว่าซูเหมยเจียจะหน้าตาสดงามหมดจด แต่งตัวเป็นสตรีแล้วดูไม่มีพิรุณใดๆ ทว่าตาคู่นั้นมีสาวงามอยู่มากมายดุจก้อนเมฆ ต่างมีรูปโฉมงามล้ำไม่ซ้ำแบบ ใจเฝ้าเกิดและเติบโตในวัง อีกทั้งยังครองราชย์ตั้งแต่วัยเยาว์ มีภูมิคุ้มกันแข็งแกร่งในเรื่องสาวงามเช่นเดียวกับเรื่องอาหาร เขาจึงเป็นคนที่ไม่เลือกกิน เช่นเดียวกับที่เรื่องมากในการเลือกของเฮาและสนม

ซูเหมยเจียอาจดงามจริง แต่ก็มีได้เกินกว่าบรรดาสาวงามที่มีอยู่

มากมาย ทว่าการที่โจวเห่าถึงกับนึกชมขึ้นมานั้น น่าจะเป็นเพราะอีกฝ่ายมี
บุคลิกแตกต่างจากเหล่าสนมชายาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง

หญิงสาวเหล่านั้นส่วนใหญ่ม้วนเติมไปด้วยจริตมารยาที่ฝึกฝนจน
กลายเป็นความคุ้นเคย ดังนั้นเมื่อได้เห็นท่าทางน่ารักเชื้อไลของสนมกำมะลอ
ที่ดวงตาโตเบิกกว้างแสดงอารมณ์อย่างชัดเจน ชัดแย้งกับสีหน้าที่ต้องฝืนข่ม
ให้หนึ่งสงบนั้น โจวเห่าจึงรู้สึกเบิกบานใจเป็นพิเศษ

“เหมยเอ๋อร์เป็นอะไรไป เห็นเรามากก็เลยตื่นเต้นจนลืมทักทายเราไป
เลยใช่หรือไม่”

โจวเห่ากระแอมหนึ่งที เพื่อเป็นการส่งสัญญาณเตือนให้ชูเหมยเจีย
รู้ว่าต้องถวายนั่งม

‘โง่จริง ต้องให้คอยเตือนโน่นนี้อยู่ร่ำไป’

ฮ่องเต้หนุ่มแอบบ่น โดยไม่รู้ตัวว่ามุปากของตนเองกำลังยกขึ้นเป็น
รอยยิ้ม

“อ๊ะ...อะ...ถวายนั่งมเพคะ ฝ่าบาท”

ชูเหมยเจียที่เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเองควรจะคุกเข่า แต่ก็ดันลืมไปอีก
ว่าควรจะต้องถวายนั่งมด้วย โชคดีที่โจวเห่าคิดอ่านว่องไว จึงรีบเข้าไป
ประคองให้อีกฝ่ายลุกขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ไม่ต้องมากพิธี เมื่อคืนเหมยเอ๋อร์หลับสบายดีหรือไม่?”

“สบายมากเลยเพคะ ผ้าห่มและที่นอนในวังทั้งใหญ่ ทั้งนุ่ม นอน
หลับสบายดีจริงๆ เพคะ”

ชูเหมยเจียประทับใจในที่หลับที่นอนเหลือจะกล่าว จึงรีบรายงาน
เสียงใสด้วยความจริงใจ เอบางจึงถูกวงแขนแกร่งโอบกระชับ ริมฝีปากได้
รูปกระชับขำๆ ด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า

“น่าเสียดายเหลือเกินที่เมื่อคืนเจ้ามีรอบเดือน จึงมีอาจร่วมเรียงเคียงหมอนกับเราได้ รอให้รอบเดือนเจ้าหมด แล้วเราได้ร่วมอภิรมย์กันถึงเวลานั้นเราจะได้พิสูจน์ว่า ที่นอน ผ้าห่ม ที่เจ้าว่าทั้งอุ่นทั้งนุ่มนั้นจะสู้เนื้อตัวของเจ้าที่น่าจะทั้งหอมหวานและนุ่มนวลยิ่งกว่าสิ่งใดได้หรือไม่”

ชูเหมยเจี้ยอ้าปากค้าง จากนั้นเขาก็รู้สึกคล้ายมีบางอย่างที่ร้อนระอุ ‘ฉ็ดพุ่’ ขึ้นสู่ใบหน้า รัศมีความร้อนสีแดงนั้นค่อยๆ ลามไปถึงใบหูและลำคอ จนผ้าวร้อนไปทั่วทั้งตัว

‘สวรรค์! นี่ข้ากำลังถูกบุรุษด้วยกันเกี่ยวพาอยู่หรือ องค์ศาสดาโพธิสัตว์กวนอิม เจ็กเซียนฮ่องเต้และดาวฤกษ์สี่สิบแปดกลุ่ม¹ ใครก็ได้ช่วยเมตตาข้าผู้นำสงสารหน่อยเถิด จะมีผู้ใดช่วยให้ข้าข้ามผ่านทะเลทุกข์แห่งนี้หรือไม่ ข้าขอสัญญา หากออกจากที่นี่ไปได้ ข้าจะจุดธูปสักการะพวกท่านทุกวันทีเดียว’

โจวเฮ่าขึ้นขอบการกลั่นแกล้งรังแกผู้อื่นเป็นที่สุด พอเห็นอาการของชูเหมยเจี้ยที่หน้าแดงก่ำและทำท่าเหมือนจะร้องไห้แล้ว...ก็ให้รู้สึกเป็นสุขล้น

‘ของเล่นชิ้นนี้ช่างน่าสนุกเหลือเกิน’ โจวเฮ่าคิดอย่างรื่นรมย์ บางที...เขาน่าจะเปลี่ยนรสนชาติ ลองเสพรสบุรุษดูบ้าง เรื่องคาถาโลกีย์เยี่ยงนี้ในวังหลวงก็ปรากฏอยู่ไม่น้อย ฮ่องเต๋ไ่ในกาลก่อนหลายพระองค์ทรงขึ้นขอบให้ขึ้นที่รูปโฉมงดงามมาปรนนิบัติ ถึงขนาดแต่งตั้งให้เป็นพระสนมชายก็เคยมีมาแล้ว โจวเฮ่าคิดว่าในฐานะลูกหลานที่ดี เขาควรจะต้องต่อและเรียนรู้เรื่องนี้จากบรรพบุรุษไว้ให้มากหน่อย

ความคิดนี้แวบเข้ามาแล้วก็แวบจากไปอย่างรวดเร็ว

¹ ดาวฤกษ์สี่สิบแปดกลุ่ม คือสี่สิบแปดกลุ่มดาวตามแนวสุริยวิถี ที่แบ่งกลุ่มโดยนักดาราศาสตร์จีน

โจวเฮ่ารีบปล่อยร่างของซูเหมยเจียให้เป็นอิสระทันทีที่เห็นสีหน้าท่าทางของฟางหนิง ชั้นที่ และนางกำนัล รวมไปถึงหวังชั้นที่ตอนนี้อย่างหนึ่งคางจันแทบไม่กล้าหายใจคล้ายตั้งเป็นหินสลัก เขาจึงรู้ตัวว่าตนเองปล่อยปละกรรมมากเกินไป แตกต่างจากฮ่องเต้ผู้เคร่งขรึมและโหดเหี้ยมที่เคยเป็นมาอย่างสิ้นเชิง ความผิดแปลกนี้เองจึงเป็นเหตุให้บ่าวไพร่หวาดผวามาจนถึงกับนิ่งเกร็งไปหมดเช่นนั้น เพื่อรอดูท่าทีว่าจะร้ายหรือดีประการใด

ผิดแปลกไป...แล้วเป็นอย่างไรเล่า!

บัลลังก์อันยิ่งใหญ่ที่ทั้งเหน็บหนาว อ่างว้าง และว้าเหวนี้ ทำให้ผู้ครอบครองต้องทุกข์ทนเพียงไหน จะมีผู้ใดเข้าใจบ้าง ทุกคนเห็นเขาเป็นผู้นำปกครองแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต มีอำนาจราชศักดิ์เต็มฟ้า ทว่าตัวเขาเองก็เป็นเพียงปฤชณคนธรรมดา บางครั้งก็อยากปล่อยวางภาระอันหนักหนานี้ แล้วกลับมาใช้ชีวิตให้สมวัยบ้าง...ไม่ได้หรืออย่างไร!

‘หิ! หน้าไหนจะกล้าบอกว่าไม่ได้ล่ะ เราเป็นฮ่องเต้ที่นี่!’

โจวเฮ่าคิดอย่างตื้อตึง สายตาพลันเย็นเยียบขึ้นมาอย่างน่ากลัว

บรรดาข้ารับใช้พอเห็นสายตาเช่นนั้นของฮ่องเต้ ก็พลันตัวสั่นตะครันตะครอ จากนั้นโดยไม่ต้องมีใครสั่ง ก็พากันฉีกหน้าออกไปมองทางอื่นอย่างเงิบเงียบ เป็นสัญญาณบ่งบอกว่า ขอเชิญเกี่ยวพากันตามสบาย ไม่มีผู้ใดรู้เห็นหรือได้ยินอะไรทั้งสิ้น เพราะหากเรื่องที่ฮ่องเต้ผู้เหี้ยมเกรียมและเลือดเย็นผู้นี้ ยังมีอีกด้านที่ทำตัวสบายๆ วิดวิ่ว เกี่ยวพาพระสนมได้อย่างหวานหยดย้อยหลุดลอดออกไป ไม่ว่าพวกเขาจะมีกี่หัวก็คงไม่พอคดมิดประหารเป็นแน่

“ได้ยินว่าการบริหารงานบ้านเมืองนั้นยุ่งยากเหลือประมาณ ทำให้ไม่ผ่าบาทถึงได้มีเวลามาหาหม่อมฉันที่นี่ได้ล่ะเพคะ”

ซูเหมยเจียฝันขมจิตใจให้สงบ แล้วเอ่ยถามออกไปด้วยสีหน้านิ่ง

เรียบ แม้ฟังดูเป็นการถามไถ่ธรรมดา แต่ในความหมายของคำพูดที่แท้จริง นั้นบ่งบอกชัด

‘ท่านงานยุ่งมิใช่หรือ แล้วไหนจึงมีเวลามาเที่ยวเล่นที่นี่ รีบกลับไป ห้องทรงพระอักษร จัดการงานบ้านงานเมืองของท่านให้เรียบร้อยจะดีกว่า หรือใจ ไปไป!’

“เราคิดถึงเหมยเอ๋อร์นะสิ พอว่าราชการเสร็จก็เลยรีบมาหา เหมยเอ๋อร์ คงยังไม่ได้กินข้าวสินะ พอดีเลย เราก็กินไม่ได้กินเหมือนกัน ถ้าฉันเราขอ กินข้าวกับเจ้าที่นี่นะ”

พูดเหมือนขออนุญาต แต่ยังไม่ทันได้รับคำอนุญาตก็สะบัดเสื้อคลุม นั่งลงบนเก้าอี้โดยมิต้องรอให้ใครเชิญ จากนั้นก็หันไปมองบรรดาขันทีน้อย และนางกำนัลที่ยืนหัวหด ตัวแข็งเกร็งไม่กล้าขยับเขยื้อน แล้วเอ่ยเสียงเรียบ

“ยังจะยืนเฉยอยู่อีก ไปยกอาหารมาสิ”

“เพคะ” ฟางหนึ่งที่ได้สดีก่อนเพื่อนรีบตอบ แล้วรีบเดินจนแทบเป็น วิ่งพาบ่าวไพร่ไปขนอาหาร ระยะทางจากห้องเครื่องถึงตำหนักล้วนเส่วนั้น ไม่นาน พวกนางใช้เวลาเพียงไม่ถึงหนึ่งเค่อ² ก็กลับมาพร้อมถาดตะกร้าปิ่นโต แล้วลงมือจัดวางข้าวต้มและกับข้าวเต็มโต๊ะอย่างว่องไว

เนื่องจากผู้ที่ไปรับสำหรับอาหารเป็นพนักงานของตำหนักล้วนเส่ว ดังนั้น ‘อาหารจักรพรรดิ’ ที่ซูเหมยไฝฝันจึงยังไม่มีมา ทว่าแม้สำหรับอาหารจะเป็น ของตำหนักล้วนเส่ว แต่บรรดาขันทีในห้องเครื่องพอได้ยินว่าฮ่องเต้ประทับอยู่ที่ตำหนักแห่งนี้ แม้จะไม่รู้ว่าจริงเท็จประการใด แต่ก็ไม่กล้าละเลย จึงเพิ่ม ข้าวหม้อดินมาอีกหนึ่งหม้อและกับข้าวประณีตอีกสองสามอย่างติดมาด้วย

สำหรับจัดวางพร้อมแล้ว ข้าทาสบริวารต่างปลีกตัวไปยืนรอรับใช้

² หนึ่งเค่อ คือเวลาประมาณสิบห้า นาที

อยู่ห่างๆ

ณ โต๊ะอาหารที่มีเพียงฮ่องเต้และพระสนม

อดีตอันดพาลซุเหมยเจียเหลือบตามองโจวเฮ่า เช่นเดียวกับที่อีกฝ่าย
ก็มองสบตาเขา

ไม่มีถ้อยคำใดเอื้อนเอ่ย แต่ทั้งคู่ต่างสัมผัสได้ว่า จิตวิญญาณแห่ง
การต่อสู้กำลังก่อตัวขึ้นและคุกรุ่นไปทั่วทั้งบริเวณ ไม่ต้องมีกรรมการตีระฆัง
แต่สงครามที่ไร้หมอกควันก็กำลังจะเปิดฉากขึ้น ทันทีที่โจวเฮ่าเอ่ยขึ้นมาว่า

“กินข้าวเถอะ”

บรรดาข้ารับใช้ที่แม้จะยืนมองอยู่ไกลๆ ก็สามารถเห็นภาพนั้นได้
ชัดเจน ต่างนั่งอึ้งตะลึงงัน ขณะมองผู้เป็นนายทั้งสองแย่งชิงข้าวต้มและ
กับข้าวกันอย่างไร้สัมเสียด

“นะ...นี่ฝ่าบาทกับพระสนมกำลังกินข้าวกันอยู่หรือ สวรรค์! ผู้ใดเคย
เห็นพระสนมในตำแหน่งในกินข้าวด้วยการยกชามขึ้นแล้วใช้ตะเกียบ
พายข้าวคำโตบ้างหรือไม่! พระโพธิสัตว์! ใครเคยเห็นองค์ฮ่องเต้ผู้ระมัดระวัง
กิริยาสุขข้าวต้มจนเหลือครึ่งชาม พร้อมกับเสวยเนื้อหมักติดมันสามชิ้นใน
คราวเดียวกันบ้าง สองคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าวนี้เหมือนผู้เป็นเจ้านายที่
ตรงไหน ละ...ถ้าหากไม่นับเครื่องทรงและอาภรณ์งามหุบนร่างแล้ว กิริยา
อาการของทั้งสองในตอนนี้นี้...ก็คือขอทานผู้อดโชติๆ นี่เอง!”

ท่ามกลางสงครามที่ไร้ผู้มั่งเสียง ข้าวต้มในชามเคลือบดินเผาผลาญ
หายสิ้นในชั่วพริบตา กับข้าวกับปลาบนโต๊ะเกลี้ยงเกลามากเหลือหลอ

นอกจากใจเหวและชู้หมยเจียแล้ว บ่าวไพร่ในตำหนักล้วนเสวแต่ละ
คนต่างเอามือกุมหน้าอก...

จบแล้วสินะ! ทั้งที่เป็นแค่การเสวยพระกระยาหารยามเช้าขององค์
ฮ่องเต้และพระสนม แต่ทำไมรู้สึกเหมือนหัวใจถูกทำให้เสียขวัญ ภาพเมื่อครู่
ช่างโหดร้ายเหลือเกิน

“ฝ่าบาท เสวยอิ่มแล้วหรือยังเพคะ ตอนนี้กับข้าวบนโต๊ะก็หมด
เกลี้ยงแล้วนะเพคะ”

ทั้งที่ขุ่นเคืองใจเหลือจะกล่าว แต่ชู้หมยเจียยังจ้องปั้นแต่งสีหน้า
ยิ้มตาหยีเอื่อยถาม เขาอยากรู้มากกว่าทำไมหน้าหน้าของฮ่องเต้พระองค์นี้จึงหนา
ยิ่งกว่ากำแพงม้วนทบ

‘เป็นถึงจักรพรรดิผู้ปกครองไพร่ฟ้า แต่ยังมีหน้ามาแย่งข้าวข้ากิน

น่าขายหน้าหรือไม่!’

“เราอิ่มแล้ว ได้มากินข้าวกับเหมยเอ๋อร์ รู้สึกว่าจะช่วยให้อาหารอร่อยเป็นพิเศษ คงเป็นเพราะท่าทางการกินของเจ้าที่ทั้งกวาดกินเรียบ ทั้งตะกรุมตะกราม ขนาดเราที่ปกติเป็นคนเลือกกินเห็นท่าทางรารกับคนหิวโซของเจ้าแล้วยังนึกอยากกินขึ้นมาบ้างเลย”

รอยยิ้มของโจวเฮ่าเบิกบานยิ่งกว่าอีกฝ่าย ทว่าคำพูดนั้นเกือบทำให้ชูเหมยเจียติดคอตาย

ตะกรุมตะกราม! กวาดกินเรียบ! คนหิวโซ!

บรรดานางกำนัลและชั้นที่น้อยต่างก้มหน้างุด เหงื่อกาฬไหลพลั๊ก ขณะคิดในใจว่าวาจาของฝ่าบาทช่างเผ็ดร้อนเหลือรับ คำบรรยายถึงกิริยาการกินอยู่ของพระสนมที่ฝ่าบาทเอ่ยมานั้นช่าง...เห็นภาพการแก่งแย่งอาหารเมื่อครูได้แจ่มชัดอย่างมิอาจปฏิเสธได้

ตะ...แต่...แต่เดี๋ยวก่อน ดูเหมือนว่าเมื่อครูนี้ กิริยาท่าทางขององค์ฮ่องเต้ก็จะมีได้ด้อยไปกว่ากันเลยนี่นา พระองค์ทรงเคลื่อนไหวปลายนิ้วที่จับตะเกียบอย่างว่องไวราวกับผู้ใช้วรยุทธ์ มิน่าข้ายังเสวยไปมากกว่าพระสนมถึงสองสาม! ละ...แล้ว...แล้วอย่างนี้ ควรจะใช้คำบรรยายว่าอย่างไรดี

สูบอย่างปลาวาฬ! เขมือบอย่างวู้! งั้นหรือ?

อู๊ป! เผลอเอาฝ่าบาทไปเปรียบกับปลาวาฬและวู้เช่นนี้ หากใครรู้เข้าหัวจะมีหลุดจากบ่าหรือนี่!

“เฮอะ เราอยู่เป็นเพื่อนเจ้าไม่ได้แล้ว ยังมีงานอื่นรอให้เราไปทำ ถ้าหากว่าเหมยเอ๋อร์อยู่แต่ในห้องแล้วรู้สึกเบื่อ ก็ออกไปเดินเล่นได้ ทิวทัศน์ที่อุทยานหลวงก็ไม่เลว”

พูดเสร็จก็ลุกขึ้นยืนลูบท้อง แล้วเอื้อมมือไปตบเบาๆ ที่ป้าของ
ชูเหมยเจี๋ย ก่อนจะก้าวเดินอาดๆ ออกไป

“เจ้านี่...” ชูเหมยเจี๋ยหลุดปากแล้วรีบยกมือลูบอกพึมพำ “ตกใจแทบ
ตาย ถือว่าผ่านไปอีกด่าน แฮ่!”

เริ่มต้นที่ฟางหนิง ตามด้วยนางกำนัลและขันทีน้อยที่ต่างพากัน
ลอบมองเจ้านายของตน

‘ตกใจแทบตายนั่นแหละ อย่าล้อเล่นดีกว่า เห็นท่าทางที่พระสนมแย่ง
อาหารกับฝ่าบาทเมื่อครู่แล้วช่างองอาจห้าวหาญ มีท่าทีหวาดกลัวจนตกใจ
แทบตายที่ตรงไหน’

“เออละ พวกเจ้าไปกินข้าวได้แล้ว” ชูเหมยเจี๋ยกล่าวพลางขยับตัว
ลุกขึ้น แต่พอเดินไปแค่หนึ่งก้าวก็ต้องร้อง “โธ้ย!” ออกมาเติมคำ ฟางหนิง
รีบฉวยเข้าไปประคองแล้วเอ่ยถามด้วยความห่วงใย

“พระสนม เป็นอะไรไปเพคะ?”

“ท้อง...ท้องข้า ปวด ปวดนิดๆ” ชูเหมยเจี๋ยขมวดคิ้ว หูแว่วได้ยินเสียง
ฟางหนิงถามว่าปวดแบบไหน ขณะตะโกนเรียกให้เสียงหุ่ยรีบไปตาม
หมอหลวง “เหมือนว่า...” มือยาวเรียวกล้าไปทั่วหน้าท้องของตน “เหมือนว่า...
มันจะป่องขึ้นมานิดหน่อย”

“พระสนมเพคะ” หน้าผากเนียนเรียบของฟางหนิงพลันยับย่นขึ้น
ทันที “แน่ใจหรือเพคะ ว่าท้องไม่ได้ป่องเพราะกินอิ่มเกินไป”

“ใช่แล้ว!” ชูเหมยเจี๋ยตบศีรษะตัวเองเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ “ที่แท้ก็
เป็นเพราะกินอิ่มเกินไปนี่เอง ข้าก็นึกสงสัยอยู่ตั้งนาน ว่าทำไมจู่ๆ ท้องถึงป่อง
ขึ้นมาได้ หึ! เป็นเพราะฝ่าบาทที่เดียว ไม่รู้ทำไมต้องเสวยเร็วขนาดนั้น ทำเอา
ข้าต้องรีบตามให้ทันจนปวดท้องแบบนี้ มิเช่นนั้นข้าคงได้ค่อยๆ ละเลียดกิน

ไปเรื่อยๆ นาโมโหนักเซียว”

ทั้งนางกำนัลและชั้นที่น้อยต่างมองหน้ากัน

“พระสนมผู้นี้ไม่กลัวฟ้าไม่เกรงดินแน่ๆ นางกล้าดำหนิฝ่าบาทอย่างเต็มปากเต็มคำ หรือนางจะไร้เดียงสาขนาดไม่รู้ว่าโทษหมิ่นเบื้องสูงนั้นหนักหนาเพียงไร”

ฝ่ายโจวเห้านั้น พอออกจากตำหนักแล้วเสว่ ก็เคาะห้องที่ร้องโครกครากไม่ยอมหยุดเบาๆ พลอยทำให้หวังชั้นนึกเป็นกังวลขึ้นมา จึงเอ่ยแนะขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ฝ่าบาท ทรงปวดท้องไข่ม้อยพะยะคะ จะให้เรียกหมอลหลวงมาดูอาการดีม้อยพะยะคะ บางทีอาหารของห้องเครื่องอาจจะไม่สะอาด...”

“ไม่ต้องง” โจวเห่าตอบเสียงเย็นแล้วนั่งคลำท้องต่อ

แม้ผู้เป็นนายจะตอบอย่างหนักแน่น แต่ร่างกายขององค์ฮ่องเต้ย่อมสำคัญที่สุด หวังชั้นหรือจะกล้าปล่อยไว้ เขาจึงพยายามโน้มน้าวต่อด้วยน้ำเสียงแสดงความห่วงใยให้เห็นแก่สุขภาพเป็นสำคัญ สุดท้ายโจวเห่าที่นั่งฟังอยู่นานก็หมดความอดทน

“เรียกหมอลหลวงมาทำบ้าอะไรละ เราแคกินจนจุก เดี๋ยวอย่าสักหน่อยก็หายแล้ว”

น้ำเสียงนั้นเปี่ยมไปด้วยความหงุดหงิดใจ ใบหน้าก็อง้า ขณะถลึงตามึงถึงใส่ขันที่คนสนิท ที่ตอนนั้นทั้งหัวทั้งคอหดหายเข้ากระดองอย่างมิดชิด และไม่กล้าเอื้อมเอ่ยถ้อยคำใดออกมาอีก

“น่าชายหน้านัก เราเป็นถึงฮ่องเต้ แต่กลับต้องแย่งข้าวสนมกินจนจุก รวากับเป็นวิญญูณเร่ร่อนหิวโหย ที่ชาตินี้ไม่เคยได้กินอิมอย่างนั้นละ”

โจวเฮ่าเดือดดาลกัดฟันกรอดอยู่ในใจ แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่รู้ว่าทำไมถึงได้กินไม่รู้จักอิ่ม คล้ายกับเป็นขอทานที่หิวโซ เขาจำได้แค่ว่าที่ตาค้นกลั้วเส่วนั้น ทุกครั้งที่เรียกให้หวังซันเติมข้าว จะได้เห็นผิวแก้มเนียนละเอียดของคนที่นั่งตรงข้ามกระตุก พร้อมกับดวงตาวารีที่หริ่งเล็กน้อย

สีหน้าเช่นนั้นทำให้เขารู้สึกเบิกบานใจยิ่งนัก ใบหน้าที่ทั้งน่ารักและน่าขันทำให้เขาอยากเห็นอีกหลายๆ ครั้ง จนต้องเติมข้าวไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัว

‘ปีศาจ! เจ้าอันธพาลผู้นั้นต้องเป็นปีศาจอย่างแน่นอน มิหนำซ้ำยังเป็นปีศาจที่หิวโหยอดโซมาถึงแปดชาติ’ โจวเฮ่านึกตั้งฉายาให้หมูเหมยเจียในใจ

เมื่อมาถึงห้องทรงพระอักษร ก็เห็นจ้าวอวินไห่ ซันที่คนสนิทของฮองเฮามาเยือนรออยู่ก่อนแล้ว ทันทีที่อีกฝ่ายเห็นเขาก็รีบวิ่งเหาะๆ เข้ามาทำความเคารพ

“ฮองเฮาทรงมีธุระจะปรึกษากับฝ่าบาท จึงส่งกระหม่อมให้มาดูว่าพระองค์ทรงพอจะมีเวลาบ้างหรือไม่พะย่ะค่ะ”

ฮองเฮา? ทันทีที่ได้ยินนามนี้ โจวเฮ่าก็ขมวดคิ้วอย่างรังเกียจ เมื่อนึกถึงชาयरูปโฉมงามพิลาสที่ป็นหน้าเคร่งขรึมเยี่ยงผู้ที่เป็นพระแม่ของแผ่นดินอยู่ตลอดเวลา ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่สบอารมณ์ แม้จะกินจนจุมาจากตาค้นกลั้วเสว แต่ก็นับว่าเขายังอารมณ์ดีใช้ได้ ทว่าตอนนี้อารมณ์ดีที่ว่านั้นเหือดหายไปจนหมดสิ้นแล้ว

“ให้นางไปรอเราที่ตาค้นหย่างซิน” โจวเฮ่าสั่งด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ เมื่อเห็นจ้าวอวินไห่ออกไปเขาก็ลुบปลายคางเบาๆ อย่างครุ่นคิด แล้วหันไปพูดกับหวังซัน “สนมเจียงยังไม่มีฉายานามเลยใช่หรือไม่?”

“พะยะคะ ในบรรดาสนมที่เข้าวังมาใหม่ มีเพียงสนมเซียงก๊วยเหริน¹ ที่ได้รับฉายา เนื่องจากร่างกายของนางอวลกลื่นหอมประหลาด ส่วนคนอื่นๆ ยังไม่มีพะยะคะ”

หวังซันรายงานภายในใจเริ่มมีคลื่นแห่งความประหลาดใจก่อตัวขึ้น
 ‘ไม่จริงน้า...ฝ่าบาทคงไม่คิดจะพระราชทานฉายาให้สนมเจียง
 หรอกนะ ถ้าทรงคิดเช่นนั้นจริงๆ จะเป็นการแสดงความโปรดปรานอีกฝ่าย
 มากเกินไปริเปล่า หรือว่าสนมฉางไจ้ที่ดูแปลกประหลาดผู้นี้จะได้รับการ
 โปรดปรานยิ่งกว่าพระสนมเซียงก๊วยเหริน’

“อ้อ เราเห็นว่านิสัยนางค่อนข้างองอาจ แข็งแกร่งเด็ดเดี่ยวไม่
 เหมือนใคร เหมือนกับต้นเหมยที่ผลิบานในฤดูหม่นต้ออันเหน็บหนาว มีคำว่า
 เหมยพ้องกับชื่อนางพอดี ถ้าฉันก็ตั้งฉายาให้นางว่า ‘เหมย’ ก็แล้วกัน” แม้เขา
 จะรู้ว่าชูเหมยเจียคือสนมกำมะลอ หน้าซำยังเป็นบุรุษ แต่อย่างน้อยก่อนที่
 ตัวตนนั้นจะถูกเปิดโปง ใจเขาก็คอยหาให้อีกฝ่ายใช้ชื่อ ‘เหมย’ ตอนที่ยังอยู่
 ในวังหลวงแห่งนี้

หวังซันลอบมองผู้เป็นนายแวนหนึ่ง ทั้งตกตะลึง อึ้ง และจนด้วย
 ถ้อยคำ

ที่ว่าพระสนมไม่เหมือนใครนั้นเขาไม่คิดเถียง แต่อะไรคือทง
 งามและแข็งแกร่งเด็ดเดี่ยว หวังซันอยากจะเอ่ยถามผู้เป็นนายจริงๆ

‘ฝ่าบาท ทรงดูจากตรงไหนหรือพะยะคะ เห็นกันอยู่ชัดๆ ว่า
 เมื่อคืนวาน พอดต้องเข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์นางก็แข่งขาอ่อนยวบจนแทบ
 จะกลายเป็นเส้นบะหมี่ ความแข็งแกร่งเด็ดเดี่ยวอะไรที่ว่ามันมองหาเท่าไร
 ก็ไม่ปรากฏให้เห็นแม้แต่นิด อ้อ! จะว่าไป พระองค์ทรงหมายถึงตอนที่นาง

¹ ก๊วยเหริน หมายถึง ตำแหน่งพระสนมชั้นต่ำ แต่มีฐานะสูงกว่า ฉางไจ้

แย่งข้าวกินใช่หรือไม่ ถ้าเช่นนั้นก็นับว่าทรงมีสายพระเนตรแหลมคมยิ่งนัก
ในผืนแผ่นดินนี้คงไม่มีผู้ใดกล้าแย่งอาหารกับฝ่าบาทอย่างแข็งแรงแงและ
เด็ดเดี่ยวได้ขนาดนั้นอีกแล้ว ดูจากท่าทาง ถ้าจะบอกว่านางกล้าก่อกบฏ
กระหม่อมก็เชื่ออย่างไม่มีข้อโต้แย้งเลยพะย่ะค่ะ’

หัวหน้าผู้ดูแลวังหลวงได้แต่พูดกับตัวเองอยู่ภายในใจอย่างบ้าคลั่ง
ใจเขาเดินไปได้ครู่หนึ่งก็ชะงัก หยุดยืนนิ่งอยู่หน้าห้องทรงพระอักษร
แล้วจึงหันมาสั่งเสียงเรียบ

“เจ้าไปบอกพวกที่ตำหนักสวนสี่ ว่าอีกเดี๋ยวเราจะเข้าไป”

‘ตำหนักสวนสี่?’

หวังชั้นอ้าปากค้างจนเกือบจะยัดไข่เข้าไปได้ทั้งฟอง นั่นก็เพราะ
ตำหนักสวนสี่ที่ใจเขาพูดถึงเป็นสถานที่เร้นลับในวังหลวง เพราะเป็นที่ทำให้
ความรู้เกี่ยวกับวิธีรวมอมฤตขององค์ฮ่องเต้

ทว่าเจ้านายของเขานั้น คุ่นเคยเชี่ยวชาญเรื่องการเสกสังวาส
ระหว่างชายหญิงมานานแล้ว ทำไมจู่ๆ จึงนึกอยากจะไปตำหนักสวนสี่ขึ้นมา
ยังมีเรื่องอะไรที่พระองค์ยังต้องเรียนรู้อีกนั่นหรือ?

หรือว่า...มีอะไรที่ผิดแปลกไป

หวังชั้นพยายามเค้นสมองขบคิด

‘ไอ้สวรรค์! เขาจะต้องคิดผิดไปแน่ๆ การที่ฝ่าบาทจะเสด็จไปตำหนัก
สวนสี่นั้น ต้องมีธุระอื่นอย่างแน่นอน ผีป่าซาตานตนใดหนอ ดลใจให้เขาคิดถึง
มังกรหยกสิบแปดกระบวณทำได้ บาปกรรม บาปกรรม สมควรถูกโบยยิ่งนัก’

แม้จะยังงงสนทนแท้และรู้สึกหัวใจแบบแปลกๆ แต่หวังชั้นก็จำ
ต้องไปแจ้งเรื่องกับขันทีที่ดูแลตำหนักตามพระประสงค์ ก่อนจะตามเสด็จไป
ยังตำหนักหย่างซิน เพื่อรอการเข้าเฝ้าของฮ่องเฮา

“ตำหนักลั่วเสว่จัดเป็นตำหนักที่อยู่ค่อนข้างห่างไกล โดยรอบก็ไม่มี
ทิวทัศน์งดงามอะไร ยิ่งช่วงนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้ใบหญ้าเหี่ยวเฉาร่วงโรย
ยิ่งไม่มีอะไรน่าดู มีแต่จะทำให้รู้สึกห่อเหี่ยว ถ้าหากพระสนมทรงโปรดชมสวน
จะไปดูดอกเบญจมาศที่อุทยานหลวงก็ได้นะเพคะ ที่นั่นมีดอกเบญจมาศ
มากมายหลายพันธุ์ มีกระถางพันธุ์หายากที่คนทั่วไปไม่มีโอกาสได้เห็นด้วย
นะเพคะ”

ซูเหมยเจียกำลังเดินออกจากตำหนักลั่วเสว่ช้าๆ เพื่อย่อยอาหาร มี
ฟางหนึ่งและเซียงห่วยคอยติดตามมาอย่างใกล้ชิด เขาเดินเล่นไปเรื่อยๆ พอ
เซียงห่วยเริ่มบรรยายและแนะนำดอกเบญจมาศในอุทยานหลวง ฟางหนึ่งที่เดิน
อยู่ด้วยกันก็ถลึงตามองอย่างฉุนเฉียว

‘เจ้าต้องการให้เรื่องยุ่งกว่านี้ใช่ไหม’

สายตาของฟางหนึ่งสื่อความเช่นนั้น ถ้าหากว่าพระสนมของพวก
นางเข้าไปในอุทยานหลวง แล้วเกิดไปเจอพระสนมคนอื่นเข้าละ มิเท่ากับเดิน
ไปเจอกระจกส่องมารหรือไร รับรองได้เลยว่าธาตุแท้ของนางจะต้องถูกเปิด
เผยในทันที

“ไม่ละ” โชคดีที่ซูเหมยเจียปฏิเสธคำแนะนำนั้น “เราเดินใกล้ๆ
แถวนี้ก็พอแล้ว”

ท่าทางเช่นนั้นทำให้ฟางหนึ่งเบาใจไม่น้อย เพราะเห็นได้ชัดว่า
พระสนมรู้จักประมาณตน จนนางชื่นชมอยู่ในใจ

‘ไม่เลว อย่างน้อยนับว่านางยังรู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ’

มีเช่นนั้นต่อให้ฟางหนึ่งมีสามหัวหกมือ ก็น่ากลัวว่าจะไม่สามารถ
ปฏิบัติภารกิจที่ฝ่าบาททรงกำชับไว้ให้สำเร็จได้

ทั้งสามคนเดินรอบตำหนักลั่วเสว่อยู่ครู่ใหญ่ แม้ว่าฟางหนึ่งกับ

เซียงหฺยจะไม่วู้สึกว่าทิวทัศน์ที่เห็นนั้นงดงามอะไร แต่ชู่เหมยเจียกลับรู้สึก
เพลิดเพลินยิ่งนัก

ใบไม้ใบหญ้าที่เขียวแห่งและกำลังปลิดปลิวร่วงโรยพวกนั้น ยิ่งดูก็
ยิ่งสื่อความรู้สึกถึงฤดูใบไม้ร่วงได้เป็นอย่างดี

แสงแดดยามเช้าทวีความร้อนแรงขึ้น เป็นสัญญาณบ่งบอกว่านี่เป็น
เวลาสายมากแล้ว ฟางหนิงจึงชวนชู่เหมยเจียกลับ แม้จะยังนึกอยากชมสวน
ต่ออีกสักหน่อย แต่พอนึกว่าที่ด้านนอกของห้องนั้นมีตั้งอยู่ตัวหนึ่ง ถ้าหากว่า
ได้เอนหลังอ่านหนังสือ หรือไม่กี่เอนกายนั่งเล่นบนตั่งนั้น แล้วเปิดหน้าต่าง
มองใบไม้ที่กำลังร่วงหล่นไปรอบๆอยู่ด้านนอก ก็คงจะสำราญใจไม่น้อย

หลังจากบ้านแตกสาแหรกขาด อดีตคุณชายอย่างเขาก็ต้องใช้ชีวิต
อดๆ อยากๆ ไม่มีแม้แต่หลังคาคุ้มหัว ทุกวันต้องคอยวิ่งวุ่นหาอาหาร เสื้อผ้า
และที่อยู่ ไม่ง่ายเลยที่จะมีชีวิตสมบุรณ์พูนสุขเช่นในตอนนี เมื่อได้ครอบครอง
จึงต้องรีบตัดทวงช่วงเวลาที่จะได้กินอิ่มและเสพสุขสำราญนี้ไว้ให้มาก

ทำไมนะหรือ? ก็เพราะไม่แน่ว่าเมื่อตัวตนที่แท้จริงถูกเปิดเผย หัว
และตัวอาจกระเด็นไปอยู่กับคนละที่ แต่ในเมื่อเรื่องยังไม่เกิด ก็ต้องกินให้อิ่ม
นอนให้นอน เรียกว่าต้องเอาให้คุ้มถึงจะถูก

คิดมาถึงตรงนี้เขาจึงยอมเดินตามฟางหนิงกลับตำหนักแล้วเสวแต่
โดยดี พอเข้าไปด้านใน ชู่เหมยเจียก็รู้สึกได้ทันทีว่ามีบางสิ่งไม่ชอบมาพากล
เสี่ยวววินจื่อและอวี่ผู้กำลังนั่งก้มหน้าเช็ดน้ำตาอยู่ที่ระเบียง ทั้งสองมองไม่
เห็นด้วยซ้ำว่าพวกเขากลับมาแล้ว

“เสี่ยวววินจื่อ เป็นอะไร ร้องให้ทำไม?” ชู่เหมยเจียเดินไปหยุดตรง
หน้าเสี่ยวววินจื่อแล้วเอ่ยถามด้วยความสงสัย พอได้ยินเสียงเขา ชั้นที่น้อยก็
ตอบผู้เป็นนายด้วยใบหน้าที่มีน้ำตาคลอ

“พระสนม เสี่ยวซีจื่อคงไม่ได้กลับมารับใช้พระสนมอีกแล้ว เหลียงกงกงจากสำนักราชวังเพิ่งบอกว่า อีกสองวันจะส่งคนรับใช้ใหม่มา รับใช้พระองค์พะยะคะ”

“หมายความว่าอย่างไร?”

คุณธรรมข้อหนึ่งของอันธพาลข้างถนนคือรักพวกพ้อง พอได้ฟังเรื่องราวเช่นนั้นสีหน้าเธอเรื่องเฉกเช่นอันธพาลก็เผยโฉมออกมาทันที มือทั้งสองถูกแขนเสื้อขึ้นโดยไม่รู้ตัว ทำท่าพร้อมจะมีเรื่องเต็มที่

“เรื่องนี้เป็นมาอย่างไรกันแน่?”

เห็นพระสนมของตนมีท่าทางราวกับนักเลงหัวไม้ ฟางหนึ่งก็แทบจะตบอกรับด้วยความหวาดผวา นางรีบเดินเข้าไปหาชั้นที่น้อยแล้วคาดคั้นถาม เสี่ยวววินจื่อที่ดวงตาอ้ำน้ำได้แต่อ้ออึ้ง แต่คนที่เปล่งเสียงอย่างขัดถ้อยขัดคำกลับเป็นซูเหมยเจีย

“ให้พูดก็พูดเซ! ทำเป็นเตาหัดหัวอยู่ได้ ที่นี่คือตำหนักแล้วเสว ไมใช่สระน้ำ เลามา!”

ท่าทางเธอเรื่องรวมทั้งน้ำเสียงที่กระโชกโฮกฮากของอีกฝ่าย ทำให้เสี่ยวววินจื่อรู้ว่าเจ้านายของตนกำลังโกรธจัด จึงรีบพูดอย่างตะกุกตะกัก

“คะ...คือ...คือว่าเสี่ยวซีจื่อไปที่ห้องเครื่อง มะ...ไม่คิดเลยว่าตอนหากลับจะไปปลงเกินพระสนมเซียงเข้า พระสนมเซียงก็เลย...เลยให้คนเอาตัวเขาไปที่กรมราชทัณฑ์ บอกว่าให้โบยจนตาย ตอนนั้น...ตอนนั้นเหลียงกงกงชั้นที่จากสำนักราชวังก็อยู่ด้วย กงกงจึงบอกว่าอีกสองวันจะส่งชั้นที่น้อยคนใหม่มารับใช้พระสนมพะยะคะ”

“อะไรนะ!!” ซูเหมยเจียตะโกนลั่น “ส่งไปกรมราชทัณฑ์โบยให้ตายนั่นหรือ?” อดีตอันธพาลสุดลมหายใจเข้าลึก พยายามอย่างยิ่งที่จะรับ

อารมณ์กริ้วโกรธที่พุ่งปราดขึ้นมา “เสียวซีจื่อไปทำเรื่องเลวร้ายอะไรเข้า เขาไปเกี่ยวพาพระสนมเสียงหรืออย่างไร?”

“สวรค์! พุดอะไรเช่นนั้นพะยะคะ พวกเราเป็นแค่น้ำไปร้ เปรียบไปก็เป็นเพียงมดตัวหนึ่งในวังหลวงแห่งนี้เท่านั้น ไหนเลยจะกล้าก่อเรื่องร้ายแรงใหญ่โตเช่นนั้น เรื่องมีอยู่ว่าตอนที่เสียวซีจื่อไปเอนำแกกับขนมหวานสองอย่างจากห้องเครื่องมาให้พระสนม บังเอิญเจอกับพระสนมเสียงเข้าก็รีบคุกเข่าลงข้างทาง แต่พระสนมเสียงบอกว่าขนมหวานนั้นทำมาจากน้ำมันไก่อันนางได้กลืนแล้วคลื่นไส้ จากนั้นก็บอกว่าเสียวซีจื่อจงใจแกล้งนาง ก็เลย... ก็เลยให้เอาตัวไปโบยให้ตาย...”

เสียววีนจื่อยิ่งเล่าไม่ทันจบดี เสียงบ่าบักดังขึ้นจนชั้นที่น้อยสะดุ้งสุดตัว

ซูเหมยเจียที่เพิ่งฟาดมือเข้ากับเสาดันที่อยู่ใกล้ๆ ไปหมดๆ นั้นกำลังโมโหจนหน้าอกพองขึ้นอย่างยากจะควบคุม

“ขนมที่ทำจากน้ำมันไก่ ได้กลืนแล้วคลื่นไส้ใช่มั้ยหรือ” เขาเดินเสียงพุดอย่างฉุนเฉียว “นางคงเปราะบางราวกับปั้นมาจากกระดาษอย่างนั้นสินะ กรมราชทัณฑ์อยู่ไหน? ฟางหนึ่ง” ซูเหมยเจียหันขวับไปหานางกำนัลคนสนิท “เจ้าไปช่วยเสียวซีจื่อกับข้าเดี๋ยวนี้!”

“พระสนมเพคะ” ฟางหนึ่งพยายามใช้น้ำเย็นเข้าลูบ “พระสนมเสียงเป็นพระสนมเพียงพระองค์เดียวที่พอเข้าวังมาก็ได้รับการแต่งตั้งฉายานะเพคะ”

แม้ตัวนางเองจะร้อนใจดังไฟสุ่ม แต่จะทำเช่นใดเล่า ในวังหลวงอันแสนเยียบเย็นแห่งนี้ ชีวิตของบ่าวไพร่มีค่าต่ำต้อยกว่าผักหญ้าด้วยซ้ำไป ถ้าพระสนมของนางเป็นที่โปรดปรานของฝ่าบาทแล้วละก็ นางจะไม่ขัดขวางเลย

หากเจ้านายของนางจะอาจหาญไปต่อกรกับพระสนมเซียง เพราะอย่างไร
เสียในตำหนักในแห่งนี้ก็เต็มไปด้วยการรบราฆ่าฟันทั้งในที่ลับและที่แจ้งอยู่แล้ว
ปัญหาก็คือ เจ้านายที่นางรับใช้อยู่ในตอนนี้ นั่น อย่างว่าแต่จะพิทักษ์
บ่าวไพร่เลย แม้แต่ชีวิตของตนเองก็ดูท่าว่าจะเอาไม่รอด ในเมื่อเป็นเช่นนั้น จะ
เอาสิ่งใดไปสู้รบปรบมือกับพระสนมเซียงได้

ชะดิชะร้ายเกิดทำให้ฝ่าบาทกริ้วจนระเบิดโทสะขึ้นมา เห็นทีว่า
ทุกชีวิตในตำหนักล้วนเสวยคงถึงคราวต้องแหลกละเอียดเป็นผุยผง

“ได้รับแต่งตั้งฉายาแล้วอย่างไร? นึกอยากเอาชีวิตใครก็ได้ตามใจ
ชอบอย่างนั้นหรือ เห็นชีวิตผู้คนไร้ค่ายิ่งกว่ามดหรือแมลงเช่นนั้นจะปล่อยไว้ได้
อย่างไร” ชูเหมยเจียเดือดเป็นพินเป็นไฟ “ข้าไม่เชื่อหรอกว่าจะจัดการไม่ได้
ข้าจะไปช่วยเสี่ยวซีจื่อเอง”

“พระสนมโปรดทรงไต่ร่ตรองด้วย!”

ฟางหนิงรีบวิ่งเข้าไปขวางหน้า แต่กลับถูกชูเหมยเจียดึงตัวออกไป
ให้พ้นทาง ทิ้งให้นางเฝ้ามองร่างบอบบางที่กำลังเดินออกไปอย่างเกรี้ยวกราด
ด้วยอาการตกตะลึง

ยังไม่ทันที่ฟางหนิงจะก้าวเท้าวิ่งตามออกไป อดีตอันธพาลก็กลับ
หยุดชะงักอยู่หน้าทางเข้าตำหนัก แล้วหันกลับมาถามด้วยสีหน้าเขินอาย
พร้อมทั้งเกาหัว

“เอ่อ คือว่า กรมราชทัณฑ์ไปทางไหนนะ?”

คำถามนั้นทำให้ฟางหนิงนั่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ด้วยไม่รู้ว่าควรจะมีหรือ
หวัเพราะดี จะหวังให้เจ้านายเช่นนี้ไปช่วยชีวิตเสี่ยวซีจื่อเพียงลำพังนั้นหรือ นาง
ส่ายหน้ากับตัวเอง แล้วก้าวเดินนำทางชูเหมยเจียไปกรมราชทัณฑ์แบบไม่มี
ทางเลือก

ไหนๆ ในวังหลวงแห่งนี้ข่าวไปร่อยางนางก็เป็นเพียงแค่มดตัวหนึ่ง
จะเป็นหรือตายมีความหมายอย่างไรเล่า พระสนมที่เอาตัวเองแทบไม่รอด
ผู้นี้ยังทรงออกหน้าแทนเสียวซีจื่อมิใช่หรือ นางกับขันทีน้อยผู้นั้นรู้จักกันมา
หลายปีแล้ว หรือว่าความผูกพันที่มีต่อกันจะเทียบไม่ได้กับพระสนมที่เพิ่งรู้จัก
กันแค่วันเดียว

คนทั้งโขงมาถึงกรมราชทัณฑ์อย่างรวดเร็ว

ยังไม่ทันจะก้าวเข้าไปด้านในก็ได้ยินเสียงร้องไหยหวนดังลอยมา
ซู่เหมยเจี๋ยสีหน้าเปลี่ยนทันที เขาสาวเท้าก้าวยาวๆ ไปข้างหน้าโดยไม่สนใจ
พวกฟางหนังที่ยื้อยุดซูดห้าม องค์รักษ์สองคนที่หน้าประตูกำลังจะเข้ามาขวาง
แต่ก็ถูกอดีตอันธพาลผลักออกอย่างไม่ไฉน

จากนั้นเขายังยกเท้าขึ้นถีบประตูใหญ่ แล้วบุกเข้าไปด้านในทันที

‘พระ...พระสนมผู้นี้ช่างห้าวหาญเหลือเกิน’

องค์รักษ์ทั้งสองที่ล้อมลูกคลุกคลานอยู่นำประตู มองตามร่างอรร
อย่างตะลึงงัน พวกเขาเป็นองค์รักษ์ที่เพิ่งมาสิบกว่าปี นี่เป็นครั้งแรกที่ต้อง
เผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่สุดแสนลำบากใจเช่นนี้

ที่นั่นคืออะไร? กรมราชทัณฑ์เสียวะ ถ้าหากว่ามีได้กระทำความผิด
โดยปกติแล้วแทบไม่มีพระสนมคนไหนอยากจะทำที่นี่ให้เป็นอับมงคลกับตัว
หรือ

แล้วพระสนมผู้นี้เป็นใคร? นางมาทำอะไรที่นี่?

ในห้องโถงใหญ่มีคนยืนอยู่สองสามคน พอได้ยินเสียงเอะอะ
ภายนอกก็หันมามองด้วยความหลากหลาย เมื่อร่างของซู่เหมยเจี๋ยปรากฏให้เห็น
ก็พลันตกตะลึง แต่ยังไม่ทันจะเข้าไปไต่ถาม ผู้ที่จู่ๆ บุกพรวดพราดเข้ามา

แหกปากตะโกนดังลั่น

“เสี่ยวซีจื่อ...เสี่ยวซีจื่อ..”

ร้องเรียนอย่างเดียวไม่พอ ยังทำท่าจะบุกเข้าไปในห้องลงทัณฑ์ที่อยู่ข้างๆ แต่ก็ถูกขัดขวางไว้อย่างรวดเร็ว ชูเหมยเจียที่กำลังร้อนใจไม่ยอมแพ้ ยังคงตะโกนเสียงดังลั่นต่อไป

“เสี่ยวซีจื่อ เจ้าอยู่ที่ไหน ห้ามแตะต้องเขานะ! ไม่เช่นนั้นพวกเจ้าจบเห่แน่!”

เจ้าหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ต่างมองหน้ากัน หนึ่งในนั้นตัดสินใจเอ่ยถามขึ้นอย่างระมัดระวัง

“พระสนม เอ่อ พระองค์บุกเข้ามาที่นี่เพียงเพราะขันทีน้อยผู้นั้นหรือพะยะคะ ขันทีน้อยผู้นั้นล่วงเกินพระสนมเสี่ยง จึงมีคำสั่งให้พวกกระหม่อมโอบยเขาให้ถึงตาย พวกกระหม่อมเป็นเพียงผู้รับคำสั่ง จึงจำต้องปฏิบัติตาม ไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งของพระสนมเสี่ยงหรือพะยะคะ”

“เขาเป็นคนของข้า!” หางคิ้ว ‘กิงหลิว’ ของชูเหมยเจียพล่นยกขึ้นด้วยโทสะ “ถ้าจะลงโทษก็ควรให้ข้าซึ่งเป็นเจ้านายของเขาลงโทษเอง สนมเสี่ยงผู้นั้นเป็นใครมาจากไหน ถือดีอะไร มาวางอำนาจเหนือข้า”

เจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ฟังแล้วได้แต่ยืนนิ่งงัน ในใจพวกเขาคิดว่า พระสนมองค์นี้โผล่มาจากแห่งหนตำบลไหน ทำไมก็ริยमारยาทถึงไม่มีทั้งความอ่อนข้อยนิมนวลและความงามสง่าแม้สักนิด ดูแล้วกลับไปละม้ายคล้ายอันตรายข้างถนนเสียมากกว่า

ขณะกำลังจะอธิบายหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ชูเหมยเจียที่อดรนทนไม่ไหวก็พุ่งตัวเข้าไปยังอีกสองห้องที่เหลือ ทันได้เห็นขันทีสองคนกำลังกดเสี่ยวซีจื่อไว้ ดูจากท่าทางแล้วคงหมายจะโอบยให้ถึงตายจริงๆ

โทสะพุ่งขึ้นสูงสุดอย่างควบคุมไม่อยู่ เขาเดินตรงไปกระชากชั้นที่ทั้งสองออก แล้วตรงเข้าพุงเสื้อที่จื่อซึ่งบอบช้ำไปทั้งร่างไว้ในอ้อมแขน ก่อนจะโกนเสียงก้อง

“ข้าจะพาคนของข้ากลับ!”

ไม่เพียงแค่อยู่นในสภาพสะบัดสะบอม แต่ตอนนี้เสื้อที่จื่อยังอยู่ในอาการตกตะลึง ลืมแม้กระทั่งการกรีดร้องโหยหวน เขาเบิกตาขึ้นมองผู้เป็นนายด้วยความงงวย ปากพะงาบพึมพำ

“พระ...สนม พระสนมจริงๆ หรือพะยะคะ บ่าวฝันไปใช่ไหม หรือว่า... หรือว่าข้าตายไปแล้ว มิเช่นนั้น ข้าคงไม่ได้เห็นพระสนมอยู่ตรงนี้...”

ซูเหมยเจียไม่ตอบคำ แต่ก็หันหน้าลงสำรวจบาดแผลของเสื้อที่จื่อคร่าวๆ แล้วจึงยิ้มพลาถนใจอย่างโล่งอก

“เจ้ายังมีวิชา ข้ามาทันเวลาพอดี บาดแผลของเจ้าแค่บาดเจ็บภายนอก ยังห่างไกลความตายนัก เอาละ พวกเรา พาเสื้อที่จื่อกลับตำหนัก ลัว่เสว่กันเถอะ”

“พระสนม ไม่ต้อง...ไม่ต้องสนใจกระหม่อม ชีวิตของกระหม่อม... ไม่มีค่า...ไม่มีค่าอะไร”

เสื้อที่จื่อผืนน้อยคำทั้งน้ำตาคลอเบ้า พระสนมออกหน้าเพื่อบ่าวไพร่ที่ไร้ค่าอย่างเขา ต่อให้ต้องตายสักสิบครั้งก็ยังนับว่าไม่น่าเสียใจ ขอแค่อย่าให้เขาต้องเป็นคนทำให้พระสนมทรงเดือดร้อนเลย

“พระสนม! พระองค์จะทำแบบนี้ไม่ได้พะยะคะ” ชั้นที่คนหนึ่งเดินตรงเข้ามาท้วงด้วยน้ำเสียงหยาบกระด้าง “บ่าวผู้นี้พระสนมเลี้ยงส่งมาให้ลงทัณฑ์ ฎุ่ๆ พระองค์จะมาพากลับไปโดยพลการเช่นนี้มิได้ พระองค์ทรงเห็นกรรมราชทัณฑ์ของเราเป็นอะไร แล้วจะให้พวกเราทูลพระสนมเซียงว่าอย่างไร

พะยะค่ะ”

ซูเหมยเจียยกริมฝีปากเป็นรอยยิ้มเยิบเย็น แล้วได้กลับไปด้วย
น้ำเสียนิ่งเรียบ

“ข้าจะพาคนของข้ากลับ แต่เจ้ากลับมาห้าม แล้วถามข้าว่าจะให้
บอกพระสนมเพียงว่าอย่างไร นี่มันตรรกะบ้าบออะไร พวกเจ้าไม่รู้จะบอก
พระสนมเพียงว่าอย่างไร แล้วการที่พวกเจ้าเอาตัวเสี่ยวซีจื่อไว้ที่นี่ พวกเจ้า
เตรียมคำตอบอะไรไว้ให้ข้าบ้าง?”

คนที่ผู้้นั้นกะพริบตาปริบ ด้วยไม่รู้จะได้แย้งอย่างไรดี จึงหันไปทาง
ฟางหนิง สื่อบุเป็นนัยด้วยสายตา ‘นายของพวกเจ้าเป็นอะไร? เป็นเพียงสนม
ชั้นฉางไ้จี้ รืออ่านจะมาเทียบชั้นกับพระสนมเซียงกู่เหริน นี่นางอ่อนด้อย
ปัญญาก็น่าจะไม่รู้ลำดับชั้นในวังหลวงอย่างนั้นรึ? หรือจะต้องให้พวกเรา
ช่วยสั่งสอน เอาเถอะ นายของเจ้าเพิ่งเข้าวังมาอาจไม่รู้ แต่พวกเจ้าที่เป็น
บ่าวไพร่รับใช้อยู่ในวังมายาวนานก็ยังไม่รู้เรื่องราวด้วยหรืออย่างไร?’

ฟางหนิงยิ่งกว่าเข้าใจในข้อความที่คนที่ผู้้นี้ต้องการสื่อ พวกเขาไม่
ได้เห็นพวกนางอยู่ในสายตาสักนิด แต่ไหนแต่ไรมานางก็ไม่เคยนึกนิยม
ชมชอบ การวางอำนาจบาตรใหญ่ของพระสนมเซียงเลยแม้แต่หน่อย ดังนั้น
ครั้งนี้นางจึงยิ้มเยินซาให้อีกฝ่าย

“กงก่งท่านนี้ ท่านต้องทำความเข้าใจก่อนว่า แม้พระสนมของพวก
เราจะเป็นฉางไ้จี้ แต่เมื่อคืนวานฝ่าบาทก็ทรงเสด็จมาเสวยพระกระยาหารที่
ตำหนักกล้วยของเรา ที่แรกพระองค์จะทรงค้ำคื่นด้วย แต่เพราะว่าพระสนม
ของเราไม่สะดวกที่จะปรนนิบัติ ฝ่าบาทจึงได้กลับไป นึกไม่ถึงว่า วันนี้ตั้งแต่
เช้าตรู่พอฝ่าบาททวาราชการเสร็จ ก็ทรงเสด็จมาเสวยพระกระยาหารเข้าที่
ตำหนักกล้วยของเราอีกครั้ง...”

พอพูดมาถึงตรงนี้ นางก็สังเกตเห็นว่าดวงตาของอีกฝ่ายเบิกกว้าง ทำทางคล้ายไม่อยากเชื่อ นางจึงเอ่ยต่อด้วยสีหน้านิ่งสงบ

“หากกงก่งไม่เชื่อ จะส่งคนไปสอบถามจากวังกงก่งคนสนิทของ ฝ่าบาทดูก็ได้ ฝ่าบาทยังกำชับกับว่าให้ข้าดูแลพระสนมให้ดี กงก่ง วันนี้หาก ท่านไม่ยอมให้พระสนมพาเสี้ยวชีจื่อกลับไป แล้วถ้าเกิดพระสนมของเรากังวล พระทัย หรือโกรธจนไม่สบายขึ้นมา ท่านจะไปอธิบายต่อหน้าพระพักตร์ว่า อย่างไร? เรื่องนี้ข้าเองก็ไม่กล้ารับผิดชอบด้วยหรอกนะ”

‘มารดา มันเถอะ! สนมอันธพาลผู้นี้แหละหรือเป็นที่โปรดปราน!’

ขณะที่ผู้นั้นรู้สึกวาทังสองข้างสั่นพับๆ ขึ้นมานิดๆ แล้วจึงเอ่ยตอบ ด้วยใบหน้าบอກบุญไม่รับ

“กฎ² อย่าได้กล่าวเช่นนั้นเลย ท่านไม่กล้ารับผิดชอบ ข้าเองก็ไม่กล้า รับผิดชอบเหมือนกัน เพียงแต่...เพียงแต่ทางพระสนมเชียง...”

“หากนางถาม เจ้าก็บอกว่าข้าแย้งคนกลับไปเอง พวกเจ้าห้ามไม่อยู่ ให้พระสนมเชียงผู้นั้นมาคุยกับข้าที่ตำหนักลั่วเสว”

ซูเหมยเจี๋ยตัดบทอย่างเด็ดขาด แล้วหันมาสั่งให้เสี้ยวววินจื่อและ เสี้ยวชี่จื่อรีบรื้อแล้ว ซูเหมยเจี๋ยจึงบอกให้ไปพักผ่อน เสี้ยวชี่จื่อที่ไม่ คาดคิดว่าจะได้ชีวิตน้อยๆ ของตัวเองกลับคืนมาจึงถูกพาออกไปพร้อมกับ ความรู้สึกซาบซึ้งและขอบคุณ อีกทั้งเขายังรู้สึกเป็นห่วงเจ้านายตัวเองไม่น้อย

เมื่อกลับมาถึงตำหนักลั่วเสว หลังจากที่เสี้ยวววินจื่อพยายามให้ เสี้ยวชี่จื่อเรียบร้อยแล้ว ซูเหมยเจี๋ยจึงบอกให้ไปพักผ่อน เสี้ยวชี่จื่อที่ไม่ คาดคิดว่าจะได้ชีวิตน้อยๆ ของตัวเองกลับคืนมาจึงถูกพาออกไปพร้อมกับ ความรู้สึกซาบซึ้งและขอบคุณ อีกทั้งเขายังรู้สึกเป็นห่วงเจ้านายตัวเองไม่น้อย

² กฎ คำเรียกนางกำนัลรับใช้อาวุโสที่ทำงานในวังมานาน

ทว่าคนก่อเรื่องกลับไม่รู้สึกรู้สา ชูเหมยเจียมองตามหลังชั้นที่น้อย ทั้งสอง แล้วหันมายิ้มสดใสกับฟางหนิง

“ฝ่าบาทมาเสวยข้าวตั่งสองมือ ทำเอาข้าปวดใจไม่น้อย แต่ตอนนี้ดู ทว่าอาหารสองมือนั้นจะไม่เสียเปล่า วันนี้หากเจ้าไม่คลุมหนังสือเรื่อง กินข้าวไว้เป็นยันต์กันภัย คนของกรมราชทัณฑ์ต้องไม่ยอมหลีกทางให้โดยดี เช่นนี้แน้”

ได้ยินเช่นนั้นฟางหนิงถึงกับต้องยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่หน้าผาก แล้ว เอ่ยขึ้นอย่างอ่อนใจ

“พระสนม ฝ่าบาทคือองค์จักรพรรดิผู้ปกครองไพร่ฟ้า มีฐานะสูงส่ง หาใดเปรียบ จะเปรียบว่าพระองค์เหมือนหนังสือไม่ได้นะเพคะ นี่ถือเป็นการ หมิ่นเบื้องสูง”

“ข้าก็แค่เปรียบเปรยนา” ชูเหมยเจียโบกมือไปมาอย่างไม่ใส่ใจนัก “ได้ๆ ฝ่าบาทของเจ้าไม่ใช่หนังสือ แต่พระองค์คือหนังสือหนังมังกกรแท้ๆ ตกลงมัย เป็นมังกกรโอรสสวรรค์ของจริง แหะๆ อย่างไรก็ตามเสียดายพระองค์ก็เสวยอาหารของ ข้าไปสองมือ หนังสือ เอ๊ย! ไม่ใช่สิ หนังสือมังกกรผืนนี้นับว่าไม่ไร้ประโยชน์จริงๆ”

‘ข้าวสองมือนั้นเป็นของเจ้าตั้งแต่เมื่อไร’ ฟางหนิงให้รู้สึกคันปาก อยากย้อนถามเป็นกำลัง ‘ทุกหย่อมหญ้าในวังหลวงแห่งนี้ล้วนเป็นของ ฝ่าบาท พระองค์เสวยอาหารของเจ้าไปสองมือนั้นหรือ? ช่างพูดออกมาได้โดยไม่ละอายใจบ้างเลย’

ทั้งที่นึกค้านอยู่ในใจ แต่กลับพูดออกมาไม่ได้ มีแต่สวรรค์ที่รู้ว่าหาก นางหลุดปากโต้แย้งออกไปพระสนมผู้นี้จะพูดอะไรที่ทำให้ผู้อื่นตื่นตกใจออกมาอีกบ้าง เท่าที่ฟางหนิงพอจะทำได้ในตอนี้ ก็คือลอบมองพระนั่งสนมที่นั่ง ไขว่ห้างฮัมเพลงอย่างสบายอารมณ์อยู่บนเก้าอี้ ความรู้สึกเหนื่อยใจพลัน

ก่อตัวขึ้นอย่างหนักหน่วง

หลังมื้ออาหารเที่ยง ชูเหมยเจียก็เข้านอนกลางวันอย่างสบายใจ ไร้กังวล พอตื่นขึ้นมาเห็นฟางหนึ่งนั่งเหม่ออยู่ข้างหน้าต่าง ไบหน้าดูดำคล้ำ คล้ายเป็นกังวลอย่างเหลือแสน จึงถามด้วยรอยยิ้มสดใส

“เจ้าเป็นอะไรไป ทำหน้าบึ้งตึง หรือใครติดเงินเจ้า บอกข้ามาสิ เดียว ข้าไปทวงให้”

ฟางหนึ่งได้แต่ส่ายทำหูทวนลมกับคำพูดประโยคนั้นแล้วถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“พระสนมเพคะ เพื่อช่วยเสียวซีจื่อพระองค์ถึงกับหักหน้าพระสนมเซียง หม่อมฉันเกรงว่าไม่ช้าไม่นานจะเกิดเรื่องใหญ่แน่เพคะ”

นางจำเป็นต้องเตือนชูเหมยเจียว่าตอนนี้กำลังจะเจองานใหญ่เข้าให้แล้ว และก็เป็นดังคาด ยังพูดไม่ทันจบความดี เสี่ยงต้นตระหนกของอวิผู้ที่อยู่ด้านนอกก็ตั้งขึ้น

“พระสนม ญูญ แยกแล้ว นางกำนัลของตำหนักชิงเยว่มาแล้ว”

“ตำหนักชิงเยว่คือตำหนักของพระสนมเซียงเพคะ”

แค่เห็นสีหน้าของชูเหมยเจีย ฟางหนึ่งก็รู้ได้ทันทีว่า แม้แต่เรื่องพื้นฐานของตำหนักในที่พระสนมทุกคน ‘ต้อง’ รู้ พระสนมของนางก็ได้ทำการบ้านมา นางจึงต้องรีบอธิบายอย่างว่องไว

“อืม นางส่งนางกำนัลมาแค่คนเดียวแบบนี้ หมายความว่าส่งมาเพื่อขอโทษข้านั้นหรือ นางมาเองไม่ได้หรือไง” ชูเหมยเจียลูบคางแล้วบ่นพึมพำ แต่เพียงครู่เดียวก็คลี่ยิ้มสดใส “ไม่เลวไม่เลว ทำผิดแล้วยังรู้จักมาขอภัย คนในวังนี้ก็นับว่ายังมีเหตุมีผลอยู่ไม่น้อย”

โชคที่ที่ฟางหนึ่งเผชิญถ้อยคำเหลือเชื่อเช่นนี้มาหลายครั้งหลายหน

จึงเตรียมใจเตรียมการทรงตัวมาอย่างดีทุกครั้งที่พระสนมผู้นี้เอ่ยปาก คราวนี้ นางจึงยังคงยืนได้อย่างมั่นคง ไม่ล้มลงหัวฟาดพื้นไปเสียก่อน

‘ส่งนางกำนัลมาขอโทษงั้นหรือ? พระสนมสรุปออกมาอย่างอัศจรรย์ เช่นนี้ได้อย่างไร นางไม่รู้เลยหรือว่าตำหนักในนั้นคุ้ยกันด้วยชนชั้น อำนาจ ไหวพริบ และเล่ห์เพทุบาย แต่ไม่เคยคุ้ยกันด้วยเหตุผล’

ฟางหนิงเคยได้ยินมาตลอดว่าได้เท่าเจียง ซึ่งเป็นบิดาของพระสนม ผู้นี้เป็นตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ สมัยที่ยังต้องค้ำบัลลังก์ปัจจุบันยังทรงพระเยาว์ ก็เคย เสียเปรียบและเพลี่ยงพล้ำให้กับขุนนางเฒ่าผู้นี้มาตลอด พระองค์จึงทรง กลียดชังได้เท่าเจียงเข้าไส้

แต่ดูสิว่านี่คืออะไร ต่อให้ได้เท่าเจียงไม่อาจตัดใจส่งตัวบุตรสาวเข้า วัง ดีชั่วก็ช่วยหาคนที่ใกล้เคียงกันกว่านี้ปลอมตัวมาไม่ได้หรือ เจ้าไปขุดสตรี ผู้นี้มาจากที่ใด กิริยามารยาทไร้ความสำรวมก็เท่านั้น ตะกละตะกลามก็ เท่านั้น ทั้งยังขาดความสนใจในสรรพสิ่งรอบด้าน ใช้ชีวิตเรื่อยเฉื่อยเช่นนั้น ไม่ต่างจากอันธพาลข้างถนนเลยสักนิด

ฟางหนิงจมอยู่กับความคิดของตัวเองได้ไม่นาน เงินจู นางกำนัล ของตำหนักซึ่งเยว่ก็เดินอาดๆ เข้ามา นางปรายตามองซูเหมยเจียอย่าง หมีน้แคลน จากนั้นก็แค้นเสียง ‘หิ’ ออกมาจากจมูกสองที แล้วจึงอ้าปาก เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหยิ่งยโส

“เจ้าคือพระสนมเจียงฉางไฉ้? ช่างใจกล้านัก พระสนมของเรา...”

“นี่เจ้ามาขอโทษงั้นหรือ?” ซูเหมยเจียที่ขมวดคิ้วมองท่าทางโอหังนั้น อย่างไม่สบอารมณ์พูดแทรกขึ้น “คนที่มาขอโทษผู้อื่นเข็ดคางเช่นนี้มีที่ไหน ทำไมจึงขาดการอบรมเช่นนี้ แม้แต่มารยาทขั้นพื้นฐานก็ยังไม่รู้ หรือว่าเจ้า เป็นโรคเรื้อรัง ทั้งคางทั้งตาถึงได้เอาแต่เหลือกขึ้นข้างบน”

อวิฬ์ เชียงห่วย และเสียววีนจื่อตัวแข็งแทบจะกลายเป็นหิน พวกเขารู้แะใจดีว่าพระสนมของตนเป็นคนใจกล้ายิ่งนัก แต่ไม่คิดว่าจะใจกล้าชนิดไม่ดูตาม้าตาเรือขนาดนี้ เมื่อเหลือบมองไปทางฟางหนึ่งก็เห็นนางทำสีหน้าคล้ายจะบอกว่า ‘ข้าไม่สนใจแล้ว เจ้าอยากทำอะไรก็ทำไปเถิด’

เพิ่งจะรับใช้พระสนมแห่งตำหนักล้วนเสวมา ยังไม่ทันครบสามวัน ฟางหนึ่งก็รู้สึกว่านางเริ่มมีความ คั่นชินกับการถูกฟ้าผ่าในตอนกลางวันทีแดดจ้าสดใส ตอนนั้นนางจึงมีสีหน้าเฉยชาต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จะเรียกว่าอยู่ในสภาพ ‘หมูตายไม่กลัวน้ำร้อนลวก’ ก็ไม่ผิด

พอได้ยินถ้อยคำของซูเหมยเจีย ลูกตาของเงินจุกก็เบิกโพลงจนแทบจะถลนออกมานอกเป้า นางเป็นสาวใช้ของตระกูลที่ติดตามสนมเชียงเข้าวังมาด้วย นับแต่วันที่เข้าวัง ทุกคนต่างรู้ว่าสนมเชียงเป็นคนโปรดคนใหม่ของฮ่องเต้ นางที่เป็นข้ารับใช้คนสนิทก็พลอยได้หน้า มีใครบ้างไม่พยายามประจบประแจงนาง

ทว่าวันนี้กลับมีใครบางคนกล้ามากระตุกหมวดเสื่อของผู้เป็นนาย มีหรือนางจะยอมปล่อยให้โอกาสที่จะได้สร้างความคิดความชอบ ดังนั้นจึงกระวีกระวาดเสนอตัวเป็นผู้มาเอาผิดกับคนไร้มารยาท ที่ไม่รู้จักรักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ นึกไม่ถึงว่าจะต้องมาเจอกับการโต้ตอบที่อยู่เหนือความคาดหมายไปไกล

ต่อให้สตรีตรงหน้าจะกล่าวว่าจ้ได้น่าซึ้งเพียงใด แต่ก็ยังมีฐานันดรเงินจุกจึงไม่กล้าทำอะไรเกินเลย ได้แค่แค้นหัวเราะเสียงเย็นชา

“เพราะข้ามีพระสนมที่ดี ดังนั้นทั้งดวงตาและปลายคางจึงต้องคอยมองไปแต่ข้างบน ถ้าหากว่านี่เป็นโรคชนิดหนึ่งดังที่เจ้าว่า ‘ไม่รู้ว่ามีคนมากมายเท่าไร ที่หวังอยากจะเป็นโรคอย่างข้า’

“เหลวไหล!” ชูเหมยเจียสว่นทันทัน “มีใครอยากจะเป็นโรคกันบ้างเล่า เอ้อ! ช่างน่าสงสารนัก ทั้งที่เจ้าป่วยไข้แต่นางกลับไม่สนใจรักษาดูแล เช่นนี้แล้วเจ้ายังบอกว่านางดีอีก ฟางหนิง เจ้าลองดูสิว่าจะช่วยเชิญหมอหลวงมาช่วยดูอาการให้นางได้หรือไม่ ช่วยรักษาให้นางหน่อย โรคนี้หากอยู่ในวังอาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถ้าหากว่าเจอฝ่าบาทแล้วนางขึ้นไปทำท่าทางเช่นนี้...คงต้อง...เมื่อกี้เจ้าเรียกว่าอะไรนะ? อ้อ! โทษหมื่นเบื่องสูง ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ต้องถูกตัดหัวกระมัง”

“เจ้า...เจ้าบังอาจนัก”

เงินจุโมโจนตัวสั่น นางไม่คิดเลยจริงๆ ว่านางใจผู้นี้จะแข็งแกร่งยิ่งนัก ในบรรดาผู้ที่เพิ่งเข้าวังมาเมื่อวาน มีใครบ้างที่เห็นพระสนมของนางแล้วไม่เอาอกเอาใจ นางจึงพลอยได้รับความรู้สึกสูงส่งนั้นไปด้วย คำพูดเช่นนี้จึงหลุดออกมาจากปากอย่างห้ามไม่อยู่ รู้ตัวอีกทีก็สายไปเสียแล้ว

“เจ้าน่ะสิบังอาจนัก! พระสนมของเราเป็นนางใจที่ฝ่าบาททรงแต่งตั้ง บ่าวไพร่อย่างเจ้าไม่มีสิทธิ์มาพูดจาหยาบค้ายเช่นนี้” ฟางหนิงขมวดคิ้วเข้าหากันแล้วตวาดเสียงแข็ง “เจ้าอยากจะลองลิ้มชิมรสชาติชีวิตในกรรมราชทัณฑ์ดูบ้างมั๊ยไช้มั๊ย?”

“ชะ...ข้า...คะ...ได้...ได้ ข้าจะไม่คิดเล็กคิดน้อยกับพวกเจ้า แต่ข้าจะกลับไปรายงานพระสนมให้ครบทุกประโยคทีเดียว”

คำพูดของฟางหนิงเสมือนเป็นเข็มเล่มใหญ่ที่มาช่วยจี้มเร็วเสียดนางกลับคืน ทำให้เงินจุหวาดกลัวอยู่ไม่น้อย มาครั้งนี้นอกจะไม่ได้เรื่องแล้วยังขายขี้หน้าอีก นางจะต้องกลับไปบั่นหน้าร้องไห้ร้องไห้ให้สะอึกสะอื้นพ้องพระสนม ให้ช่วยทวงคืนความยุติธรรมแทนนางให้จงได้!

พอเห็นเงินจุเดินออกไป ชูเหมยเจียก็ถอนหายใจยาว เขาสำยหน้า

อย่างระอาใจ

“ตอนอยู่นอกวังข้าเคยได้ยินว่าคนในวังโหดเหี้ยม วันนี้ถึงได้รู้ว่านี่มันยิ่งกว่าเหี้ยมโหดเสียอีก พระสนมเชียงนางก็แค่มีฐานะสูงกว่าข้าเล็กน้อยเท่านั้น แต่กลับทำให้เรื่องลูกกลามาจนถึงขั้นนี้ได้ นี่ก็ไม่ถึงเลยจริงๆ”

‘เอ! พระสนมก็จริงจังเป็นด้วยหรือนี่’ ฟางหนึ่งเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ แต่เพียงครู่เดียว ชูเหมยเจ็กก็เงื้อมือขึ้นตบใต้คางปาบแล้วร้องลั่น

“หึ! ข้าไม่สนหรอกว่าจะเป็ยเสียงก๊วยเหรินหรือใคร ถ้ากล้ำมาบอยคนของข้าอย่างไรเหตุผล ข้าจะไม่ปล่อยไว้นั้ เว้นเสียแต่ว่านางจะไม่มา ถ้าจันข้าก็จะจัดการเต็ดทีละคนสองคนให้สิ้นซาก”

สีหน้าประหลาดใจของฟางหนึ่งพลันเลือนหาย กลับมาสู่สภาพไร้อารมณ์อีกครั้ง เมื่อครุ่นางคงตาพว่ามัว หนูก็คงจะอื้อไป ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ๆ พระสนมของนางจะไปมีทำที่จริงจังเช่นนั้นได้อย่างไรกัน

หึหึ! จัดการเต็ดทีละคนสองคนให้สิ้นซากจันเหรอ คำพูดราวกับนักเลงหัวไม้พวกนี้คงได้รับการสั่งสอนมาจากที่บ้านสินะ!

จริงดังคาด ไม่นานเซียงก้วยเหรินก็กระพืดกระพืดเข้ามา
ทว่านั่นกลับทำให้ฟางหนึ่งต้องรำพึงอย่างประหลาดใจ
‘พระสนมก้วยเหรินผู้นี้ไม่รู้จักระบโทสะเกินไปหน่อยแล้ว’

ปกติแล้วผู้คนดำหนักในมักจะเชือดเฉือนกันโดยไม่ให้มือเปื้อนเลือด
อาศัยช่วงที่สรวลเสเฮฮาแลกเปลี่ยนไฟเผาให้ศัตรูกลายเป็นเถ้าถ่าน แต่ก้วยเหริน
ผู้นี้กลับลดฐานะตัวเอง ด้วยการมาหัวพัดหัวเหวี่ยงเอาเรื่องผู้อื่นถึงที่ หรือว่า
นางยังไม่เข้าใจแม้กระทั่งหลักพื้นฐานของการเป็นคนดำหนักใน

“สนมเจียงฉางใจั้ววดดีจริงนะ!”

เซียงก้วยเหรินมาถึงก็อ้าปากแผลงฤทธิ์ ทว่าอย่างไรเสียนางก็เป็นถึง
ก้วยเหริน ไม่มีเหตุผลที่จะต้องถูกลงโทษให้ยืนที่อยู่อูแบบนั้น ฟางหนึ่งจึง
ส่งสายตาดบอผู้เป็นนายข้าแล้วข้าแล้วว่าให้เชิญอีกฝ่ายนั่ง

แต่เจ้าคนที่แบ่งแยกความรู้สึกชอบหรือชังชัดเจนผู้นี้ กลับผินหน้า
ไปทางอื่น แสร้งทำเป็นไม่เห็นสัญญาณที่นางส่งให้ บ่งบอกชัดเจนว่าเจตนา

จะไม่ไว้หน้าเซียงก๊วยเหรินแม้แต่หน่อย

“พระสนม เชิญนั่งก่อนเพคะ พระสนมกับพระสนมของหม่อมฉันต่างก็เพิ่งเข้าวังมาด้วยกันทั้งคู่ มีอะไรก็ช่วยประคับประคองซึ่งกันและกัน ถ้ามีเรื่องเข้าใจผิดก็รีบพูดคุยกันให้เข้าใจโดยเร็วเถอะนะเพคะ” ฟางหนึ่งปวดหัวกับเจ้านายตัวป่วนจนแทบจะกระอักออกมาเป็นโลหิต ไม่รู้จะแก้ไขประการใด จึงได้แต่ทำหน้าที่แทนชูเหมยเจี๋ยเชื้อเชิญให้อีกฝ่ายนั่ง

เซียงก๊วยเหรินเองเดิมก็ไม่ได้อยากนั่งอยู่แล้ว ยิ่งมาเจอฟางหนึ่งเป็นคนเอ่ยปากก็ยิ่งบันดาลโทสะ

‘เป็นแค่นางกำนัลมีสิทธิ์อะไรมาพูดเช่นนั้นกับข้า!’

ทว่าพอเหลือบตามอง เห็นชูเหมยเจี๋ยนั่งก้มหน้าดูเล็บตัวเองด้วยท่าทางเรียบร้อย นางก็รู้แล้วว่า หากไม่นั่งลงตามคำเชิญในตอนนี้อย่างน้อยก็ต้องยืนอยู่ตลอดไป เจียงเสวเหมยผู้นี้เป็นคนชั่วช้าต่ำทราม ไม่รู้กระทั่งกฎระเบียบ หากตนยังฝืนยืนต่อไป มิเท่ากับยิ่งทำให้อีกฝ่ายดูหมิ่นหรือ

ดังนั้นเซียงก๊วยเหรินจึงพิดพัดนั่งลง สองตาของนางไม่เหลือบแลไปยังฟางหนึ่งด้วยซ้ำ หากแต่จับจ้องอยู่ที่ชูเหมยเจี๋ย ขณะแค้นเสียงเย็นซาออกมา

“สนมเจียงฉางไฉ่ช่างอวดดีจริง...”

ยังไม่ทันพูดจบ ชูเหมยเจี๋ยก็พยักหน้าแล้วเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

“ประโยคนี้เจ้าเพิ่งพูดไป ข้าได้ยินแล้ว ไม่จำเป็นต้องพูดซ้ำ”

เซียงก๊วยเหรินเกือบจะหงายท้องล้มตึงลงไปตรงนั้น มือทั้งคู่เริ่มสั่นนิดๆ ขณะกัดฟันเค้นคำพูดออกมา

“บ่าวของเจ้าล่วงเกินข้า ข้าให้คนเอาตัวมันไปกรมราชทัณฑ์ เจ้ามีสิทธิ์อะไรไปพามันกลับมา เจ้าไม่เข้าใจกฎระเบียบในวังหลวงวีฐานะของข้า

เหนือกว่า...”

เสียงตบโตะที่ตั้งขึ้นแบบไม่มีปี่ขลุ่ย ทำเอาเสียงก๊วยเหรินถึงกับตกใจจนว้าวไม่กล้าพูดอะไรต่ออีก กลายเป็นซู่หมยเจียที่กล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงเดือดดาล

“พระสนมก๊วยเหริน ยังกล้ามาพูดเรื่องกฎระเบียบในวังกับข้าอีกหรือ เจ้าก็รู้ว่าเสี่ยวซีจื่อเป็นบ่าวรับใช้ของข้า เขาไปยกน้ำแกงและของหวานมาให้ข้าสองจาน พอเห็นเจ้า เขาก็ลงไปคุกเข่าคำนับอยู่ข้างทาง เช่นนี้เรียกว่าล่วงเกินเจ้าหรือ ตกลงเป็นใครกันแน่ที่ไม่ทำตามกฎระเบียบ หากข้าไม่ไปกรมราชทัณฑ์เพื่อชิงตัวเขากลับมา จะให้ข้านั่งดูตายปล่อยให้เขาถูกโบยจนตายงั้นหรือ?”

ซู่หมยเจียจ้องหน้าเสียงก๊วยเหรินอย่างเอาเรื่อง

“มาหาว่าข้าอวดดี ข้าว่าคนที่อวดดีจริงๆ ก็คือก๊วยเหรินอย่างเจ้า กระมัง แต่ดวงใจเถอะ ข้าจะให้บ่าวของข้าไปเตือนเพื่อนสนิทมิตรสหายของเขาไว้ ว่าก๊วยเหรินอย่างเจ้าสูงศักดิ์ยิ่งกว่าฮ่องเฮา ไม่ต้องสนเหตุผล สั่งฆ่าคนเป็นผักปลา จริตสี ฟางหนิง!” ซู่หมยเจียทำท่าเหมือนเพิ่งนึกบางอย่างขึ้นมาได้ จึงรีบหันไปหาสาวใช้คนสนิท “คืนนี้ฝ่าบาทจะมาเสวยพระกระยาหารเย็นกับข้ารีเปล่า?”

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างอ้าปากค้างไปตามๆ กัน เมื่อจู่ๆ ซู่หมยเจียก็เปลี่ยนหัวข้ออย่างกะทันหัน ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าน้ำเสียงที่เดือดดาล ถ้อยคำที่โกรธเกรี้ยวจะแปรเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงเรียบนิ่งและถามถึงเรื่องที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบทสนทนานี้มาก่อนเลย โชคดีที่ฟางหนิงเป็นคนหัวไว นางจึงรีบตอบในทันที

“หม่อมฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันเพคะ ตอนนี้ยังไม่มีใครมาแจ้ง”

“อืม” ชูเหมยเจ็ยพยักหน้ารับรู้ “บางที ฝ่าบาทอาจจะไม่มา แต่ถ้ามา ข้าก็คงต้องเตือนพระองค์สักหน่อยว่า ถ้าจะไปเสวยพระกระยาหารที่ตำหนักชิงเยว ให้ระวังอย่าเสวยขนมที่ทำจากน้ำมันไก่ ประเดี๋ยวก๊วยเหรินจะคลื่นเหียนเวียนได้จนอารมณ์เสีย แล้วสั่งให้ส่งพระองค์ไปกรมราชทัณฑ์ก็เป็นได้ เพราะอย่างไรเสียนางก็เที่ยวลงโทษผู้คนโดยไม่ต้องมีเหตุผลอยู่แล้ว”

“จะ...เจ้า เจ้าบังอาจมาก!” เซียงก๊วยเหรินที่โมโหจนตัวสั่นลุกพรวดขึ้นชี้หน้าด่าชูเหมยเจ็ย “ไม่รู้จักเจียมตัว เจ้ามันเป็นตัวอะไรละ? ฉางไจ้ที่แม้แต่ฉายานามก็ไม่ได้รับแต่งตั้ง แล้วยังกล้า...”

“รับราชโองการ”

ดูท่าว่าวันนี้จะไม่ใช่วันของเซียงก๊วยเหริน เพราะนางยังพูดไม่ทันจบประโยค เสียงของผู้บัญชาการโองการก็ดังขึ้นมาแทรก นางชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นใบหน้าก็พลันแฉะขึ้นดุดอกไม้ได้ฝนโปรย แล้วหันไปหัวเราะเย็นชาใส่ชูเหมยเจ็ย

“ดี! ในเมื่อเจ้าไม่ยอมลงให้ข้า ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะให้ฝ่าบาททรงจัดการกับเจ้า เตรียมมรณพบจุตบของตัวเองได้เลย”

เซียงก๊วยเหรินมั่นใจว่าราชโองการที่ได้มาจะได้จังหวะอย่างพอดิบพอดีนี้ ต้องเป็นสิ่งที่ฝ่าบาทส่งมาเพื่อออกหน้าแทนตน ही! มาเสวยพระกระยาหารที่นี้แล้วอย่างไร ในพระทัยของฝ่าบาท คนที่พระองค์รักและเอ็นดูก็ยังคงเป็นนาง มีสนมคนไหนที่ได้รับการตั้งฉายานามตั้งแต่วันแรกที่ถวายตัวเช่นนางบ้างเล่า ที่ต้องทนมาเสวยพระกระยาหารที่ตำหนักขอมซ่อแห่งนี้ ก็คงเป็นเพราะต้องการมาสำรวจตรวจตรา ใครบ้างไม่รู้ว่าบิดาของสตรีตำทราคนนี้ เป็นหนามยอกอกของฝ่าบาท

ขณะที่ผู้บัญชาการโองการเดินผ่านประตูเข้ามาด้านใน เซียงก๊วยเหริน

ข้าเลี้ยงดูชูเหมยเจียอย่างเหี้ยมดหยัน พอเห็นสีหน้าหนักใจของอีกฝ่ายก็ยิ่งให้รู้สึกเบิกบาน จนเกือบจะหลุดเสียงหัวเราะจึงร่าออกมา นางรีบคุกเข่าลงพร้อมกับคนของตำหนักลั่วเสว่ รอรับราชโองการ ‘ลงโทษ’ ชูเหมยเจีย

“รับราชโองการ ฝ่าบาททรงมีรับสั่ง พระสนมเจียงฉางไ้แต่งตั้งตำหนักลั่วเสว่ มีความนอบน้อมเชื่อฟัง อ่อนโยนน่ารัก อีกทั้งยังเปี่ยมด้วยความสามารถและคุณธรรมอย่างหาได้ยาก จึงโปรดให้แต่งตั้งฉายา ‘เหมย’ พร้อมกับพระราชทานเงินหนึ่งร้อยตำลึง ผ้าไหมเสฉวนห้าพับ ผ้าปักดินทองสิบพับ ผ้าไหมลายดอกยี่สิบพับ เสื้อคลุมขนสัตว์สองตัว เสื้อคลุมกันฝนหนึ่งเดียวตัวหนึ่งตัว ไหมูก้าเม็ด แหวนหินโมราและแหวนมรกตหลากสียี่สิบวง กำไลหยกสองคู่ อัญมณีฝังทองลายหงส์คู่มังกรหนึ่งคู่...”

เสียงขันทียังคงร่ายรายการของกำนัลยาวเหยียดต่อไป ขณะที่ชูเหมยเจียในตอนนี้อยู่ในสภาพ...ตาค้าง! เดิมเขานึกว่าราชโองการนี้คงมีมาเพื่อสั่งประหารตน คิดไม่ถึงว่าไม่เพียงชีวิตจะยังอยู่ดี แต่ยังได้ข้าวของมากมายถึงเพียงนี้ รวากับถูกขูดจากขุนนรกโลกกันตรี้ให้ขึ้นมายังสรวงสวรรค์ในชั่วพริบตา ขนาดคนเห็นแก่กินที่มีจิตใจหนักแน่นไม่เห็นแก่ลาภยศสรรเสริญอย่างเขา ยังรู้สึกวันไหนไม่น้อย

ขณะที่ที่ประกาศราชโองการคงเป็นผู้ที่เลือกสรรมาแล้ว ว่ามีพลังลมปราณสูง แม้ต้องใช้เวลาร่ายรายการของกำนัลถึงหนึ่งเค่อเต็มๆ ก็ยังดูไม่มีที่ท่าว่าจะเหน็ดเหนื่อย ข้ายังหันมาส่งยิ้มตาหยีกับชูเหมยเจีย

“ยินดีด้วยพะย่ะค่ะพระสนมเหมย เพิ่งเข้าวังมาได้สองวันก็ได้รับแต่งตั้งฉายาแล้ว อีกทั้งข้าวของที่ฝ่าบาทพระราชทานมาให้ พระสนมทรงเป็นคนแรกที่ได้รับเลยนะพะย่ะค่ะ ของขนมาวางไว้แล้วที่ลานหน้าตำหนัก พระสนมจะลองชมดูสักนิดมั้พะย่ะค่ะ”

ชูเหมยเจียซาบซึ่งตื่นตันจนเหลือจะกล่าว ขณะกำลังจะเดินไปเปิด
หุเปิดตาของพระราชทานที่อยู่ในลานสวนพวกนั้น ก็ถูกฟางหนึ่งที่อยู่ข้างๆ
ดึงแขนไว้โดยไม่เปลี่ยนสีหน้าขณะกระซิบบอก

“รับราชโองการก่อนเพคะ ไม่อย่างนั้นของพวกนั้นก็จะได้ไม่
เพคะ”

“อ๊ะ!” จะปล่อยให้เปิดที่กำลังจะเข้าปากบินหนีไปได้อย่างไร
ชูเหมยเจียรีบถวายคำนับรับราชโองการ จากนั้นจึงยกชายเสื้อลุกขึ้นยืน
ยี้ดคอมองไปทางหีบสิบกว่าใบที่จัดวางอย่างเป็นระเบียบอยู่ที่ลานสวน
พลางหันไปยิ้มให้กับคนที่ผู้ประกาศราชโองการ

“ขอบใจกงกงมาก ฝ่าบาททรงใส่ใจในรายละเอียดจริงๆ แค່เสวย
พระกระยาหารที่ตำหนักของข้าไปสองมื้อ ก็พระราชทานของขดใช้ให้เป็น
ค่าอาหารมากมายถึงเพียงนี้จริงๆ เลย เกรงใจอะไรขนาดนี้ก็ไม่รู้”

แม้จะอ่านรายการของกำนัลมายาวเหยียด แต่คนที่ผู้ประกาศ
ราชโองการก็ยังไม่รู้สึกสับสนเท่ากับการได้ฟังถ้อยคำนี้ของชูเหมยเจีย
พระสนมช่างมีบุคลิกโดดเด่นจริงๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นคนกล้าพูดเช่นนี้ ขณะที่
ที่กำลังมึนงงอยู่นั้น ฟางหนึ่งก็หยิบเงินก้อนหนึ่งยัดใส่มือให้อย่างเงียบๆ
พร้อมกับรอยยิ้มนอบน้อม

“ลำบากกงกงที่ต้องมาถึงที่นี่แล้ว”

“มิได้ มิได้”

คนที่ผู้ประกาศราชโองการเอยตอบอย่างเกรงใจ จากนั้นก็หันไปมอง
ชูเหมยเจียที่วิ่งถลาไปยังลานหน้าตำหนัก ดูท่าว่าตอนนี้ในสายตาของ
พระสนมคงมีแต่ของกำนัลพวกนั้นอยู่ในสายตา ก็เลยไม่มีเวลามาสงเกต
เขาจึงกล่าวอำลาแล้วจากไปพร้อมกับความผิดหวังเล็กๆ พระสนมผู้นี้เป็นคน

มีความจริงใจ น่าเสียตายนักที่ไม่เปิดโอกาสให้ได้ประจบประแจง

เมื่อออกจากตำหนักแล้วแล้ว เดินไปได้ไม่กี่กล่นักก็เห็นขบวนเสด็จ
อยู่ตรงหน้า พอเห็นว่าเป็นขบวนเสด็จของโอรสสวรรค์ จึงรีบวิ่งเหยาะๆ เข้าไป
คุกเข่าถวายบังคม

“ราชโองการไปถึงรียัง? ของส่งไปรียัง? เหมยฉางใจว่าอย่างไรบ้าง?”

โจวเฮ่าเอ๋ยถามออกมาเป็นพรวนอย่างร้อนใจ

ชั้นที่ผู้้นั้นจึงรีบเล่าปฏิกิริยาหลังจากที่ซู่เหมยเจียได้รับราชโองการ
อย่างละเอียดยิบ โจวเฮ่าไต้ยินแล้วก็อดยิ้มในใจไม่ได้ เขาหันไปบอกกับ
หวังชั้นที่อยู่ข้างๆ ด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม

“เราว่าแล้ว นางไม่ใช่แค่เป็นคนเห็นแก่กิน แต่ยังเป็นพวกเห็นแก่
ทรัพย์สินเงินทองด้วย ดูสิ ของเล็กน้อยเพียงเท่านั้นก็ทำให้นางดีใจจนกลายเป็น
แบบนั้นไปได้ กบในกะลาจริงๆ”

วาทาทาทของผู้เป็นนายทำให้ชั้นที่ผู้ประกาศราชโองการถึงกับสั่น
สะท้าน ออดคิดในใจไม่ได้ว่า ‘ตั้งแต่ตอนที่ฝ่าบาทยังเป็นองค์ชายอยู่นั้น มีใคร
บ้างเคยได้เห็นใบหน้าน้ำยิ้มแย้มอารมณ์ดีเช่นนั้นนี้ ไฉ้สวรรค์! น้ำเสียงเช่นนั้นนี้แสดง
ถึงความรักใคร่เอ็นดูอย่างชัดแจ้ง พระสนมผู้้นั้นมีเสน่ห์ที่ตรงไหนกันนะ
แม้รูปโฉมจะนับว่าเฟริศแพรว แต่กิริยาหาได้มีความงามสง่าแม้สักนิด ทำไม่
ฝ่าบาทถึงพอพระทัยถึงเพียงนี้ได้’

ทว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลามาครุ่นคิดพิจารณา ในวังหลวงแห่งนี้ผู้ที่
สามารถทำได้อย่างพระสนมองค์นี้นั้นก็ล้วนแล้วแต่เป็นพวกแพศยาทั้ง
สิ้น คิดได้คร่าวๆ ดังนี้ ชั้นที่จอมประจบจึงรีบทำหน้าที่

“พระสนมเหมยทรงถูกพระทัยมากจริงๆ พะยะคะ ขนาดว่าตอนนั้น
พระสนมเซียงก็อยู่ด้วย นางยังไม่ทักทายนะ แต่รีบวิ่งไปดูของพระราชทานที่ลาน

หน้าตำหนักในทันทีเลยพะยะค่ะ”

“เซียงก๊วยเหรินนั่นหรือ?” ทันทีที่ได้ยินเช่นนั้นใจเฮ่าถึงกับขมวดคิ้วมุ่น “นางไปทำอะไรที่นั่น?”

“เรื่องนี้...กระหม่อมก็ไม่ทราบพะยะค่ะ แต่ระหว่างทางได้ยินคนพูดกันว่า ดูเหมือนจะมีบ่าวรับใช้ของตำหนักลั่วเสว่ผู้หนึ่งไปลวงเกินพระสนมเซียงเข้า จึงถูกส่งตัวไปโบยให้ตายที่กรมราชทัณฑ์ ปราบกฏว่าพระสนมเหมยรีบตามไปที่นั่นเพื่อช่วยคนกลับมา พระสนมเซียงอาจจะมาที่ตำหนักลั่วเสว่ด้วยเรื่องนี้ก็เป็น ได้นะพะยะค่ะ”

“ไร้สาระ!” ใจเฮ่าแค้นเสียงเย็นชา รอยยิ้มในตอนแรกหายวับไปหมดสิ้น ใบหน้าหล่อเหลาแปรเปลี่ยนมาสู่ความสุมุ่นง่สงบ “ไปตำหนักลั่วเสว่!”

“พะยะค่ะ” หวังชันรีบส่งเสียงตอบรับ

ขบวนเสด็จของฮ่องเต้มาถึงตำหนักลั่วเสว่อย่างเงียบเชียบ เพราะใจเฮ่าไม่ให้ประกาศว่าขบวนเสด็จมาถึง พอก้าวเท้าลงไปหยุดรออยู่ตรงประตูหน้าตำหนัก ก็แว่เสียงสนมเซียงก๊วยเหรินกำลังทู่เถียงกับซุเหมยเจียดังลั่น เขาถึงกับต้องยกมือขึ้นนวดหัวคิ้วเพื่อคลายความตึงเครียด

ลำพังแค่เจ้าอันธพาลไร้หวนอนปลายเท้าที่ปलอมตัวมาเป็นเจียงเสว่เหมยคนนั้นนะช่างเถอะ การแหกปากแบบนี้ก็เข้ากันดีกับกำพืดอันธพาล แต่หฺลี่เซียงเซียงหรือสนมก๊วยเหรินในเวลานี้ เป็นถึงคุณหนูจากตระกูลใหญ่ นึกไม่ถึงว่านางจะแสดงกริยาได้ไม่ต่างกับอันธพาลช่างถนอเลยสักนิด ช่างน่าขายหน้านัก!

ใจเฮ่าไม่รู้ตัวเลยว่า ตอนนี้ตัวเองกำลังนึกเปรียบเทียบสนมทั้งสอง...และเป็นการเปรียบเทียบที่ออกจะเอนเอียงเข้าข้างฝ่ายพระสนมอดีต

อันธพาลไปอย่างเต็มตัวอีกด้วย

หลังจากยืนฟังอยู่ครู่หนึ่ง โจวเฮ่าจึงตัดสินใจก้าวเท้าเข้าไปใน
ตำหนักด้วยสีหน้านิ่งสงบ ไร้อารมณ์

“ฝ่าบาท!”

ทันทีที่หันมาเห็น เชียงก๊วยเหรินก็ร้องออกมาอย่างตกใจ แม้จะรู้สึก
สับสนจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ไม่เสียที่ที่นางเติบโตมาในสกุลสูงศักดิ์ จึงคุ้น
เคยกับหลักการ ‘ฟังก่อนได้เปรียบ’ เป็นอย่างดี นางรีบหยิบผ้าเช็ดหน้า
ผืนบางขึ้นมาทำที่เป็นซับน้ำตา น้ำเสียงที่เอื้อนเอ่ยก็เจือไปด้วยความ
น้อยเนื้อต่ำใจอย่างเต็มเปี่ยม มีหน้าซำยังผวร่างเข้าสู่อ้อมอกของโจวเฮ่า
แล้วสะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสาร

“ฝ่าบาทเพคะ พระองค์ต้องทรงช่วยจัดการให้หม่อมฉันนะเพคะ
หม่อมฉันเกือบจะถูกเหยียบจมดินอยู่แล้ว”

ซูเหมยเจี๋ยที่เมื่อครู่ยังปะทะฝ่าปากกับอีกฝ่ายแบบสู้ไม่ถอย พอเห็น
จริตมารยาที่มาร่วมกับวาจาตลบตะแลงของสตรีแห่งตำหนักในเข้าเต็มตา
ก็รู้สึกคล้ายถูกฟ้าผ่าฟาดเปรี้ยงลงมากลางวันแสดๆ

ทั้งร่างกายสั่นเทิ้ม ศีรษะมีนชา ในใจคิดกันด่าว่าไร้ยางอาย น้ำเสียง
เช่นนี้ยั่วสวาทยิ่งกว่าคณิกาในหอนางโลม อีกทั้งวาจาก็ไปปดมดเท็จสิ้นดี
สตรีสูงศักดิ์กล้าเอ่ยถ้อยคำทำกิริยาเช่นนี้ออกมาได้อย่างไร

ขณะที่กำลังมือไม้สั่นเพราะทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น ก็พลันสบสายตา
เข้ากับฟางหนึ่ง สายตาของนางกำนัลคนสนิทสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี

‘เห็นหรือยัง นี่ละคือตำหนักใน นี่คือกลยุทธฮอดฮ้อนเรียกคะแน
นสงสาร อย่างที่ผู้เป็นพระสนมควรจะมี เจ้าเองก็เช่นกัน’

สายตานั่นยิ่งทำให้ซูเหมยเจี๋ยสั่นสะท้านจนคล้ายจะเป็นไข้ เขา

ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งจึงคิดได้ว่า ถ้าอยากรักษาชีวิตจนถึงกับต้องยอมเรียนรู้ที่จะใช้คำพูดและกีรยาน่าละอายเช่นนี้ ผู้เดินเข้าหาความตายอย่างสง่าผ่าเผยมีดีกว่าหรือ เขาจึงผินหน้าไปทางอื่นเงิบๆ เมิน ‘ความปรารถนาดี’ ของฟางหนึ่งอีกครั้ง

“เจ้าน้อยเนื้อต่ำใจอะไร?”

แม้จะอ่อนไหวไปกับน้ำเสียงและกิริยาท่าทางอดอ้อนของก๊วยเหริน อยู่บ้าง แต่โจวเฮ่าก็อดนึกประหลาดใจในตัวเองไม่ได้ว่า เรื่องที่เหล่าสนมนางในมักเอาแต่ใจตัวนั้น แต่ไหนแต่ไรตัวเขาก็รับมือได้เป็นอย่างดี ทำไมวันนี้จึงรู้สึกว่ามันโหดแล้ว

โหนดจะกลืนหอมจรุงนี่อีก ตอนที่คัดเลือกสนมก็รู้สึกหอมจรุงจนใจอยู่เท่าๆ แต่ตอนนี้กลับรู้สึกคลื่นเหียนจนจวนเจียนอยากจะผลักรอก

“ฝ่าบาทเพคะ” สนมเซียงทำเสียงอดอ้อน “หม่อมฉันเป็นก๊วยเหริน แต่พอมานี้ดำหนักลั่วเสว่แห่งนี้ เจียงฉางไ้กลับนั่งอวดดีอยู่ตรงนั้น อยากรว่าแต่ถวายค่านับเลย แม้แต่ยีนขึ้นก็ไม่...นาง...” มือเรียวยาวนุ่มนวลยกผ้าฝิ่นบางชิ้นซับหัตถ์ตา รวากับได้รับความทุกข์ระทมเหลือแสน “นางมิได้เห็นหม่อมฉันอยู่ในสายตาสักนิดเลยเพคะ”

พระสนมเซียงก๊วยเหรินผู้นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ รู้จักหยิบเอาข้อผิดพลาด แม้จะเล็กน้อยของผู้อื่นขึ้นมาปิดบังความผิดของตน นางรู้ว่าเหตุผลที่ตัวเองมาเอาผิดอีกฝ่ายนั้นฟังไม่ขึ้น จึงริบโยนความผิดอีกเรื่องให้กับซู่เหมยเจีย

ฟางหนึ่งที่อ่านสถานการณ์ออกอย่างทะลุปรุโปร่งรู้สึกอดอัดใจจนอกแทบระเบิด แม้จะอยากช่วยพูดแทนเจ้านายตัวเองแค่ไหน แต่เรื่องนี้นางมีแต่ต้องหุบปากไว้เท่านั้น

“เหมยเอ๋อร์เพิ่งจะเข้าวังมาได้ไม่กี่วัน ยังไม่ค่อยคุ้นกับกฎระเบียบ

พิธีการเท่าไร เจ้าเองก็เป็นผู้มีใจคอกว้างขวาง เรื่องเล็กน้อยเพียงเท่านั้น
อย่าไปตำหนินางเลย”

โจวเฮ่าพยายามพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ คล้ายไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ
อะไร ก่อนจะผละจากกลิ่นหอมเอียนจนชวนล้าลึก แล้วเคลื่อนกายย้ายไป
ยืนข้างซู่เหมยเจียอย่างแนบเนียน

“ฝ่าบาทเพคะ เรื่องไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตานั้น หม่อมฉันก็เรียนรู้
มาจากนางกำนัลคนสนิทของพระสนมเซียงกู่ยฺเหรินนั่นละเพคะ”

อย่างที่เคยบอกแล้วว่า ขอแค่ต้องอิม ซู่เหมยเจียก็นับเป็นคนฉลาด
มีไหวพริบไม่น้อย หลังจากนั่งฟังมานาน เขาก็มองเห็นจุดที่จะช่วงชิงชัยชนะ
มาได้ในที่สุด จึงพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“นางกำนัลของพระสนมเซียงมาที่ตำหนักแล้วเสว่ เดินเช็ดคาง
กลอกตาเข้ามา อย่างว่าจะทำความเคารพเลย พอมาถึงก็ด่าทอ
หม่อมฉัน...”

ยังไม่ทันที่ซู่เหมยเจียจะรายงานจบ สีหน้านิ่งสงบของโจวเฮ่าก็
เปลี่ยนไปในทันที

“มีเรื่องแบบนี้ด้วยรี!” น้ำเสียงกัมปนาทเยี่ยงฮ้องเต้ผู้เฉียบขาด
ดังก้อง “บังอาจจริงๆ นางกำนัลคนไหนกันที่กระทำการยี่เยี่ยงนี้กับนางเจ้า
เด็กๆ ลากตัวมันออกมาแล้วนำไปโบยให้ตาย คนที่มันไม่เห็นเจ้านายอยู่ใน
สายตาพวกรัศมี จะเลี้ยงไว้ให้เสียข้าวสุกทำไม!”

เหมือนฟ้าผ่าลงมากลางวง การที่ฝ่าบาทแสดงออกว่าเข้าข้าง
ฝ่ายไหนอย่างโจ่งแจ้ง ทำให้ทุกคนได้แต่ยืนนิ่งไม่กล้าขยับ

ปากเล็กดังผลองเภา¹ ของพระสนมเซียงกู่ยฺเหรินอ้าค้างเป็นวงกลม

¹ ผลองเภา คือ ผลเซอรี่

อย่างเสียกิริยา ความตกใจทำให้นางลืมนึกแม้กระทั่งจะเอาผ้าเช็ดหน้าปิดไว้

นางเหลือบมองไปยังห้วงชั้นที่กำลังจะออกไปเรียกคนตามพระบัญชา ก็เห็นแต่สายตาดิ้นหว่งที่ส่งมาให้ พอเห็นเช่นนั้นนางก็พลันขวัญเสีย รีบถลาลงคุกเข่าต่อเบื้องพระพักตร์

“ฝ่าบาท ทรงไว้ชีวิตด้วย นางเป็นบ่าวที่ติดตามหม่อมฉันมาจากตระกูล เพิ่งจะเข้าวังมาเมื่อวาน ยังไม่รู้กฎระเบียบ ต่อไปหม่อมฉันจะสั่งสอนนางให้ดีแน่นอนพะคะ”

สายตาของใจวเฮ้าที่ทอดมองไปยังพระสนมเซียงก๊วยเหรินเวลานี้ ไม่มีความอ่อนโยนแม้เพียงนิด เดิมนั้นตัวเขาก็เป็นคนใจคอแข็งกร้าวดังเหล็กหินอยู่แล้ว ตอนนี้อะไรรู้สึกไม่สบายใจ คำอ่อนวอนของเซียงก๊วยเหริน ย่อมไม่อาจทำให้เขาคลายโมโหได้

“บ่าวที่ติดตามเจ้ามาจากตระกูลมิใช่นางกำนัลหรืออย่างไร ในเมื่อมาอยู่ในวังก็ต้องเคารพกฎวัง วันนี้หากเป็นเซียงเอ๋อร์ที่กระทำบู่มบ่าม ไม่ยั้งคิด เราจะปล่อยไปก็ได้ ก็เหมือนอย่างเหมยเอ๋อร์ แต่คนที่กระทำบู่มบ่ามหยาบคายนั้นไม่ใช่เจ้า ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็เอาตัวไปโบยให้ตายเถอะ”

น้ำเสียนั้นเยียบเย็นประดุจใบมีดแช่แข็ง เซียงก๊วยเหรินฟังแล้ว สัมผัสได้ถึงรังสีสังหารแสนอำมหิต ใบหน้าจึงพลันขาวซีดอย่างไม่อาจห้าม ด้วยรู้ว่าครั้งนี้ตนทำให้ฮ่องเต้ทรงกริ้วแล้ว แม้แต่ตัวนางเวลานี้ก็ยังไม่รู้ว่าจะต้องพระราชอาญาเข้าตอนไหน

เพราะเหตุใดกันเล่า?

เซียงก๊วยเหรินได้แต่คิดสงสัย สิ่งที่นางทำคือการเหยียบย่ำอิศราของเจียงฉางซิง ผู้เป็นหนามยอกใจของฝ่าบาท เช่นนี้แล้วพระองค์ควรจะโปรดปรานนางสิ่งจึงจะถูกต้อง ตอนอยู่ที่บ้านบิดาก็กำชับนักหนาว่า ให้นาง

หาทางเล่นงานเจียงเสว่เหมยผู้นี้ให้จงหนัก นอกจากจะสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังแสดงถึงจิตใจอันเป็นหนึ่งเดียวกับฝ่าบาท ยิ่งจะทำให้ทรงโปรดปรานนางมากขึ้น

แต่ตอนนี้ไม่เพียงไม่ทรงโปรดปราน การกระทำนี้ยังทำให้ฝ่าบาททรงกริ้ว ขนาดคำอ้อนวอนของนางยังถูกเมินเฉยอย่างไม่มีดี ในเมื่อตัวเองยังอยู่ในสภาพเช่นนี้ ยังไม่ต้องพูดถึงเงินจุสาวใช้ผู้นี้ตอนอยู่ที่คฤหาสน์ก็ชอบเจ้าก็เจ้าการด้วยถือว่าตนเป็นคนสนิท ใครจะคิดว่าเข้าวังมาได้เพียงสองวันก็มีภัย ต้องโทษประหารชีวิต เพราะความยโสโอหังไม่รู้ที่ต่ำที่สูงของตน

เซียงก๊วยเหรินทอดตามองร่างของเงินจุที่ตอนนี้ทรุดกองตัวแข็งทื่ออยู่กับพื้น ดวงตาเบิกกว้างด้วยความหวาดกลัว ชั้นที่สองคนกำลังเดินเข้ามา ลากนางออกไป ริมฝีปากนั้นสั่นระริกคล้ายจะเปล่งคำพูดอ้อนวอน แต่กลับไม่มีถ้อยคำใดหลุดออกมา เสียงพันทันที่สั่นกระทบกันได้ยินถนัดชัดเจน

คนทั้งหมดที่อยู่ตรงนั้นต่างนั่งเสียบจนแทบไม่หายใจด้วยความพรั่นพรึง พอเห็นเงินจุถูกลากออกไป ใบหน้าของทุกคนก็แปรเปลี่ยนเป็นความเย็นชาคล้ายไม่รับรู้รับเห็น

ในวังหลวงที่มีผู้คนมากมาย มีคนตายทุกวันไม่ต่างกับมดปลวก ยิ่งเป็นคนที่ฝ่าบาททรงกริ้วแล้วสั่งประหาร ใครจะโง่เอาจอกไปขึ้นเซียงออกหน้าไปช่วยเหลือ ตอนนี้แม้แต่เซียงก๊วยเหรินผู้เป็นนายก็ได้แต่ยืนก้มหน้าตัวสั่นงันงก ยอมรับความจริงนี้อย่างสิ้นหวัง

นางเห็นแล้วว่าฝ่าบาททรงกริ้ว ตอนนี้ดูเหมือนจะมีเพียงการประหารเงินจุเท่านั้น ที่จะทำให้ฝ่าบาทพอจะคลายความโกรธลงได้ แต่เงินจุไม่อาละวาดด่าทอ ร้องขอชีวิตให้นางต้องลำบากใจ นางก็ชอบคุณสวรรคต์มากพอแล้ว ไหนเลยจะกล้าพอที่จะร้องขอชีวิตให้คนสนิทอีกครั้ง

“ทำไม ทำไมพวกเจ้าไม่ร้องขอความเมตตาเลยล่ะ นั่นชีวิตคนทั้งคนนะ”

คนเดียวในห้องที่มีปฏิกิริยาแตกต่างจากคนอื่น ๆ ก็คือชูเหมยเจีย ตั้งแต่ต้นเขาเฝ้าดูเหตุการณ์และสะกดกลั่นความประหลาดใจไว้โดยไม่เอ่ยคำพูดอะไรออกมา แต่เมื่อเห็นเงินจุกถูกลากออกไปไม่ต่างอะไรกับซากสุนัขตาย แต่กลับไม่มีใครสักคนที่จะเอ่ยปาก ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว ต้องกระโดดลุกออกมา

“พระสนม!”

ฟางหนิงกัณฑ์เรียกเสียงแผ่ว มือข้างหนึ่งกุมหน้าอกไว้บรรเทาอาการอกสั่นขวัญหาย

‘สวรค์! อย่าบอกนะว่าพระสนมของนางจะหาเรื่องอีกแล้ว นายของเงินจุกยังไม่สนใจนางเลย นี่พระสนมของนางจะยื่นคอไปขึ้นเขียงเพื่อช่วยชีวิตนางหรือไร ไม่รู้บ้างหรือว่าในวังหลวงนี้สิ่งที่จะต่อต้านไม่ได้เลยคือพระบัญชาขององค์ฮ่องเต้ นางคิดจะให้ฝ่าบาททรงถอนคำพูดนั้นหรือ ข้างรณหาที่ตายจริงๆ ดูท่านางคงไม่อยากจะมียูยืนยาวเป็นแน่’

“เผล...ฝ่าบาท พระองค์...พระองค์จะให้โขนางกำนัลคนนั้นให้ตาย...จริงๆ หรือเพคะ”

โชคดีที่ฟางหนิงช่วยเตือน ชูเหมยเจียจึงระลึกรู้ขึ้นมาได้ว่าคนตรงหน้าคือโอรสสวรค์ ผู้เป็นเจ้าของชีวิตของทุกคนบนแผ่นดินไม่ใช่อันธพาลตาเดียวที่อยู่แถบถนนตะวันตกที่เคยเป็นอริกับเขา เขาจึงเก็บเขี้ยวเล็บที่เพิ่งจะเผล่ออกมากลับคืน ทว่าปากเจ้ากรรมก็หลุดคำถามออกไปแล้ว พอหลุดคำแรกออกไปความหวาดกลัวอย่างแรงกล้าก็วิ่งปราดเข้ามาจับชั่วคราว ใจกว่าจะพูดให้จบประโยคได้ก็แทบเข้าอ่อน

‘คนผู้นี้คือฮ่องเต้ ถ้าหากทำให้ไม่พอใจขึ้นมาละก็ แค่ประโยคเดียว
ก็สามารถชี้เป็นตายได้เลยนะ’

“นางลวงเกินเจ้า เช่นนี้ไม่สมควรตายหรือหรือ?”

ในตอนแรกจิตสังหารของโจวเฮ่ากำลังลุกไหม้ คำพูดของผู้ปกครอง
ย่อมถือเป็นวาจาประกาศิต เมื่อพูดออกไปแล้วไม่อาจคืนคำได้ มิเช่นนั้นจะ
ทำให้เสนาบดีและไพร่ฟ้าข้าเกรงได้อย่างไร

รังสีแห่งความอำมหิตจึงดูเหมือนจะฉายแสงอยู่ทั่วตัว ทว่าตอนนี้
พอเห็นความหวาดกลัวที่เด่นเร้าอยู่ในดวงตาของชูเหมยเจี๋ย ไม่รู้ทำไม เขาก็
พลันใจอ่อนขึ้นมา แล้วหันมาพูดตอบเจ้าอันธพาลผู้นี้ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

หวังชั้นที่รับใช้ใกล้ชิดโจวเฮ่ามานาน เห็นท่าที่เช่นนั้นยังปลันสะท้าน
ในใจ

นี่ก็ครั้งแล้ว ที่ทั้งท่าทางและคำพูดของฝ่าบาทดูอ่อนข้อลงเมื่อพูด
กับพระสนมผู้นี้ เขาหลบช้าเลื่องมองดูชูเหมยเจี๋ย จนแล้วจนรอดก็ยังนึกกังขา
ไม่หาย พระสนมกำมะลอผู้นี้มีเสน่ห์ที่ตรงไหน ทำไมถึงสะกดใจให้ฮ่องเต้
ผู้เหี้ยมเกรียมอ่อนลงได้ถึงเพียงนี้

ส่วนชูเหมยเจี๋ยผู้มีพรสวรรค์ล้ำเลิศในการใช้กลยุทธ์ ‘ได้คืบจะเอา
ศอก’ พอเห็นน้ำเสียงที่อ่อนลงของโจวเฮ่าก็พยายามคลี่ม้อ่อนหวานสุดชีวิต
เยื้องกรายมาตรงหน้า ทอดตัวลงคุกเข่าแล้วอ่อนหวานด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน
ที่สุดเท่าที่จะทำได้

“นางกำนัลผู้นี้...ก็แค่ไม่รู้เรื่องราวเพคะ นางเพิ่งจะเข้าวังมา จึงนำ
จะพอให้อภัยได้ เว้นโทษประหารแล้วให้บทเรียนให้นางสำนึกว่าความ
หยิ่งยโสโอหัง ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ ไม่ให้เกียรติผู้อื่นนั้นอาจจะนำภัยพิบัติมาสู่
ตัวนางเอง เทำนี่ก็น่าจะพอแล้วกระมังเพคะ”

สีหน้าของโจวเฮ่ายังคงเรียบเฉย ทำเอาชูเหมยเจียซึกใจไม่ดี จึงหันไปส่งสายตาให้สนมเซียงก๊วยเหรินช่วยอ้อนวอนอีกแรง

แต่น่าเสียดายที่เธอประเมินคุณธรรมของอีกฝ่ายสูงเกินไป ในใจของเซียงก๊วยเหรินตอนนี้มีความมุ่งมั่นเพียงสิ่งเดียว คือการรักษาชีวิตตัวเองไว้ อย่างสุดความสามารถไหนเลยนางจะเจียดสมองมาสนใจความเป็นตายของบ่าวรับใช้ ตอนนี้นางกลัวกระทั่งว่า ถ้าหากเงินจูไม่ตาย ความเดือดดาลของฝ่าบาทอาจไม่สงบ ถึงตอนนั้นหากฝ่าบาทหันมาระเบิดอารมณ์ที่นางละ จะทำเช่นไร นางเป็นแค่สนมชั้นก๊วยเหรินที่เพิ่งจะเข้าวังมาได้ไม่กี่วัน ยังไม่เคยถวายตัวเลยด้วยซ้ำ...นางยังไม่อยากตายย!

สายตาคมกริบของโจวเฮ่าเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างโดยตลอด

เขามองเห็นสายตาร้อนใจของชูเหมยเจียที่ส่งไปยังสนมเซียงคล้ายจะร้องขอให้อีกฝ่ายช่วยอ้อนวอนขอชีวิตเข้ารับใช้ ทว่าเซียงก๊วยเหรินกลับรีบกำหน้า แสร้งทำเป็นไม่เห็นและเมินมองไปอีกทาง รวากับว่าเข้ารับใช้ผู้นี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับตนแม้แต่น้อย เห็นเช่นนั้นแล้วก็อดทอดถอนใจไม่ได้

“เจ้าบอกว่าให้พอกีพอหรือ ทำไม? เจ้าจะตัดสินใจแทนเรานั้นหรือเหมยเอ๋อร์”

“ฝ่าบาท อย่าทำให้หม่อมฉันตกใจสิเพคะ” ชูเหมยเจียร้องลั่น “เรื่องใหญ่ขนาดเกี่ยวข้องกับความเป็นความตายของผู้อื่นเช่นนี้ หม่อมฉันไม่กล้ารับหรอกเพคะ”

พอเห็นโจวเฮ่ามีท่าที่อ่อนลง อดีตอันธพาลก็เริ่มผ่อนคลายความเครียดแล้วเผยตัวตนออกมาทันที

“วาจาของเราถือเป็นประกาศิต พูดออกไปแล้วไม่คืนคำง่าย ๆ

เพียงแต่...ช่วงนี้เราตราบการงานบ้านเมือง ก็เลียดดูเหมือนจะปวดหลัง อยู่หน่อยๆ”

“ถ้าเช่นนั้น...หม่อมฉันนวดเป็นพอดีเพคะ เอาอย่างนี้ดีมั้ยเพคะ คื่นนี้หม่อมฉันจะบีบๆ นวดๆ ให้ฝ่าบาททรงสำราญพระทัย ดีมั้ยเพคะ”

ซูเหมยเจียรีบคว้าโอกาสที่อีกฝ่ายหยิบบ่นให้อย่างไม่รอช้า ทำไมเขา จะไม่เข้าใจความหมาย...

‘ความหมายของโอรสสวรรค์ผู้นี้ก็คือ เจ้าจงแทนคุณด้วยการสร้าง ความดีความชอบสินะ ซิ ย่องเต้เจ้าเล่ห์เอ๊ย! ที่จริงแล้วสิ่งที่เจ้าต้องการก็แค่ ‘ต้องยอมตามใจข้า’ ไม่ใช่หรือไง’

แม้ในใจจะรู้สึกกังเกียจความเจ้าเล่ห์เพทุบายของโจวเฮ่าไม่น้อย แต่ ก็ยังต้องฝืนให้อาการเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันแปรผันออกมาเป็นรอยยิ้มเบิกบาน บนใบหน้า

“เอาเถอะ” โจวเฮ่าพยักหน้า แล้วหันไปบอกเงินจุด้วยน้ำเสียง เขี่ยมเกรียม “ยังมิรับขอบคุณเจียงฉางไ้้อีก หากไม่ใช่เพราะนางขอร้อง วันนี้เราได้เอาชีวิตเจ้าแน่”

“หม่อมฉันขอบพระทัยพระสนมเจียงที่ช่วยชีวิตเพคะ”

เงินจุซึ่งเพิ่งหลุดพ้นปางแห่งความตายมาอย่างหวุดหวิด รีบถลาตัว ล้มลุกคลุกคลานเข้ามาโขกศีรษะกับพื้นดังเปรี๊ยะ

“พอแล้ว พอแล้ว” ซูเหมยเจียโบกไม้โบกมือ “เจ้าจงกลับไปทบทวน ให้ดี ตำแหน่งนี้มีพระสนมคนไหนบ้างที่ไม่ต้องเคารพ หากเจ้ายังทำด้วยโล โธหังไว้มารยาทเช่นนี้ คงมีสักวันที่ไม่มีใครช่วยเจ้าได้”

เงินจุพยักหน้าเร็วเร็ว แม้จะพันโทษตายมาได้ แต่โทษเป็นนั้นยังอยู่ สุดท้ายนางจึงต้องไปรับโทษถูกลบยศไม้ที่กรมราชทัณฑ์

ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม เรื่องของพระสนมเซียงก๊วยเหรินที่มาเยือนตำหนัก ล้วนแล้วด้วยความเดือดดาล แต่ต้องกลับไปด้วยใบหน้าซีดเผือด ข้างขา อ่อนเปลี้ยนั้น ก็แพร่สะพัดไปทั่วทั้งตำหนักใน

“เจียงเสว่เหมยผู้นั้นมิใช่วิดาของเจียงฉางซิงที่ฝ่าบาททรงเกลียดชัง เป็นที่สุดหรือกริ ทำไมเหล่าเซียงเซียงถึงจัดการสนมที่มีฐานะต่ำต้อย หน้าซำ ยังไม่เป็นที่โปรดปรานจนต้องถูกส่งไปอยู่ตำหนักเย็นตั้งแต่เช้าวันไม่ได้”

อวีนก๊วยเพย² ผู้ครองตำหนักก็เหินย่นซึ่งกำลังนั่งทาเลียบอย่างสบาย อารมณ์เอื่อยตามคล้ายไม่ใส่ใจนัก เมื่อนางกำนัลนำเรื่องที่เกิดขึ้น ณ ตำหนัก ล้วนแล้วมาเล่าให้ฟัง

แต่เมื่อโจวหงเต้า ชั้นที่คนสนิทเข้ามารายงานความเคลื่อนไหวของ ฮ่องเต้ ใบหน้านางตามอ่อนหวานของนางก็แปรเปลี่ยนเป็นเหี้ยมโหดขึ้นทันที นัยน์ตาหงส์คู่งามหรือลงนิตๆ รังสีสังหารแผ่รัศมีออกมาแวบหนึ่ง ก่อนที่นาง จะเปล่งเสียงหัวเราะเย็นชาออกมา

“ดี! เจียงเสว่เหมยผู้นี้ นางสามารถยิ่งนัก แรกที่เข้าวังมา แม้แต่ ฉายานามก็ยังมี ไม่มี ตอนนี้อย่างวันนี้สองก็ได้ครอบครองผ้าไหมเสฉวนแล้ว ฮองเธอกับเราต่างมีกันแค่คนละสิบพับ นางเพิ่งมาไม่นานกลับได้ถึงห้าพับ อยากรู้มากกว่านางมีดีอะไร!”

โจวหงเต้ารีบค้อมกายถาม “พระสนม จะให้เรียกตัวพระสนมเหมย มาพบหรือไม่พะย่ะค่ะ”

อวีนก๊วยเพยพยักหน้า แต่แล้วก็กลับโบกมือ

“ช่างเถอะ รออีกสองสามวันก็แล้วกัน ดูว่าฝ่าบาททรงคิดจะทำอะไร

² อวีนก๊วยเพย

กันแน่ บางที...ฝ่าบาทอาจจะแค่อยากใช้ประโยชน์จากนาง จากนั้นก็ค่อยทิ้งขว้างอย่างไม่ไยดี ตอนนี้อาจารย์น่าจะสงบเพื่อรอดูท่าที ถ้าทำอะไรเอ็กเกริกมากไป ภายหลังอาจถูกหัวเราะเยาะเอาได้"

โจวหงเต้าหัวเราะ "สุดท้ายพระสนมก็สงบพระทัยไว้ได้ แต่ตอนนี้มีข่าวจากทางตำหนักของเฮาส่งมาว่า พระนางทรงกริ้วและมีพระบัญชาให้เหมยฉางไฉ้เข้าไปพำนักที่นั่นพะยะค่ะ"

อวิ้นก๊วยเพยหัวเราะเย็นชา

"ฮองเฮาเป็นคนที่น่าเบื่อที่สุด มัวแต่คิดว่าตัวเองสูงส่ง จึงมองไม่เห็นว่สิ่งทีฝ่าบาททรงรังเกียจมากที่สุดก็คือท่าทางสูงส่งของนางนั่นละ ช่างเถอะ ในเมื่อนางอยากชิงลงมือก่อน เราก็จะรอดูเรื่องสนุกอยู่ห่างๆ จะดีกว่า รอดูสิว่าเจียงเสว่เหมยผู้นั้นจะมีปัญญาต่อกรกับฮองเฮาอย่างไร"

ล่งเข้าสู่ยามราตรี

'การปะทะกันอย่างรุนแรง' ชนิดที่ไม่ว่าใครได้เห็นเป็นต้องอ้าปากค้างก็เริ่มต้นขึ้นที่ตำหนักแล้ว

ขณะที่พระสนมคนอื่นๆ ต่างกำลังคิดวางแผนรับมือกับพระสนมคนล่าสุดของฮองเต้ แต่คนที่เป็นตัวต้นเรื่องทั้งคู่ กลับไม่ได้รับรู้รับเห็นเลยแม้แต่หน่อย

ตอนนี้พวกเขากำลังนั่งร่วมโต๊ะกินข้าว

ซูเหมยเจียกำลังจับจ้องหมูขี้อ้วนชิ้นสุดท้ายบนตะเกียบของโจวเฮ่าเหม้ง แก้มเนียนใสป่องจนคล้ายอึ่งอ่างพองลม ขณะพยายามควบคุมตัวเองอย่างสุดกำลัง ที่จะไม่ยื่นตะเกียบออกไปแย่งเนื้อหมูชิ้นนั้นมา

"หยุดได้แล้ว! สายตาแบบนี้มันหมายความว่าอย่างไร? วันนี้เรา

มอของกำนัลให้เจ้าตั้งมากมาย นั้นยังไม่อาจแลกกับข้าวมือหนึ่งได้เลยหรือ ไม่เคยเห็นใครใจดำอย่างเจ้ามาก่อนเลย”

โจวเฮ่าตัดพ้อ แต่ใบหน้ากลับยิ้มกริ่ม คิ้วเข้มคมเล็กขึ้นอย่างเป็นต่อ ขณะค่อยๆ ส่งชิ้นหมู่ม้วนนุ่มเข้าปากตัวเองช้า...ช้า ค่อยๆ เคี้ยวอย่างละเอียด แล้วทำหน้าอึมเอมกับรสชาติ

“ไม่เลว ไม่เลว ทั้งนุ่มนวล หอมกรุ่น รสชาติของเครื่องปรุงซึมซับ เข้าไปในเนื้อหมูจนได้ที่ แสดงว่าตอนปรุงใช้ไฟแรงกำลังดี”

ซูเหมยเจียกัดฟันกรอด หงุดหงิดจนต้องวางตะเกียบลงอย่างไม่ สบอารมณ์

“ทั้งที่รู้ว่าฝ่าบาทจะมาเสวยที่นี่ ทำไมห้องเครื่องถึงให้อาหารมา แค่นี้”

บ่นพึมพำอยู่ดีๆ แต่แล้วจู่ๆ อดีตอันธพาลก็ยื่นหน้าเนียนใสเข้ามา ไกล่แล้วถามด้วยน้ำเสียงอยากรู้ “ฝ่าบาทเพคะ หม่อมฉันเคยได้ยินว่า อาหารของพระองค์มีถึงร้อยแปดอย่าง ครึ่งหน้าหากเสด็จมา ก็น่าจะนำอาหาร มาด้วยนะเพคะ หม่อมฉันไม่ใช่คนโลก กับข้าวร้อยแปดอย่างนั้นสิ้นเปลือง เกินไป กินกันแค่สองคนไม่หมดหรอก เอามาสักครึ่งนึงก็พอ แค่นั้นหม่อมฉัน ก็พอใจแล้ว ถ้าหากว่าไม่ได้...อย่างน้อยก็เอามาสักหนึ่งในสิบ...” ซูเหมยเจีย ทำท่าคิดคำนวณอย่างรวดเร็ว “แค่นั้นก็จะได้สิบแปดอย่างแล้ว พวกเราจะ ได้ไม่ต้องแย่งกันกินอีก อย่างนี้ดีมีเพคะ”

โจวเฮ่าเคี้ยวชิ้นหมูช้าๆ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอย่างเป็นต่อ เรื่องอะไรเขาจะบอกเจ้าอันธพาลจอมตะกละผู้นี้ว่า ที่อาหารของดำหนักลัวเสวยยัง จัดสำรับตามปกติ นั่นก็เป็นเพราะคำสั่งของเขาเอง!

เขาขึ้นชอบการแย่งซูเหมยเจียกิน ชอบที่จะเห็นท่าทางฉุนเฉียว

เพราะความฟ่ายแพ้ของอีกฝ่าย

น่าเสียดายที่ชูเหมยเจียยังไม่รู้ความจริงที่ว่า แท้จริงแล้วฮ่องเต้รูปงามผู้นี้ เป็นคนหน้าเนื้อใจเสือ อีกทั้งยังมีจิตใจอำมหิต ชื่นชอบการกลั่นแกล้งรังแก และยังเต็มไปด้วยความคิดชั่วร้าย

เพราะไม่รู้...จึงยังคาดหวังในจิตใจดีจากอีกฝ่าย

“อาหารของเรานั้นหรือ? ต้องอยู่ที่ตำหนักหย่างซินถึงจะได้กินกับข้าว ร้อยแปดอย่าง ปกติเวลาเราไปตำหนักต่างๆ ก็จะไปปรับตัวไปตามอาหารของตำหนักนั้น”

โจวเฮ่าโกหกคำโตโดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนแม้แต่หน่อย ทำเอาหวังซันและฟางหนิงต้องหันมาสบตากัน ทั้งคู่ต่างพึมพำกับตัวเองว่า ฝ่าบาทใช้คำพูดเช่นนี้หลอกเจ้าคนเห็นแก่กิน ไม่คิดว่าเหี้ยมโหดไปหน่อยหรือ

“ถ้าฉันคราวหน้า เราไปกินข้าวที่ตำหนักหย่างซินกันดีมั้ยเพคะ”

ชูเหมยเจียเสนอความคิดเห็นด้วยดวงตาที่เปล่งประกายเจิดจรัส บ่งบอกถึงความปรารถนาที่เปี่ยมล้นอยู่ในหัวใจ

โจวเฮ่าหลุดปากไปด้วยความเคยชินว่า ‘ได้’ แต่พอนึกอีกทีก็รีบกระแอมไอล่าวแก๊

“ตำหนักหย่างซินเป็นที่พักของเรา มีทหารคอยอารักขาคุ้มกัน ปกติถ้าไม่มีคำสั่งเรา แม้แต่ฮ่องเต้ก็ไม่อาจเข้ามาได้ ตำแหน่งของเจ้ายังไม่ถึงขั้นนั้นะ”

“อย่างนี้เอง” นัยน์ตาที่เปล่งประกายพลันซีดสลดหมดแสง ร่างกายที่กระตือรือร้นก็พลันอ่อนยวบเหมือนลูกหนังที่ถูกปล่อยลม “เอาละ เสวยพระกระยาหารเสร็จแล้ว ฝ่าบาทก็ทรงกลับได้แล้วเพคะ” ชูเหมยเจียเอ่ยอย่างหดหู่

“เปลี่ยนสีหน้าไวจริงนะ” ใจเฮ่ายิ้มสายหน้าพรางถอนใจ แล้วจุปาก “พอได้ยินว่าจะไม่ได้กินอาหารจักรพรรดิร้อยแปดอย่างก็ไ่เรากลับทันที เหมยเออร์ เจ้าลืมนะอะไรไปรีเปล่า?”

“เรื่องอะไรเพคะ” ชูเหมยเจ็ยรีบยืดตัวขึ้นนั่งหลังตรงในท่าระวังตัว แล้วเอ่ยตะกุกตะกัก “หม่อมฉัน...รอบเดือนหม่อมฉัน...ยะ...ยังไม่หมดนะ เพคะ”

“เรารู้แล้วว่รอบเดือนของเจ้ายังไม่หมด เราไม่รีบ ถึงอย่างไรก็ต้องมีสักวันที่มันจะหมดละน่า”

ใจเฮ่าลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางสงบนิ่ง แล้วดึงมือชูเหมยเจ็ยให้ลุกเดิน เข้าไปด้วยกันที่ห้องชั้นใน จากนั้นจึงประคองอีกฝ่ายนั่งลงอย่างอ่อนโยน ไบหน้าหล่อเหลาคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ คล้ายสุนัขจิ้งจอกที่เตรียมจะเขมือบไก่ แล้วค่อยๆ ทบทวนให้อีกฝ่ายฟังอย่างใจเย็น

“เหมยเออร์ เจ้าลืมนไปแล้วหรือ ว่าเงินจผู้้นรอดตายได้อย่างไร?”

“หา?” ชูเหมยเจ็ยลืมนไปแล้วจริงๆ ทว่าก็นึกขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว อดีตอันธพาลเงยหน้ามองใจเฮ่าด้วยสีหน้าไม่อยากเชื่อ “ฝ่าบาทจะ...จะให้หม่อมฉันवादให้จริงๆ หรือเพคะ มะ...เมื่อกี้ี้พระองค์ไม้ใช่แค่..ทรงหาทางออกให้หม่อมฉันหรือหหรือเพคะ?”

ปางหนึ่งทีติดตามเข้ามาคอยรับใช้ พอได้ยินประโยคนั้นก็แทบจะหน้าคว่ำล้มคะมำลงทันที พระสนมของนางถึงกับกล้าบอว่าฝ่าบาทหาทางออกให้

พระโพธิสัตว์! ที่พระสนมผู้นี้มีชีวิตยืนยาวมาได้จนถึงตอนนี นับเป็นเรื่องมหัศจรรย์จริงๆ

ปัญหาตอนนี้ก็คือ เป็นตัวนางเองที่ดูเหมือนจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน

เพราะต้องรับใช้เจ้านายที่ชอบพูดจาให้กลั่นขั้วญหายอยู่ตลอด แม้ฟางหนิงจะเป็นผู้มีจิตใจแข็งแกร่ง แต่ตอนนี้นางยอมรับเลยว่า...นางใกล้จะอกแตกตายแล้ว

ประโยคนั้นของซูเหมยเจียทำให้รอยยิ้มหยอกเฝ้าของโจวเฮ่าเปลี่ยนเป็นเยียบเย็น ฮ่องเต๋หนุ่มแกล้งทำเป็นโมโหได้แนบเนียนยิ่งนัก

“เหมยเออร์ พอเห็นว่าเราเอ็นดู เจ้าก็เลยอวดดีใช่หรือไม่ กล้าหาว่าเราช่วยหาทางออกให้ หึ! เดิมที่เราตั้งใจจะให้เจ้านวดแค่ครึ่งชั่วยาม แต่ตอนนี้เราทำโทษให้เจ้านวดหนึ่งชั่วยาม”

“อะไรวะ! หนึ่งชั่วยาม! หม่อมฉันไม่ต้องหลับต้องนอนหรืออย่างไรเพคะ”

ซูเหมยเจียกริดร้อง ครั้งนี้ไม่เพียงแต่ฟางหนิงที่ไม่อาจรับไหวจึงถึงกับเซ็ดลาเท่านั้น แม้แต่หวังซันก็ยังพลอยหน้ามิดขึ้นมาฉับพลัน โงนเงนล้มคว่ำเพราะทรงตัวไว้ไม่อยู่

“เจ้าเชื่อมั๊ยว่า หากเจ้ายังพูดพล่ามอยู่อีก เราจะทำให้เจ้าไม่ได้นอนทั้งคืนก็ยังได้ คิดว่าเราเป็นฮ่องเต๋ที่ใจดีนักหรือไง!”

จากที่แกล้งอยู่เมื่อครู่ ตอนนี้โจวเฮ่าโมโหจริงๆ ขึ้นมาแล้ว เขาช่มซูอีกฝ่ายด้วยเสียงแข็งกร้าว ซูเหมยเจียจึงจำใจพยักหน้ารับด้วยใบหน้า้งออย่างไม่สบอารมณ์ในความยุติธรรมที่ได้รับ

‘สวรรค์! โอกาสเช่นนี้สนมทั่วทั้งตำหนักในลั่วนอยากได้แต่ไม่มีวันได้ ตอนนี้โอกาสอยู่ในมือเจ้าแล้ว ยังต้องให้เราหาวิธีมาช่มซูเจ้าอีกงั้นหรือเจ้าโง่เอ๊ย!’

โจวเฮ่ารู้สึกว่ซูเหมยเจียผู้นี้เป็นคนมีนิสัยแปลกประหลาดจริงๆ แต่พอคิดดูให้ดีแล้วตัวเขาเองก็ประหลาดเหมือนกัน ทำไมไม่สนใจบรรดาสนม

ที่ตั้งหน้าตั้งตารอพร้อมปรนนิบัติเขาพวกนั้น ทำไมจะต้องมัวมานั่งเสียเวลา กับบุรุษในร่างสตรี ที่บุคลิกไม่ต่างอะไรกับอันธพาลข้างถนนผู้นี้ด้วย

ฟางหิงและหวังซันค่อยๆ ถอยออกไปอย่างรู้กาลเทศะ ทิ้งให้ทั้งคู่ อยู่กันตามลำพัง

พอเห็นฮ่องเต้บริบูรณ์ขึ้นขึ้นเตียงของตนอย่างถือวิสาสะ ชูเหมยเจีย ก็เกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา

‘แค่การนวด มันมีความสุขมากขนาดนั้นเลยหรือ เอาเถอะ อย่าง น้อยนวดก็ย่อมดีกว่าถวายเป็นแน่นอน!’

มีข้ออ้างอะไรที่จะช่วยให้สามารถปฏิเสธการถวายเป็นไปได้ตลอด หรือไม่นะ ชูเหมยเจียพยายามขบคิด ขณะเดียวกันก็สำรวจมกิริยาท่าทาง ตั้งใจ นวดให้โจวเฮ่าอย่างเต็มที่

เรื่องที่ว่านวดเป็นนั่นเขาไม่ได้โกหก ตอนสมัยท่องยุทธภพข้างถนน นั้น เขาเคยเรียนวิชานี้จากตาแก่ขอทานคนหนึ่ง เวลาหาข้าวกินไม่ได้ ก็ได้ใช้ วิชานี้หาเงินเล็กๆ น้อยๆ เพื่อความอยู่รอด

โจวเฮ่าหรือตาลงด้วยความสบาย แล้วตั้งใจหาเรื่องคุยกับชูเหมยเจีย “เหมยเออร์ บิดาของเจ้าตอนนี้เป็นอย่างไรว่าง?”

“มองดูแล้วยังห่างไกลความตายนักเพคะ แต่ก็ไม่น่าห่วงหรอก อาจจะมี อยู่ได้อีกไม่กี่วันเพคะ” ชูเหมยเจียตอบเสียงเรียบ ทำให้โจวเฮ่าขำกลิ้งจนแทบ ตกเตียง เขายื่นมือมาบิดแก้มชูเหมยเจียอย่างเอ็นดู

“ทำไมเจ้าพูดถึงขุนนางเจียงที่รักเช่นนั้นล่ะ เราว่าหน้าตาเขาดู อิมเอิบ อย่างน้อยๆ ก็น่าจะอยู่ได้อีกหลายสิบปี”

พูดออกไปแล้วโจวเฮ่าก็ยังอดนึกขำอยู่ในใจไม่ได้ เขาสัมผัสได้ถึง ความเดือดดาลในน้ำเสียงของชูเหมยเจียอย่างชัดเจน

‘น่าเข้าใจจริง เจียงฉางซิงไปหาคนผู้นี้มาจากที่ใดหนอ ดูท่าจะถูก
ตาแก่นั่นบังคับให้เข้าวังมาสินะ’

ขณะที่โจวเฮ่ากำลังสำราญใจ ชูเหมยเจี๋ยก็เบะปากพร้อมกับเอ่ย
พึมพำ

“ฝ่าบาทเพคะ พุดกันตรงๆ อย่างไม่อ้อมค้อม ตาแก่นั่น เอ่อ แค่ว่า
เอ่อ บิดาของหม่อมฉันนะหรือเป็นขุนนางที่รัก เป็นขุนนางที่น่าซังละน่าจะ
ใกล้เคียงกว่า ที่ฝ่าบาททรงเกลียดชังเขาก็ไม่ผิดหรอกเพคะ เพราะหม่อมฉัน
เองก็เกลียดเขาเหมือนกัน”

“เหมยเอ๋อร์” โจวเฮ่าทำน้ำเสียงคล้ายผู้ใหญ่เตือนเด็ก ทั้งที่นั่นน้า
ยังพรวระยับด้วยความขบขัน “เจ้ากล่าวแบบนี้ไม่ถูกต้อง เรากับขุนนางเจียง
แค่ขัดแย้งกันเล็กน้อยเพราะความคิดเห็นเรื่องการปกครองต่างกัน ซึ่งไม่ใช่
เรื่องใหญ่โตอะไร แต่เจ้าเป็นธิดาของเขา ไม่ควรต่อว่าบิดา เจ้าควรจะภาวนา
ให้เขามีอายุยืนร้อยปีต่างหาก”

“ถ้าเขาอยู่รอดถึงเก้าสิบปีได้ ก็ขอให้มีความสุขก็แล้วกัน”

ชูเหมยเจี๋ยแค้นหัวเราะอย่างเย็นชา แอบคิดในใจว่า ‘อายุยืนร้อยปี
นั่นหรือ ถ้าหากฐานะของข้าถูกเปิดโปงแล้วต้องตายไปอย่างสงบ นั่นก็ถึงเวลา
ที่ตาแก่นั่นจะต้องถูกสับเป็นหมื่นๆ ชิ้นเช่นกัน!’

“ฮ่าๆๆ” โจวเฮ่าหัวเราะเสียงดังลั่น “เหมยเอ๋อร์เจ้าอย่าทำหน้า
แบบนี้...”

ตอนนี้โจวเฮ่ามั่นใจแล้วว่าคนผู้นี้ต้องถูกตาเฒ่าเจ้าเล่ห์เจียงฉางซิง
บังคับส่งเข้าวังมาแน่นอน มิเช่นนั้นคงไม่จงเกลียดชังอีกฝ่ายถึงเพียงนี้

แต่จะด้วยเหตุผลใดก็ไม่สำคัญ ขอเพียงสนมเหมยของเขาโกรธ
เกลียดตาแก่นั่นก็พอ สิ่งนี้ทำให้โจวเฮารู้สึกว่าชูเหมยเจี๋ยกับเขายืนอยู่

ฝั่งเดียวกัน ในใจของฮ่องเต้หนุ่มจึงยิ่งรู้สึกชอบพอ เอ็นดู และสนิทใจกับ
ชูเหมยเจียยิ่งกว่าเก่า

“เหมยเออร์ เจ้าคนวดเก่งจริง ๆ เราชู้สึกสบายมาก”

ยิ่งคุยก็ยิ่งถูกคอ ใจเฮอร์ู้สึกว่าตัวเองผ่านร้อนผ่านหนาวมายี่สิบปี
นี่เป็นคำคืนแรกที่มีความสุขที่สุด ดังนั้นจึงเอ่ย ‘ชมเชย’ อย่างเมตตาขึ้นมา
ประโยคหนึ่ง

ชูเหมยเจียกัดฟันสะบัดข้อมืออย่างเจ็บปวด

“พระองค์ต้องสบายอยู่แล้วพะคะ แต่มือของหม่อมฉันใกล้จะหักแล้ว
ครบหนึ่งชั่วโมงแล้วพะคะ ฝ่าบาทรีบตัดสินพระทัยเถอะว่าจะไปค้างกับสนม
พระองค์ไหน ไม่แน่ว่าอาจจะไปทันของว่างมื่อตึกนะพะคะ”

รอยยิ้มสดใสของใจเฮอร์ู้สึกว่าพละกำลังมีดทะนขึ้นมากันที

‘คนผู้นี้เป็นผีโหยกกลับชาติมาเกิดหรืออย่างไร พุดได้สามประโยคก็
วกเข้าเรื่องกิน ถ้าหากฐานะถูกเปิดโปงขึ้นมาและให้เลือกวิธีตายได้ สนมเห็น
แก่กันผู้นี้จะเลือกให้ตัวเองถูกทอตรีเปล่า?’

ก่อนหน้านี้เขาเคยนึกถึงเรื่องที่ชูเหมยเจียถูกเปิดโปงด้วยความ
ขบขัน แต่ตอนนี้พอนึกขึ้นได้ว่า ถ้าหากเรื่องราวการปลอมตัวเป็นสนม
แพร่พรายออกไป ชูเหมยเจียจะมีความผิดฐานหลอกลวงเบื้องสูง และคง
หนีพ้นโทษประหารได้ยาก ใจเฮอร์ู้สึกว่า นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นที่น่าตลก
อีกต่อไป

และไม่รู้ว่าทำไม พอนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา ความรู้สึกบางอย่างก็พุ่งปะทุ
ขึ้นมาในใจอย่างรุนแรง เต็มตื่นอยู่ในอกจนต้องลุกขึ้นนั่ง เขาจับมือของ
ชูเหมยเจียไว้แน่นแล้วบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เหมยเออร์ จำไว้นะ ไม่ว่าเจ้าจะทำผิดร้ายแรงอะไร ขอแค่เจ้ามิได้
มีเจตนามุ่งร้าย เราจะไม่มีการประหารเจ้า!”

“อา! อ้อ!”

ซูเหมยเจียกะพริบตาปริบๆ จ้องมองโจวเฮ่าด้วยความประหลาดใจ
ไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงพูดเรื่องนี้ออกมา หรือว่า...ฝ่าบาทจะสังเกตเห็น
อะไรบางอย่างแล้ว

ไม่! เป็นไปไม่ได้! เขาจะถูกจับได้เร็วขนาดนี้เชียวหรือ!

เขาปลอมตัวได้ลึ้มเหลวอย่างนั้นหรือ!

วันนี้ก็ยังทำได้ดีอยู่เลยนี่นา ไม่มีใครมีที่ทำสงสัยสักคน ไม่เหมือน
เมื่อวานที่เผยช่องโหว่เต็มไปหมด

ถ้าเช่นนั้น...ทำไมฮ่องเต้ถึงพูดแบบนี้กันนะ?

หมู่หมยเจียรปฏิสถการคาคดาของตัวอง

แล้วพยายามหาเหตุผล...ที่ฮ้องเต๋เอ๋ยประโยคนี้ออกมา...คงเป็นเพราะซาบซึ้งกับฝีมือนวตอันสูงส่งของเขา เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้ตัวตนที่แท้จริงของเขา

ถ้าหากอีกฝ่ายจับได้ทั้งที่เขาเพิ่งเข้าวังมาได้แค่สองวัน แล้วทำไมเขาจึงอยู่รอดมาได้จนถึงตอนนี้

จะบอกว่าในเวลาแค่สองวัน ฝ่าบาทเกิดความรู้สึกดีกับเขา ก็เลยได้ไพบทวงเวนโทษประหารอย่างนั้นหรือ?

ช่างเถอะ! ไม่ว่าจะเพราะเหตุผลใด นี่ก็ถือเป็นเรื่องน่ายินดี ต่อไปหากมีคนที่ชอบชมเชยผู้อื่นอย่างซื่อๆ เขาก็ไม่ต้องกลัวว่าจะล่วงเกินจนหัวกลิ้งหลุดออกจากบ่าอีกแล้ว

คิดไตร่ตรองจนถ้วนถี่แล้วเขาจึงค่อยๆ เอยขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ถ้าเช่นนั้น...หม่อมฉันก็...ก็ขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ”

ซูเหมยเจียเอ๋ยขึ้นอย่างลั้งเล เพราะไม่แน่ใจในคำที่ใช้ แต่ก็พิมพ์มาบอกกับตัวเองว่า บนเวทีเขาก็เล่นละครกันแบบนี้มีใช่หรือ เวลาที่ฝ่าบาทมีราชโองการหรือประทานสิ่งของให้ เหล่าสนมชายาก็ร้องตอบไปแบบนี้ เขาคง...ไม่ได้พูดอะไรผิดไปกระมัง

ใจเฝ้ารู้สึกรู้ว่าตัวเองค่อนข้างจะมีอาการ...หวั่นไหว

ที่ผ่านมาเขาเป็นคนเด็ดขาด คำไหนคำนั้น เมื่อพูดหรือทำอะไรออกไปแล้วไม่เคยนึกเสียใจภายหลัง ครั่งนี้ก็เช่นเดียวกัน

ซูเหมยเจียเป็นคนจิตใจดีและใสซื่อ เขาชอบคนนิสัยแบบนี้ เพราะข้างกายเขาไม่มีใครนิสัยเช่นนี้ ยิ่งตัวเองยังไม่อาจกลายเป็นคนแบบนี้ได้ ดังนั้นแม้อีกฝ่ายจะเป็นบุรุษที่ปลอมตัวเข้าวังมา เขาก็ไม่ถือสาและคิดทางรอดเผื่อไว้ให้ บางครั้งการปล่อยเรื่องผิดพลาด ‘เล็กๆ น้อยๆ’ ให้เลยตามเลยไปบ้างก็ไม่เลวเหมือนกัน

คิดมาถึงตรงนี้ใจเฝ้าก็เพ่งพิศไปที่ซูเหมยเจียอีกครั้ง คราวนี้สายตาแน่นแฟ้นด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง

‘ใบหน้านี้ช่างงดงามจริงๆ เรือนร่างก็อรรชรอ่อนแอ่นยิ่งนัก หากได้จับกอดไว้ได้ร่างและเต็มด้าความหอมหวาน คงจะเป็นความสุขที่เลิศล้ำอย่างที่สุด’

“ปะ...ฝ่าบาท”

เสียงเรียกอย่างตื่นตระหนกดึงใจเฝ้าให้หลุดจากภวังค์ ตอนนั้นเขาถึงเพิ่งรู้ว่ากำลังโอบเอวบางของอีกฝ่ายไว้เต็มอ้อมแขน ยังผลให้ร่างอ่อนแอ่นนั้นเอนอิงพิงอยู่แนบอ้อมแกร่ง เขาจึงสัมผัสช่วงเอวเพรียวบางได้นัดถนัด ความรู้สึกสงสารพลันพุ่งขึ้นมาในใจ ใจเฝ้าเอ่ยถามเสียงแผ่ว

“ทำไมเอวเจ้าถึงได้บางขนาดนี้”

“พะ...เพราะอดอยาก”

พอพูดถึงเรื่องนี้ชูเหมยเจียก็แทบจะหลังรินน้ำตาออกมา ทั้งที่เขาเป็นบุรุษ เป็นชายอกสามศอกแท้ๆ แต่เพราะความอดอยากจึงทำให้กลายเป็นคนเอบางร่างเล็กไม่ต่างอะไรกับอิสตรี ความทุกข์ทรมานนี้ผู้ใดเล่าจะเข้าใจ

“เพราะอดอยาก?”

สำหรับฮ่องเต้ที่มีความเป็นอยู่สมบุรณ์พูนสุข คำตอบเช่นนี้ช่างแปลกประหลาดนัก แต่ทว่ากลับส่งผลมหาศาล จิตใจที่แข็งดั่งเหล็กกล้าศิลาแกร่งของใจเฝ้าพลันอ่อนยวบลงหลายส่วน เขารวบร่างบอบบางนั้นแน่นเข้า ก่อนจะฉีกยิ้มชั่วร้ายอย่างยั่วเย้า

“อ่องชู่ชอบคนเอบเล็ก¹ เจ้าอดได้ดีมาก”

“ท่าน...ท่านคงไม่รู้สินะว่ารสชาติของความอดอยากมันทรมานเพียงใด ถึงกล้ำกลั้วซ่าเล่นเช่นนี้ ท่านมันคนไม่มีหัวใจหัวใจ”

ความเจ็บซ้ำจากความอดอยากยากแค้นทำให้ชูเหมยเจียหลุดปากต่อว่าด้วยเสียงสั่นเครือ น้ำตาแทบจะหยาดหยดออกมาอยู่รอมร่อ

แต่แล้วคล้ายกับว่าจู่ๆ ฟ้าก็ผ่าลงมากลางห้อง

กลีบปากของเขาถูกประทับด้วยกลีบปากนุ่มนวลของใครอีกคน สมองพลันขาวโพลน ความคิดเรื่องความอดอยากอันแสนทรมานถูกกลบเลือนไปจนหมดสิ้น

“อุบ...อุบ...อุบ...”

¹ อ่องชู่ชอบคนเอบเล็ก มีเรื่องเล่าว่า สมัยก่อนจักรพรรดิหูหลิงหวังแห่งแคว้นอู่ทรงโปรดให้ขุนนางมีเอบาง บรรดาขุนนางจึงพากันอดข้าวโดยกินวันละมื้อ จนไม่มีแรง หูตางพรมัว ยืนไม่อยู่ นั่งก็โง่งนงน ภายหลังใช้เปรียบกับคนที่ประสบพลอยว่า สุดท้ายจะมีจุดจบที่ไม่ดี

พอได้สติว่าฮองเต้กำลังทำอะไรกับตัวเอง ชูเหมยเจียก็ตื่นรนด้วยความตื่นตระหนกราวกับลูกกระต่ายป่าตัวน้อยที่ตื่นภัย

‘ข้า...ข้ากำลังถูกผู้ชายด้วยกันจูบ สวรรค์! ข้าอุตส่าห์ใช้ข้ออ้างเรื่องการมีรอบเดือนของสตรีแล้วแท้ๆ แต่สุดท้ายก็ยังไม่วายถูกจูบ นะ...นี่ นี่มันหมายความว่ายังไง ช้าก่อน...สิ่งสำคัญที่สุดตอนนี้ไม่ใช่เรื่องนี้ แต่...คือ...คือฝ่าบาทจะทรงรู้หรือไม่ว่าพระองค์กำลังจุมพิตกับบุรุษ!’

ดวงตาวาววรีของชูเหมยเจียเบิกกว้าง ขณะพยายามตื่นรนอย่างสุดกำลัง

ไม่ได้! จะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้ ถ้าหากจูบไปจูบมาแล้วฝ่าบาทเกิดรู้ว่าเขาเป็นบุรุษ คำพูดปากเปล่าที่กล่าวว่าจะละเว้นโทษตายเมื่อครู่ จะยังมีผลอยู่อีกหรือ

ถึงตอนนั้นเกรงว่าไม่เพียงหนีโทษตายไม่พ้น แต่ยังต้องตายแบบถูกลับเป็นหมิ่นๆ ขึ้นอีกด้วยนะสิ!

ยังคงคิด ก็ยังตื่น แต่ใจเหว้าไม่สนใจ มือใหญ่ยึดเอวและท้ายทอยของอีกฝ่ายไว้อย่างเผด็จการ

ดูเหมือนว่ายิ่งหลบเลี่ยง จุมพิตก็จะยิ่งทวีความเร่าร้อน อ่อนหวาน และลึกซึ้ง อีกทั้งยังบีบบังคับให้ยอมรับอยู่ในที่ จนท้ายที่สุดร่างของชูเหมยเจียก็อ่อนปวกเปียก หดรีวแรงที่จะตื่นรน ทั้งกายอ่อนยวบอยู่ในอ้อมอกแกร่งอย่างหมดทางสู้

ต่อเมื่อกลิ่นกินริมฝีปากและลมหายใจของร่างที่อยู่ในอ้อมแขนจนเต็มอิมแล้วนั้นละ ใจเหว้าจึงยอมปล่อย

ฝ่าบาทผู้สูงศักดิ์แลปล้นออกมาเลียริมฝีปากคล้ายแมวโปซื่อ² ที่กิน

² แมวโปซื่อ คือแมวเปอร์เซีย

เนือปลาอันโอชะจนอิมหัน่า แล้วคลี่ย้อมอย่างพอพระทัยเป็นที่สุด นิ้วเรียวยาววาดไล่นใบหน้ารูปไข่ขาวเนียนของซูเหมยเจียเบาๆ ก่อนจะเอ่ยวาจาด้วยน้ำเสียงหลงไหล

“รสชาติของเหมยเออร์ไม่เลวเลยจริงๆ”

พุดจบกก็ยิ้มแบบผู้มีชัยชนะจนน่าจับมาตีกันทำโทษนั้ก!

ซูเหมยเจียปรือตามองอีกฝ่ายอย่างเกลียดชัง นึกอยากจะบอกให้รู้ แล้วรู้รูดไปเลยว่า ตัวเองเป็นบุรุษ เขาคิดว่าหากฝ่าบาทรู้ความจริง จะต้องมึ่สีหน้าราวกับถูกผีหลอกตอนกลางวันแน่ๆ

น่าเสียดายที่สถิติสัมปัญญะของเขายังดีอยู่ การเปิดเผยตัวตนจึงเป็นได้แค่ความคิดเพื่อฝันเท่านั้น

“ฝ่าบาท พระองค์ทรงได้ ‘กั้ด’ หม่อมฉันแล้ว ควรเสด็จกลับได้หรือยังเพคะ”

ซูเหมยเจียกลัวว่าเรื่องจะยืดเยื้อไปอีก หากว่าฝ่าบาททรงไม่พอแค่จวบ แล้วเกิดทำอะไรเขาขึ้นมาละ ไม่ต้องพุดถึงเรื่องอื่น แค่ได้คัลำหน้าอกของเขา เรื่องก็จะต้องแดงขึ้นมาอย่างแน่นอน หน้าอกของสตรีต่อให้แบนราบขนาดไหน ก็คงไม่ได้แบนเรียบราบคาบอย่างนี้หรือกระมัง

“อะไรคือกั้ด เจ้าหาว่าจวบของเราคือการ ‘กั้ด’ อย่างนั้นหรือ?”

โจวเฮ่าโกธรขึ้นมาจริงๆ แล้ว เขาเป็นใคร เป็นถึงองค์จักรพรรดิเสียวนะ มีนางสนมรูปโฉมงามพิลาสเฝ้ารอเขาอยู่เป็นร้อยเป็นพัน ถ้าจะพุดถึงฝีมือในเรื่องอย่างว่า หากจะจัดให้เขาอยู่ในลำดับสอง ก็เกรงว่าจะไม่มีลำดับที่หนึ่ง เขาไม่เคยคิดเลยว่า การจุมพิตคนที่ชอบด้วยความปรารถนาในครั้งแรกนั้น ผลจะออกมาว่าอีกฝ่ายหาว่าเขา ‘กั้ด’

คำนี้คำเดียวก็พอสันทำให้ความเอ็นดูที่เกาะเกี่ยวอยู่ในใจละลาย
ไปสิ้น เขาเคยเจอเหตุการณ์ที่ทำให้เสียบรรยากาศมาก่อน แต่ไม่เคยเจออะไร
ที่ทำให้เสียบรรยากาศถึงขนาดนี้

“เพคะ เพคะ ไม่ใช่กั๊กก็ไม่ใช่กั๊กเพคะ”

เห็นหน้าตาและน้ำเสียงของโจวเฮ่าเปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน ชูเหมย
เจียก็ถึงกับขวัญผวา อันที่จริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะต่อปากต่อคำกับอีกฝ่ายเลย
แม้แต่หน่อย แค่อยากส่งช่องใต้ที่อารมณ์แปรปรวนง่ายผู้นี้กลับไปให้เร็วที่สุด
แล้วก็สมความตั้งใจ เมื่อโจวเฮ่าบันดลโตะสะจากไปจริงๆ

“ติ! ข้าพุดผิดจั้นหรือ ปากข้าระบมไปหมดแล้ว เช่นนี้ไม่เรียกว่ากั๊ก
หรือไร”

ชูเหมยเจียบ่นกับตัวเองหลังจากโจวเฮ่ากระแทกเท้าออกจาก
ตำหนักไปแล้ว

“พระสนม” ร่างของฟางหนึ่งเคลื่อนมาอยู่ข้างๆ รวากับดวงวิญญาณ
ทำเอาชูเหมยเจียตกใจจนแทบตกเก้าอี้ ทว่านางกำนัลคนสนิทกลับเพียง
ปรายตามองด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ แล้วเอ่ยเสียงต่ำพร้อมกับชี้ไปที่ริมฝีปาก
“ปลาหมอตายเพราะปากนะเพคะ”

“รู้แล้วน่า รู้แล้ว” ชูเหมยเจียยกมือขึ้นสาธยาย แล้วพุดด้วยน้ำเสียง
หงุดหงิด “เออละ ฝ่าบาทก็เสด็จกลับไปแล้ว ทีนี้พวกเราที่ไปอาบน้ำแล้วเข้า
นอนกันเถอะ”

‘เฮ้อ! ยิ่งอยู่ยิ่งยากขึ้นทุกวัน จะทำอย่างไรต่อไปดีนะ’

ในช่วงเวลาเช่นนี้ชูเหมยเจียรู้สึกยินดีกับนิสัยร่าเริงและรู้จักปล่อย
วางของตัวเองจริงๆ มิเช่นนั้นเขาคงต้องหัวหงอกในคืนเดียวไปแล้วนะสิ

มาถึงขั้นนี้แล้วจะอย่างไรได้อีก คำพูดหมิ่นพ้นแปรผันเป็นได้แค่การ
ถอนหายใจ

‘ให้ตายสิ! โชคชะตา ช่างเล่นตลกจริงๆ’

“พระสนมเพคะ ตื่นได้แล้วเพคะ”

เสียงเรียกอันอุตสาหะปลุกอดีตอันธพาลที่กำลังนอนจมอยู่ในห้วง
ฝันอันแสนหวานให้ตื่น นัยน์ตาเรียวยาวค่อยๆ ลืมขึ้น หน้าตาเหยเกราะกับ
กำลังจะร้องไห้

“ฟางหนิง เจ้าปล่อยข้าไปเถอะ เมื่อคืนข้าเพิ่งจะได้นอนตอนเที่ยง
คืน ตอนนี่...” ชูเหมยเจียปรี๊ดตามองไปทางท้องฟ้าภายนอก “ตอนนี้อย่างไร
สว่างเลย ถึงฮ่องเต้จะทรงเสด็จมาเสวยพระกระยาหาร ก็คงไม่ต้องให้ข้าตื่น
มาปรนนิบัติตั้งแต่เช้าขนาดนี้หรอกมัง”

“ไม่ต้องจริงๆ นั่นละเพคะ” ใบหน้าของฟางหนิงแดงแฉกด้วยรอย
ยิ้มอ่อนโยนและดูเป็นมิตร “แต่ว่า...พระสนมเพคะ วันนี้จะต้องไปเข้าเฝ้า
ฮ่องเฮานะเพคะ”

“อะไรนะ! นี่ข้าต้องทำอะไรแบบนั้นด้วยหรอ” ดวงตาของชูเหมยเจีย
เบิกกว้าง แล้วผุดลุกขึ้นจากเตียงอย่างรวดเร็ว “แล้วทำไมเมื่อวานพวกเราถึง
ไม่ได้ไปเข้าเฝ้าล่ะ”

“เมื่อวานสองเฮาทรงไปไหว้พระเป็นเพื่อนไทเฮา ทรงให้ขันทีมาแจ้ง
แก่ทั้งหกตำหนัก³แล้วว่าไม่ต้องไปเข้าเฝ้า แต่วันนี้ไม่เหมือนกันนะเพคะ
พระสนมทุกพระองค์ต่างก็ต้องไปเข้าเฝ้าเช่นกันเพคะ”

“ตำหนักสองเฮาใหญ่โตแค่ไหนหรือ สนมในวังมีตั้งมากมาย จะนั่ง

³ หกตำหนัก หรือ ตำหนักทั้งหก หมายถึงเขตที่ประทับฝ่ายในสำหรับบรรดาพระสนม

กันพอหรือไร?”

ซูเหมยเจียฟิมิพำถาม ขณะคิดในใจว่าสองเฮาเป็นถึงพระมารดา
แห่งแคว้น ระเบียบพิธีจะต้องยุ่งยากใหญ่โตแน่

“เรื่องนี้พระสนมไม่ต้องเป็นกังวลพะคะ เพราะถึงอย่างไรพระสนมก็
ไม่ได้เข้าไปด้านใน” ฟางหิงเหลือบตาขึ้นมองฟ้า “ด้วยฐานะของพระสนม
ในตอนนี ทำได้แค่ถวายบังคมจากด้านนอกพะคะ”

“มิน่าเล่า” อดีตอันธพาลแทบจะตบเข่าขาด “ข้าก็ว่าแล้วว่าสนม
มากมายขนาดนั้น ถ้าขึ้นเข้าไปกันหมดละก็ สองเฮาคงต้องหุนหวกเพราะ
เสียงอะอะวุ่นวายแน่” ซูเหมยเจียใช้นิ้วม้วนพันเส้นผมเล่น จากนั้นจึงโบกมือ
“เออละ ข้าตื่นแล้ว เจ้าออกไปก่อนเถอะ”

ฟางหิงปรายตามองผู้ที่ยังนั่งหวักระเจิงอยู่บนเตียงครู่หนึ่ง
ถอนหายใจบางเบา สายหน้าแล้วเดินออกไปตามคำสั่ง

พอลับร่างฟางหิง ซูเหมยเจียก็ทอดถอนใจอยู่พักใหญ่ จึงได้ลุกขึ้น
แต่งองค์ทรงเครื่องจนเสร็จเรียบร้อย แต่ก็ยังคงหวาดหวั่นไม่หยุด

“เฮ้อ! ใครกันนะที่บอกว่าสตรีตำแหน่งในล้วนสูงส่ง วันๆ ไม่ต้อง
ทำงานทำอะไรอะไร คนผู้นั้นต้องโกหกคำโตแน่ๆ ข้าเพิ่งเข้านอนตอนดึกตื่น
เที่ยงคืนแล้วยังต้องตื่นแต่ไก่โห่แบบนี้ ตรากตรำยิ่งกว่าบัณฑิตที่กำลังจะ
สอบจอหงวนเสียอีก”

“คำพูดเช่นนี้พูดได้แค่ที่ตำหนักลั่วเสวเท่านั้นพะคะ ห้ามไปพูด
ต่อหน้าผู้อื่นเด็ดขาด”

ฟางหิงยังคงคลี่ม่ออ่อนหวานขณะเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงจริงจัง มือ
ข้างหนึ่งช่วยจัดแจงเสื้อผ้าของผู้เป็นนายให้เข้าที่ ส่วนมืออีกข้างลูบอกปლობ
ประโลมตัวเองเบาๆ

นางบอกตัวเองให้เข้มแข็ง นางจะเป็นนางกำนัลคนแรกที่ถูกพระสนมซึ่งเป็นเจ้านายทำให้โมโหจนลมส่ว่านจุกอกตายไม่ได้ นางไม่อยากจะกลายเป็นตำนานแห่งตำนานในด้วยเหตุที่น่าขันเช่นนี้

ตำหนักลั่วเสวอยู่ไกลจากตำหนักไท่หนิงของฮองเฮาเป็นระยะทางหลายลี้ ฟางหนิงจึงพาเซียงหุ่ยและชูเหมยเจี๋ยออกเดินทางตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง

ทั้งที่นั่งบนเก้าอี้หวายแสนสบาย แต่ชูเหมยเจี๋ยกลับรู้สึกอึดอัดไปทั้งตัว เขารู้สึกได้ทันทีว่าตัวเองไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับชีวิตอันสูงส่งเช่นนี้ได้ เมื่อมองไปยังชั้นที่ที่แบกเก้าอี้อยู่ด้านหน้าและด้านหลังแล้ว ก็ให้รู้สึกปวดแปลบในใจ แม้จะรู้ว่าถึงไม่ชินก็ต้องทำให้ชินให้ได้ ถ้าหากเขาเรียกร้องที่จะเดินไปตำหนักฮองเฮาด้วยตนเอง จะยิ่งเป็นเป้าสายตาตึงตูดให้สนมอื่นๆ มามองดูอีกไม่รู้มากน้อยแค่ไหน ด้วยฐานะของเขา สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือการถูกเพ่งเล็งนี่ละ

อดทนอยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็มาถึงตำหนักไท่หนิง ชูเหมยเจี๋ยถอนใจยาว เก้าอี้หวายยังไม่ทันวางลงได้มันคงบนพื้น เขาก็กีบก้าวยาวๆ ข้ามออกมา เผลอยกมือขึ้นตบบอกอย่างโล่งใจ

“โอ้โฮ! สวรรค์ มาถึงจนได้ ทางนี้...”

ทว่ายังพูดไม่ทันจบประโยค ก็ต้องชนลูกเกี๋ยวขึ้นมาทันที ไม่ใช่แค่เพราะสายตาเหยี่ยวโหดเย็นเยียบของฟางหนิงที่จ้องเขม็งมองมาเท่านั้น แต่บรรดาพระสนมที่เข้าแถวอยู่ด้านหน้าตำหนักต่างหันมองมาทางเขาอย่างพร้อมเพรียง

ใบหน้าเนียนขาวพลันแดงกำขึ้นทันที โดยเฉพาะเมื่อหูแว่วได้ยิน

เสียงหัวร่อต่อกระซิก พระสนมเหล่านั้นกำลังหัวเราะเยาะที่เขาไม่รู้จักรำรวม
กิริยามารยาท ชูเหมยเจ็ยรู้สึกร้อนผ่าวที่ใบหน้าราวกับถูกน้ำร้อนลวก จึง
เสหันหน้าไปมองทิวทัศน์รอบๆ เพื่อซ่อนความกระดากอาย

แต่พอหันไปก็เห็นสีหน้าถ่มทิ้งของฟางหนึ่งที่ตั้งตารอทำอยู่ตลอด
เส้นทางของการมาที่นี้ นางก้านัลที่แสนดีผู้นี้คอยกำชับซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้เขา
ระมัดระวังในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะกิริยามารยาทเมื่อมาถึงตำหนักไท่หนิง
ในใจของชูเหมยเจ็ยพลันเกิดความละอายอย่างสุดซึ้ง จึงก้มหน้าลงแล้วเอ่ย
ตะกุกตะกัก

“ขอ...ขอโทษนะฟางหนึ่ง ข้า...ข้าทำให้เจ้า...ต้องขายหน้าแล้ว”

ถ้อยคำนั้นทำให้แง่ขาของฟางหนึ่งอ่อนยวบจนแทบจะเป็นลม
น้ำตาเอ่อคลอขึ้นมาทันที

ไม่ควรเลยจริงๆ นางไม่ควรคิดถึงตาจ้องพระสนม!

ดีจริงๆ ช่างดีจริงๆ มีที่ไหนกันเล่าที่ผู้เป็นนายเอ่ยขอโทษบ้าง นี่ถือ
เป็นการเปิดโลกทัศน์ใหม่ให้บรรดาพระสนมของตำหนักในเลยนะ

ในตอนแรกกิริยาน่าขันของพระสนมคนล่าสุดก็แค่ดึงดูดสายตาของผู้พบเห็น
แต่ตอนนี้...ช่างดีจริงๆ กลายเป็นว่า สายตาทุกคู่กำลังจับจ้องมอง
มาที่พวกเขาแล้ว

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...”

เป็นดังคาด เสียงหัวเราะดังลั่นก็ก้อง บรรดาพระสนมยังต้องรำรวม
กิริยา แต่เหล่านางก้านัลและข้ารับใช้ต่างอดใจไม่ไหว พวกกันหัวร่ออหายนะ
คล้ายว่าการที่ผู้เป็นนายเอ่ยขอโทษบ้างไฟรนั้นเป็นเรื่องน่าขันที่สุดในโลก

เห็นเช่นนั้นแล้ว ชูเหมยเจ็ยรู้สึกตระหนกตกใจยิ่งนัก ลอบคิดในใจ
ว่าพวกสตรีตำหนักในนี้เห็นทีจะไม่ได้มีอิสระเสรีมาเป็นเวลานาน พอได้ออก

มาเปิดหูเปิดตาจึงพากันเหมือนคนเสียสติ อยู่ดีๆ ก็หัวเราะขึ้นมาจนดังกึกก้อง เขาหันไปมองฟางหนึ่งเหมือนจะขอคำอธิบาย แต่กลับได้ยินนางกำนัล คนสนิทเอ่ยด้วยน้ำเสียงลั่นเครือพร้อมกับน้ำตาที่เอ่อคลอ

“พระสนมเพคะ ไม่ทรงอ้าปากพูดนะถูกแล้วเพคะ ที่บ่าวบอกให้ทรง ปิดปากไว้ให้แน่น พระสนมมิได้ฟังเลยใช่หรือไม่เพคะ”

ได้ยินดังนั้นชูเหมยเจียไม่รู้จะแก้ตัวอย่างไร จึงยกมือขึ้นลูบหัวพร้อมกับหัวเราะแห้งๆ

พอเห็นปากของผู้เป็นนายเปิดขึ้นเหมือนจะกล่าววาจา ฟางหนึ่งก็ รีบเติมน้ำตาแล้วยกนิ้วขึ้นจุปากพร้อมส่ายหัว พลางกระซิบเสียงแผ่ว

“พระสนมเพคะ มิต้องทรงกล่าวสิ่งใด หม่อมฉันรู้แล้ว หม่อมฉันรู้ทุกอย่างเพคะ”

“เจ้ารู้? เจ้ารู้ทุกอย่างนั้นหรือ?” ชูเหมยเจียถามกลับด้วยความ ประหลาดใจ เขารีบคว้าแขนฟางหนึ่งดึงเข้ามาใกล้ “ไหนบอกมาสิ เจ้ารู้อะไร มาบ้าง?”

“พระสนม...” ฟางหนึ่งถลึงตาสั่งชูเหมยเจียอย่างเดือดดาล ถ้าหาก ไม่เกรงเป็นเป้าสายตาเกินไปกว่านี้ นางจะทรุดตัวลงแล้วเอาศีรษะโขกพื้น เสียให้รู้แล้วรู้รอด

พระสนมผู้นี้เกรงว่าผู้อื่นจะไม่รู้ว่านางเป็นตัวปลอมหรือไร จึงขยัน ทำท่าทางให้ผิดสังเกต นางไม่รู้หรือว่าฝ่าบาททรงกำลังสืบเรื่องราวทั้งหมด อยู่ นางไม่กลัวความลับแตกขึ้นมาบ้างหรืออย่างไรงั้น!

“ฟางหนึ่ง เจ้าพูดสิ...” ชูเหมยเจียยิ่งคาดคั้น ท่าทางเช่นนั้นถ้าไม่ได้ คำตอบก็คงไม่ยอมเลิกรา ฟางหนึ่งถอนหายใจอย่างยอมแพ้ แล้วเอ่ย เสียงแผ่ว

“หม่อมฉันรู้ว่า พระสนมกำลังคิดอะไร...พระองค์ทรงกำลังคิดว่า วันนี้ตอนเช้าจะมีกับข้าวอะไรให้เสวย และฝ่าบาทจะเสด็จมาเสวยด้วยหรือไม่ ใ้มั้ยเพคะ?”

“โอ้โฮ! ฟางหนิง” ชูเหมยเจี้ยต้องกอดลิ้นตัวเองไว้ไม่ให้ส่งเสียงดัง ออกมามากเกินไป ดวงตาเรียวยาวคู่นั้นเป็นประกายอย่างชื่นชม “เจ้าช่างปราดเปรื่องเหลือเกิน รู้ดีราวกับเป็นพยาธิต้องของข้าเลย” อดีตอันธพาลยกนิ้วโป้งให้ น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความชื่นชมอย่างจริงใจ

ทว่าคำพูดนี้แม้จะพยายามใช้เสียงแผ่วเบาแค่ไหน ก็ไม่อาจหลุดลอดจากการเฝี่ยหูฟังของบรรดาพระสนม เสียงฮือฮาจึงเกิดขึ้นอีกครั้ง

“พะ...พยาธิต้อง...สวรรค์! สตรีผู้นี้เสียสติไปแล้วหรือไร ที่นี่คือที่ไหน นี่คือตำหนักไท่หนิงนะ ทำไม...นาง...นางกล้าพูดถึงสิ่งน่าขยะแขยงอย่างพยาธิต้องออกมาหน้าตาเฉยอย่างนั้น”

“ฮองเฮาขึ้นประทับพระที่นั่งแล้ว พระสนมชayaเข้าเฝ้าได้”

เสียงขันที่ประกาศ ทำให้การถกเถียงของบรรดาพระสนมที่กำลังแข็งข้ออยู่ตรงหน้าประตูเจียบลง ทุกคนเข้าไปถวายบังคมฮองเฮาตามลำดับศักดิ์

ตอนนี้เองที่ฟางหนิงฉวยโอกาสหันไปกระซิบบอกกับเซียงหฺยุ่ยด้วยน้ำเสียงเข้มงวด

“อีกประเดี๋ยวข้ากับพระสนมจะเข้าไป ถ้าครึ่งเคี้ยวแล้วพวกเรายังไม่กลับออกมา เจ้ารีบไปทูลฝ่าบาทด้วยละ เข้าใจมั๊ย”

“เจ้าคะ” เซียงหฺยุ่ยรับคำ เหยื่อเม็ดเล็กซึ่มอยู่รอบใบหน้าด้วยความตื่นเต้น

ก่อนจะมายู่ตำหนักแล้วเสว่ นางเป็นเพียงนางกำนัลเล็กๆ ที่ทำงานรับใช้ฉิบาเถ แต่วันนี้ได้มีโอกาสมาถึงตำหนักไท่หนิง ข้ายังจะได้ไปเข้าเฝ้า

ฮองเติ๊ก นี่เป็นเรื่องที่เมื่อก่อนนี้ต่อให้แค่คิดฝันนางยังไม่กล้า

เป็นดังที่ฟางหิงคาดไว้ไม่ผิด เมื่อทุกคนถวายเป็นมงคลกันตามลำดับเสร็จแล้ว พระสนมที่มีศักดิ์สูงพอที่ได้นั่งที่เก้าอี้ซึ่งวางเรียงอยู่สองฝั่ง ส่วนพระสนมที่ลำดับชั้นต่ำต่อยกถอยออกไปด้านนอกกันหมด

ซูเหมยเจียเข้าถวายบังคมพร้อมคนอื่นๆ ทว่าขณะที่กำลังจะถอยกลับออกไปที่ด้านนอก ก็ได้ยินฮองเฮาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“ผู้นี้คือเหมยฉางไ้ คนที่ได้รับแต่งตั้งฉายาเมื่อวานนี้ใช่หรือไม่? เราอยากทำความรู้จักเจ้าสักหน่อย ชิววี่ เอาเก้าอี้มาให้เหมยฉางไ้สิ”

นี่มัน...นี่มันเรื่องอะไรกัน! ซูเหมยเจียจับต้นชนปลายไม่ถูก เขาหันไปมองฟางหิงที่อยู่ข้างๆ คล้ายจะขอคำแนะนำ นางกำนัลคนสนิทยิ้มบางขณะพยักหน้าบ่งชี้ให้ อดีตอันธพาลจึงค่อยคลายกังวล พึมพำกับตัวเองว่า ‘ไหนๆ ก็มาแล้ว’

ฮองเฮามีได้ทรงมีดวงตาหยั่งรู้ นางย่อมไม่อาจจับได้ในเวลาแค่ชั่วครู่ว่าเขาเป็นบุรุษปลอมตัวมา เพราะคิดเช่นนั้น ซูเหมยเจียจึงสำรวจและระมัดระวังกิริยาของตัวอย่างยิ่ง เขาค่อยๆ หดตัวลงนั่งอย่างเชื่องช้า ท่าทางนุ่มนวลเหมือนกุลสตรีในบทเรียนที่ได้รับการ ‘ขัดเยียด’ ใส่สมองมาก่อนจะเข้าวัง

เมื่อเหลือบเห็นสายตาของสาวงามสองสามคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามจ้องมองมา เขาก็ส่งยิ้มอ่อนโยนพร้อมก้มศีรษะให้เล็กน้อยเพื่อแสดงความเคารพ

“เหมยฉางไ้มีเสน่ห์ไม่น้อยเลยนะ เพิ่งจะเข้าวังได้ไม่กี่วันก็ได้รับแต่งตั้งฉายาแล้ว กิตติศัพท์โด่งดังจริงๆ”

นัยน์ตาหงส์ของฮองเฮาทอดมองประเนนซูเหมยเจียอย่างมึนงง

ในใจพลันเดือดดาล

ด้วยสายตาของนางแล้ว หน้าตาของสนมผู้นี้ช่างแสนธรรมดา มิได้มีความงามถึงขั้นลุ่มบ้านลุ่มเมือง ถ้าหากจะให้พูดอย่างเป็นกลางแล้วละก็ รูปโฉมสัณฐานไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ทำไมฝ่าบาทถึงโปรดปรานนักหนา ช่างน่าโมโหจริงๆ

“ฮองเฮาทรงกล่าวเกินไปแล้วเพคะ” ชูเหมยเจียอี้มบาง ค้อมกายเล็กน้อยแล้วกล่าวตอบเสียงใส “ที่ตรัสว่ากิตติศัพท์โด่งดังนั้นหม่อมฉันมิกล้ารับ เชียงก๊วยเหรินเข้าวังมาพร้อมหม่อมฉัน นางก็ได้รับแต่งตั้งฉายาเหมือนกันเพคะ”

ทั้งกิริยาท่าทางไหวพริบปฏิภาณในการโต้ตอบ ทำให้ฟางหนิงที่ยืนอยู่ข้างๆ แทบจะอ้าปากค้างด้วยความประหลาดใจเป็นล้นพ้น ทำไมจู่ๆ พระสนมที่สุดแสนจะกระโดดกระเดก พุดจาไม่รู้จักคิด ถึงได้เปลี่ยนเป็นคนละคน ใช้ได้ ใช้ได้ หากเป็นเช่นนั้นก็นับว่ายังมีทางเยียวยา ไม่ถือว่าเป็นก้อนโคลนที่เกาะกำแพงไม่ติดชะทีเดียว

ในขณะที่สถานการณ์กำลังดำเนินไปได้ด้วยดีนั้น จู่ๆ ก็ได้ยินอวีนก๊วยเฟยที่นั่งอยู่ทางด้านขวาของฮองเฮาหัวเราะขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“จะบอกว่าไม่มีกิตติศัพท์โด่งดังได้อย่างไร แม้จะได้รับฉายาเช่นกัน แต่เชียงก๊วยเหรินก็หาได้มีเสน่ห์ถึงขั้นที่จะทำให้ฝ่าบาทเสด็จไปเสวยที่ตำหนักได้ทุกวันทุกวันเช่นเจ้าเมื่อไรละ”

พอได้ยินอวีนก๊วยเฟยเอ่ยคำว่า ‘เสวย’ ออกมาเต็มปากเต็มคำเช่นนั้น ฟางหนิงก็แทบจะเข่าอ่อน นางรู้ได้ทันทีว่าสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปนี้ ต้องย่ำแย่แน่

แม้จะพึงอยู่ด้วยกันได้เพียงสองวัน แต่นางก็นัลที่เจสียวลาดและ

หัวโขนฟางหนึ่ง ก็สามารถจับทางอารมณ์ของเจ้านายตัวเองได้อย่างชัดเจน แจ่มแจ้ง นางรู้ว่าขอแค่ไม่เกี่ยวพันถึงเรื่องปากท้อง พระสนมของนางผู้นี้ก็นับว่าเป็นปกติดี และออกจะมีสติปัญญาไม่น้อย แต่หากเอ่ยถึงเรื่องของกินขึ้นมาเมื่อไร ธาตุแท้ของนางก็จะเปิดเผยออกมาทันที...เช่นในตอนนี้ เป็นต้น

พอชูเหมยเจียไ้ยีนอวินก๊วยเพยกกล่าวเช่นนั้น รอยยิ้มอ่อนโยนบนใบหน้าก็พลันหายวับ น้ำเสียงนุ่มนวลพลันผันแปร กลายเป็นเจือไว้ด้วยความขมขื่นยากที่จะบรรยาย

“ฝ่าบาทเสด็จมาเสวยทุกวันนั้นมีข้อดีที่ตรงไหนหรือเพคะ? ถ้าหากนี่นับว่าเป็นเรื่องที่ทำให้กิตติศัพท์โด่งดัง หม่อมฉันก็อยากจะขอส่งมอบหนทางสู่กิตติศัพท์นี้ให้พระสนมอื่นดีกว่า”

“บังอาจ!”

อวินก๊วยเพยลุกพรวดขึ้นด้วยความเดือดดาล ตามความเข้าใจของนางนั้น คำพูดของชูเหมยเจียแฝงความเหน็บแนมว่านางไม่เป็นที่โปรดปราน ดังนั้นฝ่าบาทจึงไม่เคยเสด็จมาเสวยที่ตำหนักของนาง อวินก๊วยเพยอยู่ตำหนักในมาหลายปี นี่เป็นครั้งแรกที่ได้พบเห็นสนมที่บังอาจ เหมิเกริม ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ เมื่อเป็นเช่นนี้จะมีให้นางขุนเคื่องใจได้อย่างไร

“หม่อมฉัน...หม่อมฉันเปล่านะเพคะ”

ชูเหมยเจียรีบปฏิเสธ เธอไม่รู้ว่าทำไมสตรีนางนี้ถึงได้จุ่นเฉียว เขาก็แค่พูดไปตามความรู้สึกที่แท้จริงเท่านั้น อดีตอันธพาลหันไปมองฟางหนึ่ง เหมือนจะขอความช่วยเหลือ แต่ยังไม่ทันที่นางกำนัลคนสนิทจะชี้ช่องทาง ชูเหมยเจียก็รีบกล่าวต่อไปด้วยน้ำเสียงแสดงความจริงใจอย่างสุดซึ้ง

“หม่อมฉันพูดความจริงนะเพคะ หากฝ่าบาทยอมไปหาพระสนมอื่นบ้าง หม่อมฉันก็จะรู้สึกยินดียิ่งนัก กับข้าวกับปลาที่ตำหนักลั่วเสวกก็ได้มี

มาก...”

ยังพูดไม่ทันจบคำ เสียงแหลมสูงก็หวีดขึ้นมาขัดจังหวะ

“จะ...เจ้า เจ้าช่างบังอาจเหลือเกิน!”

อวิ้นก๊วยเพยโมโหจนลั่นไปทั้งร่าง ถ้าไม่ติดว่าที่นี่คือตำหนักของเฮา
นางคงกระทีบเท้าและเดินเร่ๆ ไปแล้ว

แม้จะโกรธเกรี้ยวจนแทบจะหุ้อตาลาย แต่นางก็ยังอดสำหิได้ยิน
เสียงกระแอมของสองเฮาที่ประทับอยู่บนพระที่นั่งด้านบน

“สองเฮาเพคะ คนที่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงเช่นนี้ ทำไม่ถึงได้รับคัดเลือกให้
เข้ามาปรนนิบัติรับใช้ฝ่าบาทได้ละเพคะ สองเฮา ได้โปรดทรงลงพระอาญา
ตามกฎหมายด้วยเพคะ เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างและมีให้ตำหนักในต้องเสีย
บรยากาศในการปกครอง”

ไม่ต่างจากเซียงก๊วยเหริน อวิ้นก๊วยเพยเองก็เป็นคุณหนูในตระกูลสูง
และนางก็ได้เรียนรู้หลักการ ‘พ้องก่อนได้เปรียบ’ มาเช่นกัน

นัยน์ตาหงส์ของสองเฮาปรายมองอวิ้นก๊วยเพย

มีหรือนางจะไม่รู้ว่าสนมผู้นี้คิดจะยืมมือนางกำราบสนมใหม่ซึ่งเป็น
ที่โปรดปราน แต่เพราะนางเองเมื่อเห็นชูเหมยเจียแล้วก็รู้สึกขัดตาอย่าง
บอกไม่ถูก ยิ่งเห็นเหมยฉางไ้ผู้นี้ยังนั่งตะลึงอยู่ที่เก้าอี้ ไม่มีทำทีบนอ่อนหรือ
อ่อนข้อให้กับผู้ใด นางก็ยังบันดาลโทสะ แม้จะรู้ว่าถูกใช้เป็นเครื่องมือ แต่
ครั้งนี้ก็นับว่าเป็นความเต็มใจของนางด้วยก็งหนึ่ง

“เหมยฉางไ้” สองเฮาตรัสเรียกชูเหมยเจียด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น
ราวกับใบมีดที่แช่อยู่ในน้ำแข็ง “ต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาท เจ้าก็โอหังอวดดี
เช่นนี้นั้นหรือ?”

วินาทีนั้น ชูเหมยเจียพลันรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนที่ไม่ได้รับความ

เป็นธรรมที่สุดไม่ได้หล้า

นี่มันอะไรกัน! เขาก็แค่พูดความรู้สึกจากใจออกไปเท่านั้น แต่ทำไมเหล่าสนมที่รูปโฉมงดงามอย่างหาใดเปรียบพวกนี้จึงได้เอาแต่โมโหโกรธากันยกใหญ่

หรือว่าสตรีที่อยู่ด้านหน้าจะพ้นเพื่อนไปหมดแล้วจริงๆ ถ้าเป็นเช่นนั้น ฮองเต็กก็น่าสงสารแยะนะสิ ที่ต้องถูกรายล้อมไปด้วยสตรีวิกลจริตมากมายถึงเพียงนี้ มิเล่าอีกฝ่ายถึงได้ชอบมากินข้าวที่ตำหนักลั่วเสว่

พอคิดมาถึงตรงนี้ ในใจของซูเหมยเจียก็คละเคล้าไปด้วยความรู้สึกเศร้าสลดและ...ฉุนเฉียว!

เขาเป็นใคร? เขาคือซูเหมยเจีย อดีตอันธพาลข้างถนน เขาเคยผ่านชีวิตที่ทั้งเหน็บหนาว หิวโหยแร้นแค้น ไม่ว่าจะยากลำบากแค่ไหนเขาก็ต้องก้าวข้าม และยืนหยัดต่อสู้เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้

สายตาแฝงเจตนาร้ายของเหล่าสนมที่อยู่รายรอบในขณะนี้ ทำให้เขารู้สึกไม่ต่างอะไรกับตอนที่ตกอยู่ในวงล้อมของเหล่าร้าย วิญญาณอันธพาลนักสู้ที่หลับใหลถูกปลุกให้ตื่นขึ้น พร้อมกับไฟโทสะที่ถูกจุดให้ลุกโชน ใบหน้างดงามพลันสงบราบเรียบ ร่องอรรชรลุกขึ้นยืนซ้ำๆ แล้วเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“ฮองเฮา ทรงกล่าวผิดแล้วเพคะ ถ้อยคำที่หม่อมฉันกล่าวออกไปนั้น มิใช่ความโอหังหรืออวดดี แต่ทุกคำล้วนเป็นความจริงจากใจ ถ้าหากการกล่าววาทะเช่นนี้ถือเป็นการโอหังอวดดีแล้วละก็ ตอนที่หม่อมฉันอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาท ตอนที่พวกเราช่วยเสวยอาหารและร่วมสนทนากันนั้น ก็คงเรียกได้ว่ายิ่งกว่าโอหังอวดดีเสียอีกนะเพคะ”

บรรดาพระสนม นางกำนัล และขันที ทุกชีวิตที่นั่นอยู่ตรงนั้นต่าง

นึ่งค้างอย่างตะลึงงัน

ทุกคนต่างรู้ว่าแม้จะสร้างภาพให้ตนดูสูงส่ง แต่แท้จริงแล้วของเฮา นั้นโหดเหี้ยมอำมหิต นอกจากอ้วนก๊วยเฟยที่ฝ่าบาททรงโปรดแล้ว ก็ไม่เคยมี พระสนมคนไหนกล้าขึ้นเสียงหรือโต้เถียงกับนาง

แม้ว่าเจียงเสว่เหมยผู้นี้ดูจะเป็นที่โปรดปรานของฝ่าบาท แต่ถึง อย่างไรนางก็ยังมิได้ถวายตัว นางมีสิทธิ์อะไรถึงกล้าพูดจาเช่นนี้กับของเฮา หรือนางไม่อยากจะมีชีวิตอยู่แล้วหรือไร?

“ดี...ดี...ดีมาก” ของเฮาก็วิ่งจนสิ้นไปทั้งร่าง สีหน้าเขียวคล้ำขณะ กัดฟันเค้นเสียงพูด “เป็นแค่สนมชั้นฉางไ้จะจอกๆ ยังไม่ได้ถวายตัวด้วยซ้ำ ก็กล้ากำแหง แสดงอำนาจต่อหน้าเราแล้วงั้นหรือ”

เสียงหัวเราะเหี้ยมโหดหลุดออกมาจากริมฝีปากที่แดงแต่มึนสั่นไว อย่างดงาม

“ก่อนเข้าวังเจ้าคงไม่เคยเรียนรู้กฎของวังหลวงเลยสินะ คิดว่าการที่ ฝ่าบาทไปเสวยพระกระยาหารที่ตำหนักของเจ้ามือสองมือจะทำให้เจ้าอยู่ เหนือผู้อื่น จนไม่ต้องเห็นใครอยู่ในสายตากี้ได้งั้นรึ ดี! วันนี้เราจะช่วยสั่งสอน กฎระเบียบของตำหนักโนให้เจ้าเอง ใครก็ได้ ลากตัวนางออกไป...”

“ของเฮา ทรงพระทัยเย็นก่อนเพคะ”

ฟางหนิงซึ่งไม่เคยคิดว่าสถานการณ์จะเลวร้ายถึงขั้นนี้รีบคุกเข่า อ้อนวอน เห็นได้ชัดว่าพระสนมของนางกำลังเข้าใจบางอย่างผิดไป เพราะ ความสนิทสนมเป็นกันเองของฝ่าบาท ทำให้นางเผลอคิดไปว่าสายฝนโลหิต และการชนฆ่าสังหารในวังหลวงแห่งนี้เป็นเรื่องล้อเล่น

แล้วตอนนี้เป็นอย่างไรละ! แค่ว่าพูดไม่กี่ประโยคที่เคยใช้ได้ตอบกับ ฝ่าบาทอย่างสนุกสนานนั้น ก็ทำให้ของเฮาทรงกริ้ว แล้วต่อจากนี้เจ้านายของ

นางจะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไร

ฟางหนึ่งรู้ดีว่า การที่ตนออกหน้าอ่อนน้อมแทนผู้เป็นนายในตอนนี้อย่างไร
เท่ากับเป็นการหาเรื่องใส่ตัว

ไม่ว่าอย่างไรของเฮาอาจจะถูกคิดขึ้นมาและทรงเกรงพระทัยฝ่าบาท จึง
ไม่กล้าสั่งลงโทษหรือประหารเหมยฉางไ้โดยตรง แต่ความกลัวเกรงนี้ต้องมี
ที่ระบาย

ของเฮาที่มีจิตใจเหี้ยมโหดอาจจะใช้นางเป็นเหยื่อรองรับอารมณ์นี้
โดยกล่าวหาว่านางเป็นแค่นางกำนัลตักต้อย โฉนเลยจึงเข้ามาแสร้งเรื่อง
เจ้านาย จากนั้นก็สั่งประหารนางเพื่อเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู

แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าอาจจะเป็นเช่นนั้น แต่ฟางหนึ่งก็ยังเลือกที่จะยืนหยัด
อยู่อย่างไม่หวาดหวั่น นางหวังเพียงตัวเองจะช่วยยืดเวลาไว้ได้บ้าง ต่อให้ต้อง
ตายก็ไม่ใช่ไรเลย ขอเพียงฝ่าบาททรงมาทันเวลาและช่วยรักษาชีวิต
พระสนมของนางเอาไว้ให้ได้ก็พอ

“เจ้าเป็นใคร! บ่าวไพร่ชั้นต่ำอย่างเจ้ามีสิทธิ์มาพูดจาต่อหน้าเราด้วย
งั้นรี!”

ของเฮาทรงกริ้วอย่างที่ฟางหนึ่งคิดไว้ไม่มีผิด

เวลานี้สนมนางไ้ผู้นี้เป็นผู้ที่ฝ่าบาทโปรดปรานและใส่พระทัยเป็น
ที่สุด ถ้านางสั่งประหาร แล้วจะอธิบายเรื่องนี้กับฝ่าบาทได้อย่างไร?

ของเฮารู้ดีว่าในใจของฝ่าบาทนั้นไม่มีพื้นที่สำหรับนาง ถ้าหากไม่ได้
องค์ไทเฮาคอยปกป้อง ไม่น่าแม้แต่ตำแหน่งของเฮาของนางก็อาจจะถูก
ถอดถอนไปนานแล้ว

เมื่อครุ่นนางถูกโทษเข้าครอบงำ จึงทำให้ตอนนี้กำลังนึกเสียใจ

เดิมทีนางก็แค่คิดว่าจะลงโทษชุเหมยเจียสั๊กไม่กี่ไม้ โทษฐาน

ลามปามอวิน⁺ก๊วยเพยซึ่งมีศักดิ์สูงกว่า และจะได้ถือโอกาสแสดงอำนาจของ
ผู้เป็นสองเฮาให้สนมทั้งหลายได้ประจักษ์

คิดไม่ถึงว่าสนมที่หยาบช้ำผู้นี้ แคะเอ่ยถ้อยคำมาสองประโยคก็
จาบจ้วงนางอย่างไม่วีหวั่น ทำให้นางเกิดโทสะจนขาดความยั้งคิด ทว่า...

หากลงโทษ นางจะสามารถรับมือกับโทษของฝ่าบาทได้ชั้นหรือ?

หากไม่ลงโทษ แล้วความน่าเกรงขามของตำแหน่งสองเฮา จะไม่ใช่
แค่ลมที่ผายออกมาแล้วสลายไปงั้นหรือ?

ในขณะที่กำลังจะหน้ามืดเพราะความรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก
อยู่นั้น นางกำนัลผู้นี้ก็สอดปากเข้ามาพอดี มีหรือที่นางจะยอมปล่อยให้ทาง
รอดนี้หลุดลอยไป

ฟางหนึ่งที่ถูกสองเฮากล่าวตำหนิผื่นกัดผื่นกล่าวอ้อนวอน

“สองเฮา อย่าเพิ่งทรงกริ้วเลยนะเพคะ พระสนมของหม่อมฉันเป็น
ผู้มีนิสัยโง่เงา คำพูดของนางเมื่อครู่มิได้มีเจตนาจาบจ้วงพระองค์และ
พระสนมอวิน⁺ก๊วยเพยจริงๆ เพคะ ฝ่าบาทยังเคยตรัสว่าพระองค์ชอบนิสสัยพุดจา
ตรงไปตรงมานี้ของพระสนม...”

ฟางหนึ่งยังพูดไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงหวานใสของอวิน⁺ก๊วยเพยที่ยืน
อยู่ข้างๆ หัวเราะขึ้นมามีอย่างเยินชา แล้วย่อยช้าๆ ด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ

“อ้อ นี่เจ้ากำลังหมายความว่า พระสนมของพวกเจ้าเป็นคนจริงใจ
แต่พระสนมอย่างพวกเราเสแสร้งอย่างงั้นสิ?”

“พระสนมอวิน⁺ก๊วยเพยทรงล้อเล่นแล้ว ต่อให้หม่อมฉันมีความกล้า
มากกว่านี้อีกสิบเท่า ก็มิกล้าที่จะมีความคิดลบหลู่ดูหมิ่นเช่นนั้นแน่นอน
เพคะ”

ฟางหนึ่งรู้สึกหนักอึ้งในใจ ด้วยมองออกว่าในตอนนี้น้องเฮาและ

อวินกัวยเพยกำลังร่วมมือกันชั่วคราว เพื่อหาที่ลงของเหตุการณ์ในครั้งนี้
ชนิดที่บัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่น

ในความรู้สึกของฟางหนึ่งนั้น หน้าที่หนึ่งของข้ารับใช้อย่างนางก็คือ
ต้องรักษาและกอบกู้เกียรติยศของผู้เป็นนาย วันนั้นคงถึงเวลาที่นางต้องสละ
ชีวิตเพื่อปกป้องเจ้านายแล้ว คู่ปรับคราวนี้ของซูเหมยเจี๋ยเป็นถึงสองเฮาและ
กัวยเพย อย่าว่าแต่จะรอดชีวิตไปได้โดยไม่เจ็บตัวเลย แม้แต่ชีวิตก็ดูท่าจะ
รักษาไว้ได้ยาก

“น่าขันนัก เจ้าไม่กล้า ทำถึงขนาดนี้เจ้ายังมีอะไรที่ไม่กล้าอีกนั้น
หรือ” สองเฮาเปล่งเสียงหัวเราะเยียบเย็นดังคาด “แค่เราเห็นสิ่งที่พระสนม
ของเจ้าพูดและทำ ก็รู้แล้วว่าข้าอย่างเจ้าวันๆ ทำเรื่องงามหน้าอะไรไว้บ้าง
ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าในวังจะยังมีคนไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอย่างเจ้าอยู่อีก
อันที่จริงเราไม่อยากจะลดตัวไปยุ่งเรื่องของพวกเขาเจ้าหรอกนะ แต่เพราะเจ้ามี
นายไม่ดี เห็นพระสนมของเจ้าโวยวายต่อหน้าเราได้ เจ้าก็คิดว่าจะทำเช่นนั้น
ได้เหมือนกันนั่นสิ ดี วันนี้เราจะขอการบความโอหังของนางไพร่ตัวดีอย่าง
เจ้าก่อน ดีๆ...”

“จะทำอะไรนะ!”

ซูเหมยเจี๋ยนึกว่าการที่ฟางหนึ่งช่วยพูดจะช่วยกู้สถานการณ์ให้
ตัวเองได้ ใครจะรู้ว่าแค้นนางกำนัลคนสนิทกล่าวออกไปไม่กี่ประโยค สองเฮา
ก็จะร้องเรียกเด็กๆ มาจัดการนางเสียแล้ว

ถึงตอนนั้นเขาเข้าใจอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งแล้วว่า เรื่องในวันนี้คงไม่มี
ทางเป็นไปได้ในทางดีได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ไหนๆ ตัวเขาเองก็เป็นสนมกำมะลอ
ที่เดิมต้องตายอยู่แล้ว สู้เอาชีวิตตัวเองไปแลกกับฟางหนึ่งเสียยังจะดีกว่า...

หากไม่ใช่เพราะเขาเข้าวังมา ตอนนีฟางหนึ่งก็คงเป็นหัวหน้า

นางกำนัลอย่างสบายใจอยู่ที่ตำหนักโหนดแห่ง เขาสร้างคามยุ่งยาก วุ่นวายให้นางมามากแล้ว ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้ ชูเหมยเจียไม่อาจจะทนให้นางถึงขั้นเอาชีวิตมาเสี่ยงให้กับตนได้อีก

“เราจะทำอะไร แล้วเจ้ามีสิทธิ์มาถามด้วยหรื?” ฮองเฮาตอบโต้ะดังเปรี๊ยะ แสดงให้เห็นว่ากำลังโกร๊จัด นางร้องสั่งเสียงดังลั่น “เด็กๆ มาลากันไปพรตวัดนี่ออกไปโบยให้ตาย ดูลิ่วต่อไปในวังหลวงแห่งนี้จะมีผู้ใดกล้าอวดดี ไม่รู้จักเคารพผู้ที่อาวุโสกว่าอีกหรือไม่!”

“ถ้าจะโกร๊ผู้ที่ไม่รู้จักเคารพผู้อาวุโสกว่า ฮองเฮาก็ทรงลงโทษหม่อมฉันสิเพคะ” ชูเหมยเจียเถียงทันควัน “เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับฟางหนึ่งด้วย นางก็คุกเข่าอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ ยังไม่เรียกว่ารู้จักเคารพผู้อาวุโสกว่าหรืออย่างไร?”

นิสัยครั้งเมื่อเป็นอันธพาลข้างถนนของชูเหมยเจียกำเริบขึ้นมา เต็มพิกัด กอปรกับเดิมก็ไม่สนใจเรื่องความเป็นความตายอยู่แล้ว จึงไม่มีความอดทนอดกลั้นที่จะรองรับความอยู่ดีธรรมอีกต่อไป ดังนั้นพอเหลือบมองไปเห็นชั้นที่สองสามคนก้าวพรดเข้ามาตรงไปหาฟางหนึ่ง เขาก็วิ่งเข้าไปขวางหน้าไว้ทันที

“ถ้าจะตีก็ตีข้า! เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับฟางหนึ่งแม้แต่น้อย”

นี่มันเรื่องตลกร้ายอะไรกัน! เหล่าชั้นที่ที่เพิ่งกรุเข้ามาต่างมองหน้ากันเล็กเล็ก ไม่กล้าลงมือทำอะไร นอกจากจะไม่มีคำสั่งจากผู้เป็นนายแล้ว ต่อให้มีคำสั่งพวกเขาก็ยังลังเล คนผู้นี้เป็นถึงพระสนมคนโปรดของฝ่าบาท พวกเขาไม่ได้มีหลายหัวไว้ให้มัน มีหรือจะกล้าลงโทษคนของฝ่าบาทโดยพลการ

พวกเขาหลบมองไปยังฮองเฮาขณะคิดในใจ

‘ตกลงสองเฮาจะให้โบยคนไหนกันแน่นางกำนัลผู้นี้ก็ดูไม่ได้ทำอะไรผิดแท้ๆ เฮ้อ! ทำไมพระสนมของนางถึงใจร้อนขนาดนี้กันนะ ในวังหลวงเคยเห็นแต่คนที่ยอมสละชีวิตเพื่อปกป้องบุตรีดา แต่ไม่เคยเห็นเจ้านายที่ยอมสละชีวิตเพื่อปกป้องบ่าวไพร่มาก่อนเลย’

อย่าว่าแต่เหล่าขันทีที่จะงงัน แม้แต่พระสนมที่นั่งเรียงรายกันนับสิบก็ตกตะลึงไปเช่นกัน

วังหลวงที่เจียบเหงา เต็มไปด้วยแผนการและพิธีรีตรอง จะขยับตัวไปไหนสักทีก็ต้องระวังตัวเจ พวกนางจึงไม่เคยเจอสถานการณ์ที่ตื่นเต้นคึกคักแบบนี้ ตอนนี้อยอมเสียกิริยาลุกขึ้นยืน ชะเง้อคอยดคอยาวเพื่อจะมองใบหน้าของซูเหมยเจียให้ถนัดตา

ไอ้สุวรรณ! นี่หรือคือธิดาของไต้เท้าเจียง บิดาของนางมีตำแหน่งใหญ่โตก็จริง แต่ก็ไม่ได้ยินว่ากล้าหาญชาญชัยถึงเพียงนี้ อีกอย่างผู้ที่กำลังจะถูกลงโทษก็เป็นแค่บ่าวคนหนึ่งเท่านั้น หากชีวิตของนางไพร่คนนี้จะช่วยให้สองเฮาคลายความฉุนเฉียวลงได้ ก็เป็นเรื่องดีมิใช่หรือ?

ถึงแม้จะเป็นการสงบลงชั่วคราวก็เถอะ...

โธ่เอ๊ย! ทำไมสนมผู้นี้จึงไร้เดียงสานัก ในตำหนักในที่เต็มไปด้วยเล่ห์เพทุบายแห่งนี้ ต้องรู้จักสงบอารมณืให้มากที่สุด ต่อให้เจ้าโกรธแค้นก็ต้องอดทนเอาไว้ แล้วรอเวลา หากกายภาคนางเจ้าได้ดิบได้ดีเป็นที่โปรดปรานของฝ่าบาทมากกว่านี้ ถึงเวลานั้นค่อยยุฝ่าบาทให้ปลดสองเฮาเพื่อเป็นการแก้แค้นให้นางกำนัลผู้นี้ได้ แก้แค้นสิบปีไม่สาย ไม่ได้เคยยินบ้างหรือไร? ทำไมจะต้องมาสู้กับสองเฮาซึ่งหน้าแบบนี้ด้วย ไม่เสียดาชีวิตตัวเองแล้วหรือ?

เหล่าพระสนมต่างประหลาดใจกับการสละชีวิตเพื่อบ่าวไพร่ของ

ซูเหมยเจีย แม้จะไม่ได้เหยียดหยัน แต่ทุกคนก็ต่างคิดว่านี่คือการกระทำที่
โง่เขลาและรันทดที่ตายของคนวิกลจริตอย่างแท้จริง

เพราะสำหรับพวกนาง...

‘บ่าวไพร่ก็มีค่าแค่มัดตัวหนึ่ง พวกนางมีค่าพอที่จะให้ผู้เป็นนายเอา
ชีวิตเข้าแลกเชียวหรือ’

ดังนั้นในตอนนั้นเหล่าพระสนมจึงกำลังมีความสุขบนความทุกข์ของ
ผู้อื่น ต่างก็พึมพำกับตัวเองว่า ช่างน่าสนุก ส่วนผู้ที่มีความคิดลึกซึ้งขึ้นมา
หน่อยก็กำลังแอบดีใจอยู่เจียบๆ เพราะพวกนางอ่านสถานการณ์ได้
ทะลุปรุโปร่งว่า เพื่อรักษาเกียรติของตัวเองแล้ว สองเฮาจะต้องสั่งประหาร
เหมยฉางไฉ้อย่างแน่นอน ดังนั้นพวกนางก็จะกำจัดเสี้ยนหนามดำใจโดย
ไม่ต้องลงมือ อีกทั้งยังทำให้สองเฮายิ่งกลายเป็นคนชอบวางอำนาจและ
น่ารังเกียจยิ่งนักในสายตาของฝ่าบาท

ขอเพียงฝ่าบาทไม่พอพระทัย แม้จะไม่ได้ปลดนางวันนี้ แต่ก็ต้องมี
วันที่ปลดนางออกจากตำแหน่งแน่ ยิ่งลูกธนูนัดเดียวได้นกสองตัวจริงๆ
หน้าซำลูกธนูนั้นยังไม่ใช้ของพวกนางอีกด้วย

ขณะที่เหล่าพระสนมกำลังคาดเดากันไปต่างๆ นานา ในใจของ
สองเฮาก็กำลังสับสน

มาถึงขนาดนี้แล้ว นางจะถอยก็ไม่ได้ มิเช่นนั้นการปกครอง
หกตำหนักของนางก็จะไร้ผู้ยำเกรง ทว่านางเองก็ได้ยินดีที่จะสั่งประหาร
สนมเหมยฉางไฉ้ที่กำลังเป็นที่โปรดปรานผู้นี้ หรือต่อให้นางยินดี ก็มีอาจออก
คำสั่งได้ด้วยตนเอง ต้องรอให้ฮ่องเต้ทรงเห็นชอบด้วยเสียก่อน

สองเฮาเพียงปรายตามองไปทางซิวอวี่ นางก้านิลคนสนิทที่อยู่ข้างๆ
อีกฝ่ายก็เข้าใจได้ในทันทีโดยไม่ต้องบอกกล่าว นางก้าวเดินออกมาข้างหน้า

แล้วร้องบอกกับเหล่าชั้นที่ผู้สำเร็จโทษ

“พวกเจ้ายังจะมัวยืนตะลึงอยู่ทำไม! ฮองเฮาทรงมีพระบัญชาให้โบยนางบำบผู้นี้ให้ตาย พวกเจ้าหูตึงจนไม่ได้ยินกันไปหมดแล้ววันนี้?”

“ถ้าจะโบยก็โบยซ้ำก่อน!”

ชูเหมยเจี๋ยขีดหน้าใต้ตบอย่างไม่ยอมแพ้ แม้ฟางหนังที่คุกเข่าอยู่ด้านหลังจะพยายามดิ้นรั้งและร่ำไห้ขอให้เขาถอยไป แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ถึงจะมีเรือนร่างอรชร แต่ชูเหมยเจี๋ยก็เป็นบุรุษ มิน่าซ้ำยังเป็นบุรุษที่เคยเป็นอันธพาลข้างถนนมาก่อน เรี่ยวแรงน้อยนิดของฟางหนังจึงมีอาจหยุดยั้งเจ้านายของตนได้

เสียงร่ำไห้ เสียงตำหนิตีเตียน เสียงไวยวายและเสียงซุบซิบผสานครวกันเป็นมวลเสียงก้อนใหญ่ เกิดเป็นความอึกทึบครึกโครมอยู่ในตำหนักไท่หนิง

“ยังจะรออะไรอีกล่ะ!” เห็นพวกชั้นที่ยังทำหน้าเล็กน้อย ชีวอวี้ก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วกระซอกเสียงถาม “นี่เป็นพระบัญชาของฮองเฮา ในเมื่อพระสนมเหมยทรงขัดขวาง พวกเจ้าก็ตืนางออกไปก่อนสิ หรือพวกเจ้าจะกล้าขัดพระบัญชาของฮองเฮา?”

โทษของการขัดพระบัญชานั้นหนักหนาเพียงไหน พวกเขาย่อมรับไม่ไหวอย่างแน่นอน เมื่อได้ยินประโยคนี้เหล่าชั้นที่จึงได้สติและรู้สึกร้อนใจนัก จำต้องหันไปบอกกับชูเหมยเจี๋ยเสียงแผ่ว

“พระสนม กระหม่อมคงต้องลวงเกินแล้วพะย่ะค่ะ”

จากนั้นชั้นที่สองคนก็เดินมาด้านหน้าเพื่อคว่ำแขนของพระสนม นางไฉ่แล้วตืนออกไปอีกข้าง

ทว่าต่อให้ชั้นที่ทั้งสองคนนี้มีสมองใหญ่แค่ไหนก็ตาม พวกเขาไม่มี

ทางจะคิดถึงเลยว่า พระสนมที่อยู่ตรงนี้ ไม่เพียงมิใช่สตรี แต่ยังเป็นอันธพาล
ข้างถนนอีกด้วย

และปัจจัยสำคัญพื้นฐานที่สุดของการเป็นอันธพาล ที่จะเดินกว้าง
ไปทุกตรอกซอกซอยได้อย่างอยู่รอดปลอดภัยนั้นก็คือ จะต้องเป็นวิชาหมัด
มวยอยู่บ้าง อย่างน้อยก็สักสองสามกระบวนท่า

แม้จะเป็นได้แค่กระบวนท่าสวยงามที่ใช้ไม่ได้จริง ก็ต้องเรียนรู้เอา
ไว้ใช้ขบตาผู้อื่น ถึงจะใช้ปราบมารผดุงคุณธรรมไม่ได้ แต่ก็ยังพอใช้ป้องกัน
ตัวเองให้รอดพ้นจากการถูกรุมทำร้ายได้บ้าง

ดังนั้นพอชู่เหมยเจียเห็นชั้นที่สองคนปรี๋เข้ามาหาตน เขาก็ไม่พูดพร่ำ
ทำเพลง จัดแจงวาดลวดลายด้วยท่า ‘มังกรดำสะบัดหาง’ ตวัดมือทั้งสองข้าง
ผลึกชั้นที่คนหนึ่งเซถลาลงไปนั่งกองกับพื้น จากนั้นก็ง้างขาขวาขึ้น ฟาดพื้น
รองเท้าลงบนหน้าชั้นที่อีกคน

นี่นับเป็นวิชาชั้นสูงที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อน หากตวัดฝ่าเท้าฟาด
ไม่โดนที่ใบหน้าจะเรียกว่า ‘มังกรดำตอกปลายหาง’ หรือถ้าหากเตะถูกจุดที่
ต่ำกว่าเอวลงไป ก็จะเรียกว่า ‘พอไก่อสะบัดหาง’ แทน

ไม่น่าเชื่อว่าเพียงแค่กระบวนท่าเดียว ก็สามารถทำให้ชั้นที่ทั้งสอง
ถึงกับสลบเหมือด

ชู่เหมยเจียเก็บแข้งเก็บขาด้วยใบหน้าสงบนิ่ง และก้มพางหนิงให้อยู่
ด้านหลัง เขาปรายตามองร่างที่นอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น ไม่นึกเลยว่าชั้นที่ในวัง
พวกนี้จะจัดการง่ายกว่านักเลงหัวไม้ตามตรอกซอกซอยเสียอีก แค่มังกรดำ
สะบัดหางท่าเดียวก็สามารถจัดการได้อย่างราบคาบ

“ปะ...บังอาจนัก!”

ฮองเฮาโมโหจนเกือบจะสิ้นสติ นางตบโต๊ะเสียงดังสนั่นแล้วผุดลุก

ขึ้นवादล้น

“ได้! ในเมื่อหมยฉางไ้ปรารถนาจะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับนางกำนัลของนาง เช่นนั้นก็โดยด้วยกันทั้งคู่ เหมกริมถึงขนาดใช้กำลังในตำหนักไท่หนึ่งของเราเช่นนี้เรียกว่าก่อบฏ โบายให้ตายไปด้วยกันนั้นละ!”

ใครทำอะไรไว้ย่อมรู้แก่ใจ เหมชูหมยเจียก็ตระหนักแล้วว่าตนเองจะต้องตายแน่ ดังนั้นเมื่อสองเฮาออกคำสั่งจะโบายเขาให้ตาย เขาก็ได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้อยู่แล้ว ที่เขาหวังเพียงอย่างเดียวคือช่วยฟางหนึ่งให้รอด ไม่นึกว่าสตรีใจอำมหิตผู้นี้จะถึงกับสั่งการให้ปลิดชีพพวกเขาทั้งคู่

นั่นก็หมายความว่า ไม่ใช่แค่ตนต้องตาย แต่ยังช่วยชีวิตฟางหนึ่งไว้ไม่ได้อีกด้วย มิหนำซ้ำ ‘ซ้อกล่าวหา’ ร้ายแรงซึ่งสตรีผู้นี้ยัดเยียดให้ เขาก็ไม่อาจยอมรับได้

โทสะพุ่งสูงจนแทบจะถึงขีดสุด ถึงตอนนี้ชูหมยเจียไม่สนใจอะไรอีกแล้ว เขาร้องตะโกนเสียงดังลั่น

“สองเฮาทรงใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น พระองค์กล่าวหาว่าหม่อมฉันใช้กำลังในตำหนักไท่หนึ่ง แล้วตัวพระองค์เองเล่า ทรงให้ขันทีเหล่านั้นมาอุดลากหม่อมฉัน ถ้าหากว่าหม่อมฉันไม่ตอบโต้เพื่อป้องกันตัวเอง หรือจะปล่อยให้พวกมันรังแกหม่อมฉันซึ่งเป็นพระสนมได้ตามใจชอบเช่นนั้นหรือเพคะ”

เสียงพ่นลมออกทางจมูกดังขึ้น พระสนมผิง⁴ ที่อยู่ไม่ไกลจากที่เกิดเหตุ สกิดกลั่นเสียงหัวเราะไว้ไม่ไหว แต่ยังโชคดียกมือปิดปากไว้ได้ทันนางส่ายหน้าไปมาพร้อมกับกระซิบบอกนางกำนัลคนสนิทที่อยู่ข้างๆ

“ข้าเคยเห็นการทะเลาะกันโดยไร้เหตุผลมากมาย แต่ไม่เคยเห็น

⁴ พระสนมผิง คือพระสนมผิงที่มีตำแหน่ง ผิง ซึ่งเป็นตำแหน่งพระชายาในองค์จักรพรรดิชั้นกลาง ต่ำกว่าตำแหน่งเพย สูงกว่าตำแหน่งก๊วยเหริน

การทะเลาะที่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิงเช่นนี้มาก่อนเลย เหมยฉางไ้ผู้นี้ช่างเป็นคนที่น่าสลดใจนัก น่าเสียดายที่ฐานะต่ำต้อยไปหน่อย ถ้าสองเฮาทรงทุ่มสุดตัวเพื่อจะเอาชนะก็น่าจะยังจัดการไหว แฮ้อ! น่าเสียดายยิ่งนัก”

พระสนมผิงผิงผู้นี้เข้าวังมาเมื่อสามปีก่อน ในช่วงเวลานั้นก็ได้รับพระเมตตาอย่างหาที่เปรียบมิได้ น่าเสียดายที่ภายหลังถูกผู้อื่นให้ร้ายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด หลังจากนั้นนางจึงปลงตก มองเห็นความเป็นไปของตำหนักในได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

ยิ่งเห็นถึงนิสัยใจคอที่แท้จริงของใจเฮาด้วยแล้ว นางยิ่งไม่คิดอยากแก่งแย่งชิงดีกับสนมคนใดอีก ทุกวันนี้นางมุ่งหวังเพียงอยู่อย่างสงบและปรนนิบัติรับใช้องค์ไทเฮา ส่วนใจเฮานั้นก็ลืมนางจนหมดสิ้น และมีได้กลับมาโปรดปรานนางอีกเลย ฉะนั้นนางจึงน่าจะเป็นพระสนมเพียงคนเดียวในที่นี้ ที่เห็นใจซูเหมยเจี๋ย

ตอนนี้สองเฮาทรงกริ้วหัวฟัดหัวเหวี่ยง ชั้นที่ที่อยู่บริเวณนั้นต่างพากันกรูเข้ามาตั้งซูเหมยเจี๋ยไว้โดยคิดไม่ถึงว่าจะต้องเจอกับ ‘ศึกหนัก’ พวกเขาเป็นเพียงชั้นที่ผู้สำเร็จโทษ มิได้เป็นวิชาหมัดมวยอะไร ดังนั้นซูเหมยเจี๋ยจึงสามารถปกป้องฟางหนึ่งและตัวเองด้วยเพลงหมัดมวยเล็กน้อยได้โดยไม่เปลืองแรง

เวลานี้ไม่ว่าจะเป็นด้านนอกหรือภายในตำหนักไท่หนิง ทุกผู้คนที่อยู่ในบริเวณนั้นต่างตกอยู่ในความตื่นตะลึง ตำหนักอันโอ่อ่าได้กลายเป็นสนามประลองยุทธ์ไปแล้ว นี่คงเป็นภาพที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนนับแต่สมัยโบราณเลยกระมัง

พระสนมเหมยฉางไ้ผู้นี้คิดจะใช้วิธีนี้เพื่อจาริกชื่อตัวเองไว้ในประวัติศาสตร์เช่นนั้นหรือ?

ขณะที่สถานการณ์กำลังซุลมุนวุ่นวาย ก็มีเสียงร้องตะโกนดังก้องมาจากด้านนอก

“ฮ้องได้เสด็จ!”

ชั่วขณะนั้นทั้งตำหนักไท่หนึ่งพลันเงียบกริบ ถึงขนาดที่ว่าแม้เข็มตกลงบนพื้นสักเล่มก็คงได้ยินอย่างชัดเจน เจরণของใจเหว้าค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่หน้าประตู

ฮ้องได้หนุ่มทรงชะงักหยุดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะก้าวย้าวๆ เข้ามาภายใน พอเห็นพวกชนที่อยู่เฝ้าอยู่ดุดกระซากับซู่เหมยเจีย ใบหน้าที่เดิมบึ้งตึงอยู่แล้วยิ่งถมึงทึง นัยน์ตาคมกริบคู้้นั้นวาวโรจน์จนเกือบจะลุกเป็นไฟ!